

burmeseclassic.co

ပက်ထရိုရာ

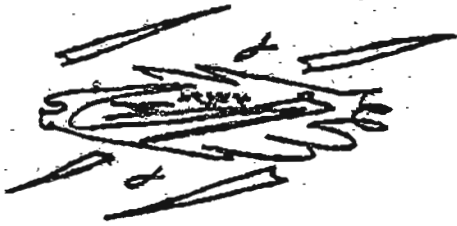

ကိုမိုက် ပက်ထရီရှာ

ပုံနှိပ်မှုတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်	-	၅၀၁၄၅၇၀၆၁၁
ချက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်-	-	၅၀၀၁၄၉၀၂၀၇
အကြိမ်	-	ပထမအကြိမ်
	-	၂၀၀၇-ခုနှစ်၊ ဇွန်လ
အုပ်ရေ	-	၅၀၀
တန်ဖိုး	-	၁၅၀၀/
ထုတ်ဝေသူ	-	ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
	-	ရွှေသမင်စာပေ
	-	၃၇/၄၄လမ်း။
	-	မိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။
အတွင်း/အဖုံးပုံနှိပ်သူ-	-	ဦးမြတ်စိုး (မြ-၀၈၁၁၉)
	-	မြင့်မြတ်သူအေ့စ်ဆက်
	-	အမှတ် (၁/၇)၊ ၅ ရပ်ကွက်
	-	ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်။

မွေးမေ၊ မွေးမေ

ဘရသေး

ပြီးတော့.....

သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာဖြစ်သည့်

ဆရာသော်တာဆွေအား

ဤစာအုပ်ဖြင့် ဂါရဝပြုပါသည်။

ပဲခူးရိုးမ၏ တောင်သလဲ သစ်ထုတ်စခန်း ကားလမ်းမကြီး ပေါ်တွင် TE-11 ခေါင်းစိမ်းကားကြီးသည် အမှောင်ထုကို ကားမီးဖွင့် ထိုးဖောက်၍ မောင်းနှင်လာလေ၏။

ကားအင်ဂျင်စက်သံကြောင့် အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ အိပ်တန်းဝင် သားကောင်း ကြီးငယ်တို့သည် လန့်ဖျပ် ပြေးလွှား တောတိုးသံ သည်ကား အင်ဂျင်စက်သံကို မကျော်လွှားနိုင်ကြသည်ကြောင့် ကားခေါင်းတွင်း လိုက်ပါ စီးနင်းလာသည့် သစ်တောဝန်ထောက်ကြီး မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် မကြားနိုင်ဆိုပေမည် သစ်တော ဝန်ထောက်ကြီး မစ္စတာမိုင်းလက်သည် သူ့ကြောင့် တောတွင်းနေ သားကောင်လေးများ လန့်ဖျပ် ပြေးလွှားသွားနိုင်လောက်သည် သိထားပြီး ဖြစ်သည်ကြောင့် လွန်မင်းစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ သည်ဆိုငြား သူ့နံဘေးတွင် အိပ်ပျော်လျက် စီးနင်းလိုက်ပါလာ သည့်သမီးဖြစ်သူ ပက်ထရီရှာလေးအတွက်တော့ဖြင့် သူ ဦးစားပေး ရမည်ဖြစ်၍ သားကောင်တို့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရခြင်းကို မေ့ဖျောက်ထား လိုက်ရတော့၏။

“ကျွန်တော်တို့ ‘ဖာလာ’စခန်းမယ် ညအိပ်ကြမလား”

သို့မေးလာသည့် ကားသမားကို မစ္စတာမိုင်းလက် ခေါင်းခါ ပြလိုက်၏။ အခါတိုင်းဆိုလျှင် မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက်

တောင်သလဲ ဆင်စခန်းသို့ သွားသည်တွင် ဖာလာစခန်းတွင် တစ်ညတော့ တည်းခိုလေ့ရှိ၏။ ယခုတော့မှ သမီးလေး ပါလေသဖြင့် အနေအထိုင် အစားအသောက် ဆင်းရဲမည်စိုးသဖြင့် တောင်သလဲ ဆင်စခန်းသို့ လမ်းတွင် မနားလေဘဲ အပြင်းခရီးနှင့်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သို့ ကားကြီးသည် တောလမ်းခရီးအတိုင်း မှောင်နံ့မည်းမည်း အတွင်း ဆူညံစွာ အော်ဟစ် မောင်းနှင်လာခဲ့ရာမှ တောင်ကြော အတက် တစ်ဆစ်ကျိုးအကွေ့လေးတစ်ခု အရောက်တွင် မမျှော် လင့်သော အန္တရာယ်နှင့် ထိပ်တိုက်တိုးလေတော့၏။

“ဟာ”

“ဟင်”

မစ္စတာမိုင်းလက်ကော ကားသမားပါ မျက်လုံးမျက်ဆန် ပျိုးသွားကြတော့၏။

တောဆင်ခိုင်းကြီး တစ်ကောင်သည် ကားရှေ့ ကိုက် ခွာ လောက်အကွာတွင် ဦးတိုက်၍ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေပါကလား။

သို့ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ကားဆရာသည် တစ်ဒင်္ဂါ ကြောင်သွားကာ ကားလက်ကိုင်ကို ဆွဲလှည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားတော့၏။ ထိုသည်ကား အကြီးမားဆုံးသော အမှားကြီး ဖြစ်တော့၏။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ”

“အာ... အား... အား”

ကားသည် တစ်ဖက်ချောက်အတွင်း ထိုးကျသွားတော့၏။ ကံကောင်းသည်မှာ မတ်စောက်စောက်ချောက် မဟုတ်။ ဆင်ခြေ လျော့ဖြစ်ချေ၏။ သို့ပေမင် ပြေပြေလေးတော့ မဟုတ်။ ချောက်နံရံ တွင် သစ်ပင်ကြီးများ ချုံပုပ်ပင်တို့နှင့် ရောယှက်၍ ဝါးပင်ထို့လည်း

ရှိလေခြင်းကြောင့် တော်သေးတော့၏။ အချိန်အတော်ကြာကြာ တိုးတိုးတိုက်တိုက် ဆင်းသွားလေပြီးမှ ရေရှိသော ချောင်းတွင်း ကားခေါင်း ဦးစိုက် ရပ်တန့်သွားတော့၏။

“ဟင်”

မစ္စတာမိုင်းလက် သွေးလဲန့်သွားတော့၏။ ကားဆရာလည်း ကားစတီယာတိုင်၏ ရင်ညွန့်အောက်မှ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်ခြင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် ကားရှေ့ လေကာမှန်ကွဲတို့ကြောင့် မျက်နှာတစ်ပြင် လုံး ပြတ်ရှု ဒဏ်ရာများရလျက် မျက်လုံးပြူးထွက် သွေးတို့နီ၍ သေပွဲဝင်သွားပါကောလား။

“သမီးလေး... သမီးလေး”

သို့ကြောင့် သမီးလေးကို လှည့်ကြည့်မိ၏။

အလိုလေးဗျာ... နဖူးတွင် စောင့်မိ ဒဏ်ရာကြောင့် အနည်းငယ်ကွဲလျက် သွေးတို့ ယိုစီးကျနေ၏။

ထိတ်လန့်မှုကြောင့် မေ့မျောနေလေ၏။ ထိုသည်ပင် ဘုရားမ၊ ခြင်းဟု ပြောရမလိုပင်။

အကယ်၍များ သမီးလေး သတိရနေပါလျှင် ကားဆရာ၏ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေဆုံးနေပုံကို မြင်ပြီး သွေးလန့် သေသွားနိုင် လောက်၏။

သို့ကြောင့် မစ္စတာမိုင်းလက်သည် သမီးလေးကို ကယျာကယာ ပွေ့ယူ၍ ကားရှေ့ခေါင်းခန်းမှ ခက်ခက်ခဲခဲ တိုးထွက်ခဲ့တော့၏။

ကားနှင့် အတန်လှမ်းလှမ်းရောက်လေမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်သည်ကြောင့် မေ့မျောနေသော သမီးလေးကို သစ်တစ်ပင်အခြေတွင် ညင်သာစွာ ချထားလိုက်လေပြီး ကားဆီသို့ ပြန်ပြေးသွားလိုက်တော့၏။

ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့ သူ့ရဲ့သေနတ်ကို ကယျာကသံ
ထားရှေ့ခန်းမှ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ဝင်ချက်စတာရိုင်ဖယ် ဖြစ်သည်။ တောစခန်းတွင်နေစဉ်
အပျော်တမ်း အမဲလိုက်ရန် ယူလာသောသေနတ် ဖြစ်၏။

ထိုသေနတ်သည် ယခုအခါတွင် သူ့အတွက် အရေးပါသော
တံဆိပ်ဆွဲကောင်း တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်တော့၏။

သူတို့သားအဖ၏ လုံခြုံရေးအတွက်သော် လည်းကောင်း
ရိက္ခာအတွက်သော် လည်းကောင်း မရှိမဖြစ် သေနတ်ပင်ဖြစ်၏။

သို့ဆိုတော့ သေနတ်ကျည်အိမ်အတွင်း ကျည်အပြည့်
ရှိသည်နှင့်တော့ မလုံလောက်နိုင်။ သို့ကြောင့် အတောင့်တစ်ရာ
ထည့်ထားသည့် ကျည်ဘူးကို မရမက ကားရှေ့ ခေါင်းခန်းတွင်းမှ
ရှာဖွေယူလိုက်ပြန်၏။ ကျည်များကိုရသည်နှင့် ကားမှ ပြန်ခွာ
တော့၏။

သမီးလေးကို ပွေ့မချီလျက် ထိုနေရာလေးမှ ခြေဦးတည်ရာ
ထွက်ခဲ့တော့၏။ မှောင်နှင့်မည်းမည်းမှပင် စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်ခဲ့
လေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝေးဝေးလံလံသို့ လျှောက်ခဲ့လေခြင်းတော့ဖြင့် မဟုတ်။
ကားနှင့် အတန်အဝေးဝေးသည့် နေရာလောက်သာ လျှောက်
ခဲ့လေခြင်း ဖြစ်၏။

မှောင်နှင့်မည်းမည်းအတွင်း အန္တရာယ်နှင့် ထိပ်တိုက်တိုးမည်
ကိုလည်း ကြောက်ရသေး၏။

ကားနှင့်ဝေးလျှင် တော်ပေပြီ။ သမီးလေး သတိရလာလျှင်
ကားရှေ့ခေါင်းခန်းတွင် ရှပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေနာသည့် ကား ဆရာ
ကို မမြင်တွေ့မိဖို့ အရေးကြီးသည် မဟုတ်ပါလား။

မစ္စတာမိုင်းလက်တစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ ကြီးမားသည့်
သစ်တစ်ပင်အောက်ခြေတွင် ခရီး အဆုံးသတ်လိုက်တော့၏။

အနားရောက်လေမှ ထိုအပင်ကြီးသည် သစ်ပင်ပင်ကြီး
ဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရ၏။ ကောင်းတာပေါ့ လွန်စွာမျှ ကြီးမားသော
ပါးပျဉ်းဘောင်ကြီးများသည် သူတို့သားအဖကို လုံခြုံပေးနိုင်ချေ၏။

အတန်ကြာတွင် သမီးလေး ပက်ထရီရှာ သတိရလာ၏။
“ဒယ်ဒီ... သမီးတို့ ဘယ်ရောက်နေတာတုန်း”

အမှောင်ထုအတွင်း စူးစမ်းကြည့်ရင်း ပက်ထရီရှာက
မေးလာချေ၏။

“ကားပျက်လို့ သည်မယ် ဖြစ်သလိုတစ်ညအိပ်ပြီး မနက်ကျမှ
ခရီးဆက်မယ်”

သို့ မစ္စတာမိုင်းလက်က တစ်ဒဂံ အဆင်ပြေရေးအတွက်
ပြီးစလွယ် ပြောလိုက်၏။

သည်တော့ ပက်ထရီရှာသည် ခေါင်းလေးတစ်ချက် ဆတ်ခနဲ
ညိတ်လိုက်လေပြီး “သမီး အိပ်ချင်တယ်” ဆိုလျက် မစ္စတာမိုင်းလက်
၏ ရင်ခွင်အတွင်း ခေါင်းတိုးဝှေ့ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်လေ၏။

“ဟူး”
မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်
လိုက်ပြီး သမီးလေးကို ရင်ခွင်တွင်း ပွေ့ဖက်ထားလိုက်တော့၏။

သမီးလေးကို တောစခန်း ခေါ်လာမိသည်မှာ သူ့အတွက်
အမှားကြီး မှားလေပြီလား မသိချေ။

သူတို့ ဘယ်ရောက်နေသည် သူ မသိနိုင်သေးပါ။ မနက်
လင်းလင်းချင်းချင်းကျမှ နေရာအနေအထားကို ကြည့်၍ ခန့်မှန်း
ရပေဦးမည်။

တောင်သလဲ ဆင်စခန်းမှ ဆင်လုပ်သားတို့၏ ကလေးများကို ပညာသင်ကြားပေးရန် သမီးဖြစ်သူ ပက်ထရီရှာကို ကျောင်းနားရက် အချိန်အတွင်း ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သမီးဖြစ်သူကလည်း ကျောင်းဆရာမ အလုပ်ကို ဝါသနာပါလေသည် ဖြစ်၏။

တောင်သလဲ ဆင်စခန်းရှိ ကလေးများကို မစ္စတာမိုင်းလက် သနားမိ၏။ လုပ်ငန်းခွင်ရှိရာ မိဘများထံ၌သာ နေထိုင်ကြရလေခြင်းကြောင့် ကျောင်းနှင့် အနေဝေးကြရ၏။ ပညာ မသင်ကြားကြရချေ။ သို့ကြောင့်...

ထိုကလေးငယ်တို့၏ ပညာရေးကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ တာဝန်ယူရန် သမီးဖြစ်သူကို ပြောပြမိ၏။

“ဒယ်ဒီရယ် သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ သမီးကလည်း လုပ်ငန်းခွင် မဝင်ရသေးဘူးဆိုတော့ ဒယ်ဒီတို့ ဆင်စခန်း လိုက်ခဲ့မယ်လေ၊ အဲဒီက ကလေးတွေကို သမီး စာသင်ပေးမယ်”

သို့ဆိုသလို ပက်ထရီရှာက လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ပြောလာခြင်းကြောင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ယခုတော့ လမ်းတွင် ဒုက္ခရောက်ကြရချေပြီဖြစ်၏။ သို့တောင်မှ ရှေ့လျှောက် ဘယ်လိုဖြစ်လာဦးလေမည် မသိချေ။ မြင်သာထင်သာရှိ မိုးလင်းချိန်ကျမှ အခြေအနေမှန်ကို တွက်ဆနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သည်တစ်ညတွင်မတော့ သူတို့ သားအဖ၏ လုံခြုံရေးကို သူ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် သတိထားရပေရောမည်။

သမီးလေး မက်ထရီရှာသည် အဖြစ်မှန်ကို မသိရှာနိုင်ချေ။ သူရင်ခွင်တွင်း နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေလေပြီဖြစ်၏။

သို့ကြောင့် သူသည် သမီးလေးကို အသာအယာ သစ်ပင်ကို ကျောမှို ချထားလိုက်လေပြီး ဖြုတ်၊ မှည့်၊ ခြင်ရန်မှ ကင်းရန် သော်လည်းကောင်း၊ သားကောင်ကြီးများကို ဟန့်တားနိုင်ရန် အလို့ငှာလည်းကောင်း ထင်းမီးဖိုချန် စိတ်ကူးရလိုက်သည်ကြောင့် အနားပတ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိ ထင်းခြောက် ထင်တုံးများကို လိုက်လံ စုဆောင်း၍ မီးဖိုလိုက်တော့၏။

ထင်းမီးပုံမှ မီးတောက်ရဲရဲကြောင့် အနွေးဓာတ်လေးပင် ရလိုက်သေးတော့၏။ အစာပြေစားရန်အလို့ငှာ သူ့ဖီးလ်ဂျက်ကက် အိတ်ကပ်အတွင်းမှ ဆင်းဒုဝစ္စနစ်ခု ရှိသေး၏။ သမီးလေးဆာလျှင် ကျွေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် သူ ဆာသော်လည်း မစားဘဲ အိတ်ကပ်တွင်း ပြန်ထည့်လိုက်တော့၏။

သစ်ပင် ကျောမှို၍ အိပ်ပျော်နေသော သမီးလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို အသာအယာ ဆွဲယူလိုက်လေပြီး သူရင်ခွင်တွင်း ထွေးပွေ့ထားလိုက်ပြန်၏။

သေနတ်ကိုတော့မူ ဖေါင်ရင်းတွင် ကပ်လျက်သားထားလိုက်၏။ အရံသင့် ပစ်ခတ်နိုင်ရန်အလို့ငှာလည်း မောင်းတင်ထားပြီး ဖြစ်တော့၏။

သူသည်တော့ဖြင့် လုံးလုံးလျားလျားကြီး အိပ်ပျော်သွား၍ မဖြစ်၏။ သားအဖနှစ်ယောက် လုံခြုံရေးအတွက် သူ တွင်သာလျှင် တာဝန်ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့ကြောင့် အိပ်ပျော်မည်လုပ်တိုင်း ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ထောင်၍ ခါလိုက်ရ၏။

သို့ပြုမူခြင်းသည် ကြိတ်မှိတ်လုပ်ရခြင်းဖြစ်၏။ သမီးလေး အိပ်ပျော်ရာမှ နီးလာမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်ရသည် မဟုတ်ပါကတော့။

ကိုဒိုက်

သို့ဖြင့် တစ်စတစ်စ ညဉ့်နက်လာတော့၏။

“ဒုတ်... ဒုတ်... ဖျောက်... ဖျောင်း”

“ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်”

ညဉ့်သန်းခေါင်ယံတိုင် ဝါးခုတ်နေကြခြင်းတော့ဖြင့် မဟုတ်။
ဘယ်လိုလူစားက သည်လို ညဉ့်သန်းခေါင်ယံအချိန် မျိုးတွင်
တောကြီးမျက်မည်းအတွင်း ဝါးလာခုတ်ပါမတုန်း။ ခုတ်ဝံ့ပါမလဲ။
ဒါ၊ တောခြောက်တာပဲ ဖြစ်ချေရောမည်။

သမီးလေး အိပ်ပျော်နေပေလို့။ သမီးလေးသာ ထို တော
ခြောက်သံ ကြားလျှင် ထိတ်လန့်ကောင်း ထိတ်လန့်ပေရောမည်။
အိပ်ပျော်နေလို့ တော်ပါသေးရဲ့။

“ရွှစ်... ရွှီး”

ငှက်ဆိုးကောင်ကလည်း ဦးခေါင်းထက်မှ ဖြတ်ပျံသွားရင်း
အော်ဟစ်သွားသေးတော့၏။

“တောက်... တောက်... တောက်... တောက်”

“တောက်... တောက်”

“တောက်”

ဆိုသည့်အသံကား တုံးခေါက်သံလို တောခြောက်သံ
တော့ဖြင့် မဟုတ်။

သစ်တောက်မ အစာကောက်နေခြင်း ဖြစ်ချေ၏။

တစ်ချက်တစ်ချက် တောပန်းရနံ့ စိမ်းရွှေရွှေလည်း ရလိုက်
သေးတော့၏။ ဟိုးအဝေး တောင်ကြောပေါ်မှ ကျားတစ်သံ
တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားရ၏။

“ရွှီး”

“ရွှီး” လို့ မြွေတွန်သံရှည်ကိုလည်း ကြားရ၏။

ထိုသည်ကြားမှ...

“ရွှစ်”

လို့ အသံပြတ် မြွေတွန်သံက ခပ်လှမ်းလှမ်းလောက်ဆီမှ
ကြားလိုက်ရလေခြင်းကြောင့် မစွတာမိုင်းလက် ခေါင်းကြီးသွားမိ
လေ၏။ မြွေဆိုးကောင် အနားနီးတွင် ရှိနေပါကလား။

သို့ကြောင့် သူ့ရှေ့လှမ်းလှမ်း နေရာလေးဆီသို့ စူးစိုက်
ကြည့်နေမိ၏။

နားစွင့်ထားလိုက်မိ၏။

ဘယ်နေရာလောက်ဆီမှ မြွေဆိုးကောင် ထွက်လာနိုင်ခြင်း
ကို ခန့်မှန်းကြည့်နေရတော့၏။

သို့ဆိုပါလျှင် လက်ဦးမှ ရယူထားလေမှ တွက်လျက်
သေနတ်ကို ညှာလက်ဖြင့် ထိခတ် ကိုင်ထားမိတော့၏။

တစ်ရံတစ်ခါ ဆိုသလို အဝေးတောင်ကြားတို့ပေါ်မှ လေပြင်း
တိုက်ခတ်သံကို ကြားရ၏။

တောလဲသံတို့ ကြားရ၏။

တောမှောက်နေခြင်းသို့သာလျှင် ဖြစ်တော့သည်။

သူ့တွက် မထူးဆန်း ဆိုသော်လည်း တောတောင်ထဲ
သည်တစ်ခေါက်သာလျှင် လိုက်လာခဲ့ဖူးသော သမီးလေးအတွက်
ဆိုပါက လွန်မင်းစွာ အံ့ဩဖွယ် ထိတ်လန့်ဖွယ် တွေ့ချည်းသာ
ဖြစ်နိုင်ချေ၏။

သမီးလေး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေလေခြင်းကြောင့်
တော်သေးတော့၏။

သို့ကြောင့် နည်းနည်းလေးမှ ခပ်ကြမ်းကြမ်း မလှုပ်ခတ်ခဲ့
ဖြစ်၏။ အိပ်ပေလေစေ မိုးလင်းမှန်းလေ ကောင်းလေ ဖြစ်တော့၏။

မစ္စတာမိုင်းလက်တစ်ယောက် မိုန်းလိုက် မျက်လုံးအစုံကို ပြူးပြူးကြီး လုပ်လိုက်ဖြင့် လင်းအရုဏ် ရောက်လာရချော့တော့၏။
 ရောင်နီပင် ရောက်လာချော့ပြီဖြစ်သလို ကျေးငှက် သာရကာ တို့၏ အသံတစာစာတို့သည်လည်း ပေါ်ထွက်လာတော့၏။
 သို့ဆိုတော့ ညကနှင့် လားလားမျှ မဆိုင်ပါလေတော့။
 တောသည် နှစ်လို့ဖွယ် ချစ်ဖွယ်ပါကလားလို့ ထင်မှတ်မှားလောက် ချေသည်။

“ဒယ်ဒီ... မိုးလင်းပြီ၊ ကားဆရာကော”
 ပက်ထရီရှာ အိပ်ရာမှ နိုးထသည်နှင့် မေးလေသဖြင့်
 မစ္စတာမိုင်းလက် တွေဝေသွားတော့၏။
 သူ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။
 မိုးလင်းပြီဆိုတော့ ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ထိန်ချန်စရာ မလိုတော့ဟု တွက်လိုက်ကာ...
 “ညက ဒယ်ဒီတို့ကား ချောက်ထဲကျခဲ့တာ”
 လို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် ပက်ထရီရှာသည် ကိုယ်လေးကို တွန့်လိုက်လေပြီး...

“ဟင်... နို့ဖြင့် သမီးတို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးပေါ့”
 လို့ အံ့ဩတကြီးဖြင့် ပြောလာချော့တော့၏။
 “ကားကော... ကားဆရာကော”
 သို့ မေးလာပြန်၏။
 “ကားဆရာတော့ သေပြီ” သို့သာ ပြောလိုက်၏။
 ဘယ်မတုန်း မေးလာသလို သူကလည်း ဘယ်မှာရယ်လို့ မခြေမဝါလေတော့ချေ။

“လာ... သမီး၊ တောင်သလဲစခန်း သွားကြစို့”
 သို့ ဆိုလျက်သာ သမီးဖြစ်သူ ပက်ထရီရှာကို လက်ဆွဲ၍ ထိုနေရာလေးမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခဲ့တော့၏။

သို့ ထွက်ခဲ့သည် ဆိုသော်လည်း မယ်မယ်ရရတော့ဖြင့် ဘယ်ရယ်လို့တော့ဖြင့် ဦးတည် လျှောက်ခဲ့လေခြင်း မဟုတ်။ ခြေဦးတံညှဉ်ရာ လျှောက်ခဲ့လေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

မစ္စတာမိုင်းလက်တစ်ယောက် သူ ဖြတ်သန်း တောတိုးခဲ့ရာ လမ်းတစ်လျှောက် ချောင်းမြောင်းနှင့် သစ်ပင်ကြီးတို့ကို စေ့စေ့ကြည့် လေပြီး မည်သည့်နေရာဖြစ်သည် မှန်းဆခဲ့ပေမင့် တိတိကျကျ တော့ဖြင့် မသိနိုင်လေခြင်းကြောင့် တစ်စုံတစ်ဦး တစ်ယောက် သစ်ခုတ် ဝါးခုတ်သမားတွေလျှင် မေးကြည့်လေမည် စဉ်းစားခဲ့ငြား လူ့အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့လေခြင်းကြောင့် ထိုနေရာဖြစ်နိုး ဟိုနေရာဖြစ်နိုး တွက်ဆချင့်ချိန် လျှောက်ခဲ့ရာမှ ပျဉ်းကတိုးတော တစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ဂျီ(ချေ)တစ်ကောင်ကို တွေ့လေသည်ကြောင့်...

“သမီး... ခဏနေချေဦး”
 ဆိုလျက် မစ္စတာမိုင်းလက်သည် ပစ်မှတ် နီးကပ်လိုသည် ကြောင့် ရှေ့သို့ ဆာဆတိုးသွားလိုက်လေ၏။
 ပက်ထရီရှာသည် ဖခင်က ခဏနေချေဦး ပြောလေသည် ကြောင့် သစ်တစ်ပင်အောက်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် သွားထိုင်နေ လိုက်တော့၏။

“ဆာလိုက်တာ”
 သို့သာ ညည်းလိုက်မိ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူ စိတ်မကောင်းမည် စိုးရိမ်လေသဖြင့် ကုပ်ကုပ်လေးသာ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။

သူ့ဖခင်ထံတွင်လည်း မည်သည့်အစာမျှ ရှိနိုင်မည် မဟုတ်
သည်ကို သိထားလေသည်ကိုး။
ဖခင်ဖြစ်သူက ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးကို ပစ်ခတ်မည် သိငြား
သူမ မတားဖြစ်တော့ချေ။
သူမသည်လည်း ဆာလောင်နေမှုကို ထိုဂျီ(ချေ)ကောင်က
ဖန်တီးပေးနိုင်စွမ်း ရှိသည်ပေပဲ။
ဒယ်ဒီရယ် သနားပါတယ်၊ ပစ်မနေပါနဲ့ ပြောနိုင်စွမ်းလည်း
သူမတွင် မရှိတော့ပြီပဲ။ ဒယ်ဒီ ပစ်မှတ်မလွဲပါစေနဲ့ လို့တောင်
ဆိုတောင်းမိသေးတော့၏။
“ဒီနိုး”
ဟော မစ္စတာမိုင်းလက် သားကောင်ကို ပစ်လိုက်လေပြီပဲ။
သို့ကြောင့် သူမသည် ဖခင်ဖြစ်သူရှိရာသို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။
ပစ်မှတ် လွဲချော်သွားပုံရ၏။
ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးကိုတော့ဖြင့် သူမ မမြင်ရပါချေ။ ဖခင်
ဖြစ်သူကတော့ဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျစွာသော မျက်နှာပေးလေးဖြင့်
သူမကို လှမ်းကြည့် လက်ယပ်ခေါ်နေလေခြင်းကြောင့် သူမသည်
ကပျာကသီပင် ဖခင်ဖြစ်သူထံ ပြေးသွားတော့၏။
“လွဲချော်သွားပြီပေါ့”
သူမအမေးကို ဖခင်ဖြစ်သူက ခေါင်းကို ယမ်းခါပြုလာ
လေပြီး...
“မန်သွားပါတယ် သမီးရယ်၊ နို့ပေမည်လို့ ချက်ကောင်းကို
မထိလို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်”
ပြောလေသဖြင့် သူမ သဘောပေါက်လိုက်လေပြီ ဖြစ်၏။
“နို့ဖြင့်...”

သူမက ပြောပြီး အဝေးတစ်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။
ဒဏ်ရာရ ချေ(ဂျီ)ကောင်သေ... များ တွေ့လေမလား။
“သည်ချုပ် နောက်ကွယ်ဘက် ပြေးသွားတာ သမီး”
“နို့ဖြင့်”
“လိုက်ရမှာပေါ့၊ နို့ကြောင့် သမီးကို လှမ်းခေါ်တာ”
သို့ဖြင့် မစ္စတာမိုင်းလက်တို့ သားအဖသည် ဂျီ(ချေ)ကောင်
လင်ပြေးသွားရာ ချုပ်တောအတွင်း တောတိုးလိုက်သွားကြတော့၏။
ဒဏ်ရာကြောင့် ဗုန်းဗုန်းလဲ မသေခဲ့ရပေမည် သွေးတို့
အတော်ထွက်နေပုံရ၏။ ချုပ်ပင်နှင့် မြေပြင်တို့တွင် သွေးစက်တို့
စွန်းထင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေခြင်းကြောင့် မစ္စတာမိုင်းလက်သည် သူ့လက်
က ပြေးမလွတ်ပြီ တွက်၍ ခြေလှမ်းကိုဖြင့် တောတိုး လျှောက်သွား
လေသဖြင့် ပက်ထရီရှာ တစ်ယောက် သူ့ဖခင်နောက် အပြေး
ကလေး လိုက်ရချေ၏။
ပျဉ်းကတိုးတောမှသည် လွန်၍ ပန်းစုံတောသို့ ရောက်ခဲ့
ပြန်၏။ ခြေရာခံလိုက်နေသော ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးခြေရာ သွေးစက်
ပြတ်သွားလေပြီ ဖြစ်သဖြင့် မစ္စတာမိုင်းလက်တစ်ယောက် လွန်မင်း
စွာ စိတ်ပျက်သွားတော့၏။
သို့ကြောင့် နီးစပ်ရာ သစ်တစ်ပင်အောက်တွင် ခြေပစ်
လက်ပစ် ထိုင်လိုက်ရင်း...
“လာ... သမီး၊ သည်ကောင်နောက် မလိုက်တော့ဘူးကွာ၊
သည်မှာပဲ ခဏတစ်ဖြုတ်နားပြီး နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်တာပေါ့”
လို့ ပြောလာလေ၏။ သို့ကြောင့် ပက်ထရီရှာသည် ဖခင်
ဖြစ်သူနား ကပ်၍ထိုင်လိုက်၏။
“သမီး ဆာနေရောပေါ့”

www.burmeseclassic.com

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြခြင်းသာ ပြလိုက်၏။ နှုတ်ကတော့ဖြင့် ထုတ်ဖော်မပြောပါတော့ချေ။

ဖခင်၏ ပခုံးကိုမှီ၍ မိုန်းနေလိုက်၏။

“ရေသောက်မလား သမီး။ ဒယ်ဒီမယ် ဆင်းဒဝစ္စ ရှိသေးတယ်”

သို့ ဆိုလျက် အိတ်ကပ်တွင်းမှ ထုတ်ပေးလိုက်၏။

“ဒယ်ဒီလည်း စားပါဦး”

“သမီးပဲ စားပါ။ ဒယ်ဒီ မဆာဘူး”

သည့်နောက် သားအဖနှစ်ယောက် အတွေးကိုယ်စီဖြင့် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။

“ဟာ... သမီး... နေရပ်ခဲ့ဦး”

သို့ဆိုလျက် မစ္စတာမိုင်းလက်သည် သေနတ်ကိုဆွဲ၍ ရုတ်ခြည်း ထပြေးသွားလေသဖြင့် ပက်ထရီရှာ တစ်ယောက် မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ကျန်ခဲ့ရပြန်တော့၏။

မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် ဘာကောင်တွေ့၍ ရုတ်ခြည်း ထပြေးသွားပါလိမ့်။ ပက်ထရီရှာအမြင်မှ မစ္စတာမိုင်းလက် ပျောက်သွားပြန်၏။ ချုံပုပ်မင်တို့ကြား တိုးဝင်သွားလေသည်ကိုး။

“သမီး ဆာနေရောပေါ့”

သို့ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့် ပက်ထရီရှာ သည် အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ပက်ထရီရှာ ကြောက်လန့်စိတ် မဖြစ်မိသော်လည်း အံ့သြမှုတော့ဖြင့် ဖြစ်သွားရ၏။

သူမထက်ယှဉ်လျှင် လွန်မင်းစွာပုသူဟု ပြောရမည်ဖြစ်သည့် ရသေ့တစ်ပါး ဖြစ်ချေ၏။

ရသေ့ ဆိုသည်ကိုတော့ သူမ သိလိုက်၏။

ရသေ့လက်ထဲတွင် ငှက်ပျောတစ်ဖီးနှင့် ကြေးစည်လေးတစ်ခု တွေ့ရ၏။

ရသေ့က သူမကို ပြုံးကြည့်ရင်း ငှက်ပျောဖီးကို လှမ်းပေးလာ၏။

သူမ မငြင်းပယ်နိုင်တော့ပြီ။ ဆင်းဒဝစ္စလေး နှစ်ခုဖြင့် မတင်းတိမ်နိုင်။ လွန်မင်းစွာ ဆာလောင်နေပြီကို။ သို့ကြောင့် ရသေ့ ကမ်းပေးသော ငှက်ပျောဖီးကို လှမ်းယူလိုက်၏။

ရသေ့သည် သူမကို တွေ့တွေ့ကြည့်နေလေပြီး နှုတ်မှလည်း သူမ နားမလည်နိုင်သည့် ဘုရားစာကို ရွတ်ဖတ်လိုက်လေပြီး လက်တွင်းရှိ ကြေးစည်လေးကို ‘နှောင် ၀၀ ၀၀’လို့ မြည်အောင် ရိုက်ခတ်လိုက်လေပြီး သူမရှေ့မှ ကျောခိုင်း လျှောက်သွားလေတော့၏။

ကြေးစည်သံ လွင်လွင်လေးကြောင့် ပက်ထရီရှာသည် ကြည်နူးမှုဖြစ်လျက် မှင်တက်မိနေသည့်ကြားမှ ရသေ့သည် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

ပက်ထရီရှာ တစ်ယောက် ငှက်ပျောတစ်လုံးကို အဖီးမှ ဖြုတ်၍ အခွံနွာစားလိုက်တော့၏။

ချိုကလည်း ချို...

အေးကလည်း အေး... ကောင်းမှကောင်း။

ငှက်ပျောနှစ်လုံးခန့် စားလိုက်ပြီးသည်တွင် သူမ၏ ဆာလောင်ခြင်း ဝေဒနာ လုံးဝပျောက်သွားရတော့၏။

သို့ အချိန်ကလေးမှာပင် မစ္စတာမိုင်းလက် ပက်ထရီရှာအနား ပြန်ရောက်လာတော့၏။

သူမ လက်ထဲမှ ငှက်ပျောဖီးကို ကြည့်ရင်း အံ့သြနေပုံ ရချေ၏။ သို့မကြောင့် ပက်ထရီရှာက ရသေ့ ရောက်လာပုံ၊ ငှက်ပျောတစ်ဖီး ကျွေးပုံ၊ ဘုရားစာရွတ်ဖတ်၍ ကြေးစည်ကို တီးခတ် ပြန်သွားပုံတို့ကို ပြောပြလိုက်လေ၏။

“နို့ဖြင့် သမီးရယ် လမ်းစလေး ဘာလေး မေးထားကောပေါ့”

သို့ ပြစ်တင်စကား ဆိုလိုက်၏။

“သမီး ဆာတာနဲ့ မေ့သွားတယ် ဒယ်ဒီ” ဆိုလာ၏။

မစ္စတာမိုင်းလက် ဘာတတ်နိုင်ဦးပါမည်နည်း။

“ဒယ်ဒီ ဘာကောင်တွေ့လို့ ပြေးသွားတာတုန်း”

“လူတစ်ယောက်”

“ဟင်... နို့ဖြင့်...”

“လူတစ်ယောက်ဆိုပေမည် ကလေးတစ်ယောက်လို့ ပြောရ လေမလားဘဲ”

“ဒယ်ဒီကလည်း ကလေး လူကြီးတောင် မခွဲခြားတတ် ဘူးလား”

“မတုတ်ဘူး သမီးရဲ့” ဆိုလျက်...

မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် ရိပ်ခနဲ လူတစ်ယောက် လှမ်းတွေ့လိုက်လေခြင်းကြောင့် ပက်ထရီရှာကို ခဏနေချေဦး ပြောလျက် ထိုလူထံ ပြေးသွားလိုက်လေ၏။

ထိုသူသည် မစ္စတာမိုင်းလက် သူ့ထံပြေးလာသည် သိလိုက် လေခြင်းကြောင့် သူတို့သားအဖကို ချောင်းမြောင်း ကြည့်နေရာမှ လှစ်ခနဲ လှည့်ပြေးသွားတော့၏။

မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် ရှေ့မှ ပြေးသွားသူကို ထိန်းတင်းကြီး တွေ့လိုက်သည်ကြောင့် အံ့သြသွားမိတော့၏။

အရပ်အားဖြင့် သုံးပေခန့်သာလျှင်ရှိချေသည့် လူတစ်ယောက် ဆိုတော့ ကလေး ဖြစ်ရမည်ပေါ့။

သို့ကြောင့်...

“ဟိတ်ကလေး... နေဦး... နေဦး... မပြေးနဲ့၊ ဘာကလေးကို ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ မေးစရာရှိလို့”

သို့ မစ္စတာမိုင်းလက်က ပြောရင်း ပြေးလိုက်သွားပေမည် ရှေ့မှ ပြေးလွှားသွားသူသည် ခြေလှမ်းရပ်တန့်ခြင်း မပြောလေနှင့်၊ အပြေးနှုန်းလည်း ချလိုက်လေခြင်းပါ မရှိသဖြင့် မစ္စတာမိုင်းလက် သည် အားသွန်စိုက်ပြေးလိုက်ခြင်းမှ ရပ်လိုက်တော့၏။

ဆက်မလိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘယ်အတွက်မှ ပက်ထရီရှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ လေသည်ကိုး။

သို့ကြောင့် ထိုသူ ပြေးသွားခြင်းကိုသာ ရပ်ကြည့်နေလိုက် တော့၏။

နောက်မှ လိုက်ပါလာခြင်းမရှိသည်ကို သိလိုက်သည်ကြောင့် ရှေ့မှ ပြေးလွှားသွားသူသည် ရပ်တန့်လိုက်လေပြီး နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လာချေလေ၏။

“ဟင်...”

မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ အံ့သြမိသွား တော့၏။

သူထင်ထားသည်မှာ ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်သိရှိရင်း သို့ပေမည် သူ ထင်ထားသလို ကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်၊ သာမန် လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေခြင်းကြောင့် အံ့သြသွား တော့၏။

နူးမောက်မောက်၊ မေးကောက်ကောက်၊ မျက်လုံး ပြူးပြူး။

နားရွက်ကားကား။ အသားရောင်က ညိုညစ်ညစ်။

ဘုရားရေ နံငယ်ပိုင်းလေးသာလျှင် ပါချေ၏။ လူပုလေး တစ်ယောက်ပါကလား။

သူ့လက်ထဲတွင်မတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို ကိုင်ထားပုံချင်း ကြောင့် အစာထွက်ရှာသူ ဖြစ်ချိန်မည်ဟု တွက်ဆလိုက်၏။

သည်တောအတွင်း ထိုသူတို့စခန်း သို့မဟုတ်၊ လူနေတဲစု တစ်ခုတော့ဖြင့် ရှိလိမ့်မည်ဟု မစွတာမိုင်းလက် တွက်လိုက်လေပြီး ပက်ထရီရှာ ရှိရာသို့ ပြန်သွားလိုက်တော့၏။

“ဒယ်ဒီ... ငှက်ပျောသီး စားလိုက်ချေဦး”

ပက်ထရီရှာ ကမ်းပေးလာသည့် ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးကို အခွံနွှာ စားလိုက်တော့၏။

“သမီးတို့ ဘယ်ဆက်သွားကြမလဲ”

“တောင်သလဲ ဆင်စခန်းကို သွားမှာပေါ့”

“ဒယ်ဒီက လမ်းသိလို့လား။ ခု သမီးတို့ ဘယ်ရောက် နေပြီတုန်း”

သို့ဆိုတော့ မစွတာမိုင်းလက် မပြောတတ်ချေလေပြီ။

“ကဲ... သမီး သွားကြမယ်”

ပက်ထရီရှာသည် သူမ၏ဖခင်ကို ကြည့်ပြီး သဘောကျစွာ ပြီးလိုက်လေပြီး...

“ဒယ်ဒီက သမီး ထိတ်လန့်မှာ စိုးရိမ်လို့ မပြောတာ မဟုတ်လား”

လို့ မေးလေသဖြင့်...

“ဘာကို ဆိုလိုချင်တာတုန်း” လို့ ပြန်မေးလိုက်၏။

“ဒယ်ဒီ တောင်သလဲစခန်း ဘယ်လိုသွားရမယ် မသိဘူး မဟုတ်လား”

သို့ မေးလာသည့် သမီးဖြစ်သူကို မစွတာမိုင်းလက်သည် အားနာစွာ အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေပြီး-

“ဒယ်ဒီ တောင်းပန်ပါတယ် သမီးရယ်၊ ဒယ်ဒီတို့ ဘယ် ရောက်လို့ ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိပါဘူး”

လို့ အားယုတ်လျော့လေသဖြင့် ပြောလာချေတော့၏။

“သမီး မကြောက်ပါဘူး ဒယ်ဒီ၊ သမီးအနားမယ် ဒယ်ဒီ ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ဒါလည်း ရှိတယ်လေ”

သို့ ဆိုလျက် မစွတာမိုင်းလက် ကိုင်ထားလေသည့် သေနတ်ကို မေးငေါ့ပြလေ၏။

သည်တောမှ မစွတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် သမီးဖြစ်သူ ကို အထင်ကြီး လေးစားစွာဖြင့် ပြီးပြလိုက်လေတော့သည်။

တကယ်တော့ သမီးသည် အရွယ်ရောက်ပြီးမိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါကောလား။ သမီးလေး ပက်ထရီရှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်မိ၏။

လွန်ခဲ့သော နှစ်အစိတ်လောက်က သူ့ဘားအံတွင် တာဝန် ကျခဲ့၏။ သည်တွင် လိပ်သိုသူ နော်မောလူနှင့် သူ အိမ်ထောင် ကျခဲ့၏။ အိမ်ထောင်ကျပြီး နောက်တစ်နှစ်တွင် သမီးလေး ပက်ထရီရှာကို မွေးဖွားခဲ့၏။

သည်တော့ ပက်ထရီရှာသည် မြန်မာပြည်ပေါက် ကပြား မလေးဖြစ်၏။ ကပြားဖြစ်လာခြင်းကြောင့် အမေသည် အရပ်ပုသော် လည်း သူမသည် သူ့ကဲ့သို့ အရပ်အမောင်း ကောင်းသောသူ ဖြစ်၏။

မြန်မာပြည်ပေါက် ဖြစ်လေခြင်းကြောင့် မြန်မာပြည်ကို ချစ်လေ၏။ မြန်မာစကားကို ခုံမင်လေ၏။

သို့ကြောင့် မြန်မာစာကိုသာ အားသွန်ခွန်စိုက် သင်ယူ လေ၏။

မြန်မာစာအဓိက ယူခဲ့၏။ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လေ တော့ ဘီအီးဒီဘွဲ့ ရခဲ့၏။ ကျောင်းဆရာမ အလုပ်ကို လုပ်လို၏။ အလုပ်မဝင်မီ စပ်ကြား တောင်သလဲစခန်းမှာ ကလေးတွေကို ပညာသင်ပေးမည်ဟု ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် လိုက်ပါ ခဲ့ရာမှ ယခုလို သားအဖနှစ်ယောက် တောတောင်ထဲတွင် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရချေလေ၏။

နောက်ကြောင်း အေးသည်ဟုတော့ ပြောရပေမည်။ မစ္စတာ မိုင်းလက်၏ဇနီး ပက်ထရီရှာ၏မိခင် နော်ဖောလူသည် ပြီးခဲ့သော နှစ်က ကွယ်လွန်ခဲ့ချေခြင်းကြောင့်သားအဖ နှစ်ယောက်သာလျှင် ရှိလေသည်ကြောင့် ပြဿနာဖြင့် မရှိပါချေ။

သားအဖနှစ်ယောက် တောထဲ လမ်းပျောက်နေ၍က သားအဖနှစ်ယောက် တူတူရှိနေသည်ပဲ။

သို့ကြောင့် ပက်ထရီရှာအတွက် ခွန်အားတွေရှိသလို မစ္စတာ မိုင်းလက်အတွက် သမီးအတွက် ဖိုးရိမ်စိတ်တော့ဖြင့် သိပ်မရှိချေပြီ။ မျက်စိအောက်တွင် သမီးရှိနေပြီပဲ။

“ကဲ... သမီး၊ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့၊ သားအဖနှစ်ယောက် တူတူရှိနေတာပဲ၊ သည်မယ်လဲ သေနက်ရှိတယ်လေ၊ ရောက်လိုရာ ရောက်ကွာ၊ လမ်းဆုံး ရွာတွေလိမ့်မပေါ့”

သို့ အားတက်သရော ပြောလိုက်ပြီး မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် သမီးဖြစ်သူကို အားပါးတရ ပြီးပြလိုက်တော့၏။

“အိုကေ... ဒယ်ဒီ”

သို့ဖြင့် မစ္စတာမိုင်းလက်တို့ သားအဖသည် ရှေ့လျှောက် တောတိုးခဲ့ကြပြန်တော့သည်။

မစ္စတာမိုင်းလက် အားတက်သရောဖြစ်နေ၏။

သည်တောနက်ထဲတွင် သူတို့သားအဖ နှစ်ယောက်အပြင် ရသေ့တစ်ပါး၊ လူပုလေးတစ်ယောက် ရှိနေသည်ကို သိထားလေပြီ။

“အုဂ္ဂုး ဂုအုံ တုံအုံ ဂုအုံ”

သို့ မျောက်သံကြောင့် အသံလာရာ သစ်ပင်ထက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တို့ လှုပ်ရှားနေသည်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

“တွေ့ပြီ မျောက်တစ်ကောင်”

သစ်ကိုင်းတစ်ခက်မှတစ်ခက် ကူးလူး အော်ဟစ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ သစ်တစ်ပင်ပေါ်တွင် တစ်ကောင်တည်း အသေအချာတွေ့ပြီ။

“သမီးရေ... မျောက်သား စားကြမယ်”

“ဒယ်ဒီ မှန်အောင်ပစ်လေ”

သို့ ပက်ထရီရှာက ပြောလိုက်၏။

“ဒီနဲ့”

ပြင်းထန်သော ယမ်းအား ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ သစ်ပင် ကိုင်းထက်မှ မျောက်ကောင်သည် မြေပေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျ လာတော့၏။

“ကွန်ကရာကျူလေးရှင်း ဒယ်ဒီ”

သို့ ပက်ထရီရှာက မစ္စတာမိုင်းလက်အား ချီးကျူးစကား ပြောလိုက်လေပြီး မျောက်ကောင်သေရှိရာ သစ်ပင်အောက်သို့ သွားလိုက်သည်တွင်-

“ဟင်...”

“ဟာ... ဟာ... ဟေ့... ဟေ့”

မစ္စတာမိုင်းလက် ပစ်ချလိုက်သော မျောက်ကောင်သေကို လူပုသေးလေး တစ်ယောက်က ပြေးဝင် လာကောက်ယူသွားချေ တော့၏။

မစ္စတာမိုင်းလက်နှင့် ပက်ထရီရှာတို့က ထိုမျောက်သေ ယူသွားသူနောက်သို့ အပြေးကလေး လိုက်သွားကြတော့၏။

လူပု သေးပုညက်ပေငြား မြန်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ သို့ ပြေးလွှားရင်း သစ်ပင်ကြီးတို့ ပေါက်ရောက်ခြင်းမရှိ မြက်မိုင်းပင်နှင့် ချုံပုပ်ပင်ငယ်တို့သာ ပေါက်လျက်ရှိသည့် အင်းပျက်ဆန်ဆန် နေရာသို့ ရောက်သည်တွင် မစ္စတာမိုင်းလက် သည် ရှေ့အတော် လှမ်းလှမ်းမှ ပြေးသွားနေသူကို လိုက်မမီလောက်သည့်တူတူ ကွင်းကိုကျော်၍ တစ်ဖက်တောအုပ်တွင်း ရောက်သွားသည်တွင် လုံးဝ မျက်ခြေပြတ် လက်လွှတ်လိုက်ရမည် ဖြစ်သည်ကြောင့် ထိုလူပုလေး နောက်ကို လုံးဝ အလွတ်မပေးလိုသည်ကြောင့် လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ် ဖမ်းဆီးရန်အလိုမှာ နောက်မှ ပြေးလိုက်ခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ကာ ဝစ်မှတ်ချိန်လိုက်တော့၏။

သို့ကြောင့် ပက်ထရီရှာသည်လည်း ဖခင်ဖြစ်သူနောက် နားတွင် ရပ်လိုက်လေပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်ချေ တော့၏။ သို့ရှိစဉ်က...

“ဒါက လူသတ်မှုပေပဲ၊ ပါဏာတိပါတ ကံလည်း ထိုက် တော့မပေါ့”

သို့အသံကြောင့် သားအဖနှစ်ယောက်သည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဟင်... ရသေ့ကြီးပါကလား”

တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ဆုံးမ မှတ်မိနေလေခြင်းကြောင့် ပက်ထရီရှာ က သို့ဆိုသလို အသံ ထွက်သွားတော့၏။

မစ္စတာမိုင်းလက်သည် ရသေ့ကို ထူးဆန်းစွာ ကြည့်နေ လေ၏။

“ရသေ့ရဲ့ ဟန်တားမှုက ရသေ့အကျိုး မဟုတ်ပေဘူး ကွယ့်... မပါပေဘူးကွယ့်၊ မင်းနဲ့ ဟိုတစ်ယောက်အတွက်ကွယ့်”

သို့ ရသေ့ ပြောလေမှ မစ္စတာမိုင်းလက်တို့ သားအဖသည် ထွက်ပြေးသွားသူကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိကြတော့၏။

အလိုလေးများ ကွင်းအစပ် တောဘက် တောတန်းလေး အတွင်း ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီပဲ။

မစ္စတာမိုင်းလက်သည် ရသေ့ရှိရာသို့ ပြန်လှည့်ကြည့် လိုက်ပြန်၏။

ရသေ့သည် သူတို့သားအဖကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေလေ၏။

ပက်ထရီရှာက ရသေ့ကြီးနှင့် ဆုံခဲ့ပြီးဖြစ်သည်ကြောင့် ရသေ့ကြီးကို ပြန်ကာ ပြုံးပြ ကြည့်နေလေ၏။

ရသေ့ကြီးသည် အီတန်ကြာတွင် -

“မင်းက လူသားတစ်ယောက်ကို ဘာလို့ ပစ်ခတ်ချင်တာ တုန်း၊ တိရစ္ဆာန်ကောင်တွေကို ပစ်ရတာတင် အားမရ ဖြစ်လို့လား၊ လူသားချင်း သတ်ဖြတ်တယ်ဆိုတာ ပိုအဖြစ်ကြီးတာပေါ့”

လို့ ရသေ့ ပြောလေသည်ကြောင့် မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားချေတော့၏။

“နို့ဖြင့်... ဒါ လူစင်စစ်တစ်ယောက်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ရသေ့က ပြုံးပြ ခေါင်းဆတ်ညိတ်ပြ ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ် နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ မြင်ဖူးတာ၊ လူစင်စစ်မှ ဟုတ်ပါလေစလို့ ထင်မိလို့လည်း ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးဖို့ လွယ်လင့်တကူ ဆုံးဖြတ်မိတာပေါ့”

“နို့... နေပါဦး၊ မင်းနဲ့ သည်သူငယ်မက ဘယ်လိုတော်စပ်လို့ ဘယ်လိုကြောင့် သည်တောတောင်ထဲ ရောက်လာကြတာတုန်း”

ရသေ့က သိလိုသည်ကိုသာ မေးလာချေတော့သဖြင့် မစ္စတာမိုင်းလက်သည် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြလိုက်တော့၏။

သည်တွင် ရသေ့သည်-

“ရသေ့တော့ လမ်းမညွှန်တတ်ဘူးကွယ်၊ နို့ပေမယ့်လို့ ဖြစ်နိုင်ချေကို ပြောရလျှင်ဖြင့် ရသေ့ရဲ့ကျောင်းသခံမီးက ဟိုးရှေ့တောင်အုန်းပင်ကြီး နှစ်ပင် ယှဉ်ပေါက်နေတဲ့ တောင်ကြောမယ်ရှိသကွယ်၊ လတ်တလော ရသေ့နဲ့ လိုက်ခဲ့ကြပေါ့၊ အဲဒီကနေမှ မင်းပြောတဲ့ တောင်သလဲဆင်စခန်း ဖြစ်နိုင်ချေရှိတဲ့ နေရာကို လှမ်းပြလိုက်မကွယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရသေ့ကျောင်းသခံမီးမှာ နေ့စဉ် လူသံတွေ ဆင်သံတွေ ဆူဆူညံညံ ကြားရတတ်လို့ပေပဲကွယ်”

သို့ ရသေ့စကားကြောင့် မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ ဝမ်းသာတော့၏။ သို့ကြောင့် သမီးဖြစ်သူဘက် လှည့်ကြည့် ပြီးပြလိုက်လေ၏။

သို့ဖြင့် ရသေ့ ဦးဆောင်မှုနှင့် မစ္စတာမိုင်းလက်တို့ သားအဖသည် တောင်အုန်းနှစ်ပင် ယှဉ်တို့ပေါက်နေသည့် တောင်ကြောနေရာရှိ ရသေ့၏ကျောင်းသခံမီးသို့ ရောက်သွားကြတော့သည်။

ရသေ့၏ ကျောင်းသခံမီးသို့ ရောက်သည်တွင် ပက်ထရီရှာတစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ စိတ်ချမ်းမြေ့ခြင်း ဖြစ်ရတော့၏။

တောင်ကြောပေါ်တွင် ရှိချေ၏။

တောင်အုန်းပင်ကြီး နှစ်ပင်အောက်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသည့် ဝါးကျောင်း သခံမီးလေးသည် နေချင့်စဖွယ် ကောင်းပေတော့၏။

ထိုကျောင်းသခံမီးတစ်ဝိုက် အမှိုက်သမိုက် ကင်းရှင်းလို့ နေ၏။

ထိုနေရာလေးမှ လေးဖက် လေးတန်သို့ ကြည့်လိုက်မည် ဆိုလျှင် အပြာရောင် မိုးသားပြင်ကြီးနှင့် စိမ်းစိမ်းညိုညို တောင်ကြော အထပ်ထပ်တို့သည် လက်ရာမြောက်လှသော ပန်းချီကားတစ်ချပ် ဖြစ်ချေတော့၏။

အပြာရောင် မိုးသားပြင်ကြီးကို နောက်ခံ၍ ပျံသန်းသွားကြသည့် ငှက်ကြီးများသည် သဘာဝ အလှတရားကို ပို၍ ပေါ်လွင်စေ၏။

သည်ဖြင့် တောင်တန်းထပ်တို့မှ လွင့်ပျံထွက်လာသော ကျေးငှက်သာရကာတို့၏ အသံသည် မပီပီးတဝါး ဖြစ်လိုဖြစ်၊ ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြစ်လိုဖြစ်၊ သဲ့သဲ့ကြားလိုက်၊ ကျယ်ကျယ် လောင်လောင်ကြားလိုက် ဖြစ်လေ၏။

တောဆင်ရိုင်းကောင်တို့၏ တကျိုးစိလ် ကျိုးစိလ် အော်သံသည်လည်း ခုံခါဆိုသလို ကြားရပြန်လေ၏။

ပို၍ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသည်မှာ ရသေ့ကြီး၏ ကျောင်းသခံမီးနှင့် မဝေးလှသောနေရာ သစ်ပင်ထက်ဆီမှာ ဖီးကွက်ကောင်တို့၏ အသံသည်သာလျှင် ဖြစ်တော့၏။

“လူတို့ လာဘ်ကောင်ဟု ဆိုကြသည့် ဇီးကွက်ကောင်တို့၏ အသံသည် သာယာသည့် လာဘ်ခေါ်သံပင် ဖြစ်ချေတော့၏။

“စိတ်ကြည်နူးလိုက်တာ ရသေ့ကြီးရယ်”

သို့ဆိုသလို ပက်ထရီရှာက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောလိုက်လေတော့၏။

“နို့ဖြင့်လည်း သူငယ်မရယ်... မင်း ဇာမဏီနဲ့ နေပါကလား”

သို့ရသေ့က ပြောလေသဖြင့် မစ္စတာမိုင်းလက်နှင့် ပက်ထရီရှာသည် ရသေ့ကြီးကို အံ့သြတကြီး ကြည့်လိုက်ကြလေပြီး...

“ဇာမဏီ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလို့ သူနဲ့လည်း နေစေချင်တာလဲ”

လို့ ပြိုင်တူ မေးလိုက်ကြတော့၏။

သည်တော့မှ ရသေ့ကြီးသည် သူ လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိသည့် စကားအတွက် မည်သို့ ပြန်လည်ရှင်းပြရမည်ကိုမသိ ဖြစ်သွားသည်ကြောင့် အတန်ကြာ နှုတ်ဆွံ့သွားတော့၏။ အတန်ကြာလေမှ-

“အင်း... မဖြစ်သေးဘူး ထင်ပါတယ်၊ သည်စကား မပြောဘူးလို့သာ မှတ်ထားကြကွယ်၊ ကဲ...ကဲ...ရသေ့ ကျောင်းသစ်မီးမတော့ သစ်သီး သစ်ဥ သစ်ဖုတွေပဲရှိသကွယ်၊ စားကြချေပြီးလျှင် နားနေကြဦး၊ ရသေ့ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး စိပ်စရာရှိလို့ သွားချောင်းမယ်၊ ပြီးလျှင် မင်းတို့သားအဖကို တောင်သလဲဆင်စခန်း သွားလမ်းပြလိုက်မယ်၊ သည်ကနေ သွားလို့တော့ မရဘူးနော်၊ နက်ပြန်စောစောမှ သွားလို့ဖြစ်မယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ညကျလေမှ ကျောင်းမှာကြားရတဲ့ လူသံ၊ ဆင်သံတွေကို နားထောင်ပြီး ဘယ်နားလောက်ဆိုတာ မှန်းပြီး သွားရမှာကြောင့်ကွယ်”

လို့ ပြောလေသည်တွင် မစ္စတာမိုင်းလက်လည်း တောင်သလဲ ဆင်စခန်း သွားလိုသည်ဆန္ဒ အဓိကဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဇာမဏီ ဆိုသည်ကို မေ့ဖျောက်လိုက်တော့၏။

သို့နယ်လည်းကောင်း ပက်ထရီရှာသည်လည်း တောင်သလဲ ဆင်စခန်းသို့သာ ရောက်လိုသည်ကြောင့် သူမသည်လည်း ဇာမဏီ ဆိုသည်ကို မေ့သွားလေတော့၏။

ရသေ့ကြီးသည် သို့ပြောပြီးသည်နှင့် မစ္စတာမိုင်းလက်တို့ သားအဖ၏ စူးစမ်း မေးခွန်းကို မကြားလိုတော့သည်ကြောင့် ဘုရားစာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဖတ်နေလိုက်တော့၏။

သည်တော့လည်း မစ္စတာမိုင်းလက်တို့ သားအဖသည် မြန်မာပြည်တွင် အနေကြာလေပြီး မြန်မာပြည်ပေါက် ဖြစ်လေခြင်းကြောင့် သူတို့ကိုယ်နှိုက် ခရစ္စယာန် ဘာသာဝင်ဖြစ်ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာတရားကို တီးခေါက် နားလည်လေခြင်း ရှိသည်ကြောင့် နားမလည်သော်လည်း ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေလိုက်ကြ၏။

ရသေ့ကြီးသည် ဘုရားစာကို ဌာန်ကရိုင်းကျကျ ရွတ်ဖတ်လိုက်ပြီးသည်နှင့် လက်တွင်းရှိ ကြေးစည်လေးကို နောင် ဝေဝေ လို့ မြည်အောင် ဆတ်ခနဲ ရိုက်ခတ်လိုက်လေပြီး သူတို့ သားအဖကို ကျောခိုင်း၍ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လှမ်း သွားတော့၏။

မစ္စတာမိုင်းလက်တို့ သားအဖသည် ရသေ့ကြီး ဘယ်သွားသည်ကို နောက်မှ ငေးကြည့်နေကြတော့၏။

ရသေ့ကြီးသည် ကျောင်းသစ်မီးနှင့် အတန်ငယ်လှမ်းသော နေရာတွင် တစ်ပင်တည်း ထီးထီးရှိ သစ်ပင်ကိုကျောခို ထိုင်ချလိုက်တော့၏။ တင်ပလွင်ခွေ ထိုင်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ပြီးနောက် လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသည့် ဆားဖြူသီး အရွယ်ခန့်ရှိ စိပ်ပုတီးကို ချွတ်လိုက်လေပြီး ဒူးနှစ်ဖက်ဆီတွင် တံတောင်တစ်ခုဆီ တင်၍ လက်ကို ဆန့်လိုက်လေပြီး ထိုတယ်ညာ လက်အဖျားတို့ဖြင့် စိတ်ပုတီးကြီးကို ဆွဲ၍ ကိုင်လိုက်တော့၏။

မစ္စတာမိုင်းလက်တို့ သားအဖသည် ရသေ့ကြီး၏ လုပ်ရပ် မှန်သမျှကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေကြတော့၏။

ရသေ့ကြီး တရားမှတ်၊ ပုတီးစိပ်နေခြင်း ဆိုသည်ကို သိလိုက် ကြသည်ကြောင့် မစ္စတာမိုင်းလက်သည် သူ့သမီးကို လက်တို့ ခေါ်လိုက်လေပြီး ရသေ့ကြီးကျောင်းသခမ်းပေါ်တွင် တက်ထိုင်လိုက် ကြရင်း ရသေ့ကြီး စားရန် ခွင့်ပြုထားသည့် သစ်သီး သစ်ဥ သစ်ဖုတို့မှ ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးကို ယူ၍ သားအဖနှစ်ယောက် မြိန်ယှက်စွာ စားလိုက်ကြလေ၏။

သားအဖနှစ်ယောက် ငှက်ပျောတစ်ဖီး ကုန်သည်တွင် ဝါးတဲကြမ်းခင်းပေါ်တွင် ကျောဆန့် လှဲလိုက်ကြတော့၏။

ပထမတော့ ကျောဆန့် အညောင်းဆန့်ရုံတင် ဖြစ်၏။ တကယ်တမ်းကျတော့မူ အိပ်ပျော်သွားကြလေ၏။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်မသိ။ တစ်စုံတစ်ဦး ၏ လှုံ့ဆော်မှုဖြင့် ဖျပ်ခနဲ အသိပြန်ဝင် အိပ်ရာမှ နိုးလာကြတော့၏။

အလိုလေးဗျာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေရောင်ဖျော့ဖျော့သာ ရှိတော့ပါကလား ထင်ပေမည်လို့ ကျောင်းသခမ်း တဲရှေ့တွင် ထင်းမီးပုံကြီးတစ်ခု မီးလျှံတို့ ညီးညီးနှင့်ပါကလား။

သို့ မီးရောင်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ မီးအပူရှိန်ကြောင့် လည်းကောင်း နိုးလာကြရခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။

“ရသေ့ကြီးကော”

ပက်ထရီရှာက မေးလိုက်၏။ သည်တွင် မစ္စတာ မိုင်းလက်က ရသေ့ကြီး ပုတီးထိုင်စိပ်နေသည့် သစ်ပင်ကြီးရှိရာ လှမ်းကြည့် လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ရသေ့ကြီး ဘယ်ရောက် နေပါလိမ့်။ သို့ကြောင့် ကျန်အရပ် သုံးမျက်နှာသို့ လှည့်ပက် ကြည့်လိုက်၏။

ရသေ့ကြီး မတွေ့ပါကလား။ သူတို့သားအဖကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး အခြားတစ်နေရာသို့ ထွက်သွားလေပြီလား။

“ရသေ့ကြီး သမီးတို့ကို သည်မှာထားသွားပြီ ထင်တယ်” ပက်ထရီရှာက ငိုသံပါလေးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“သွားလည်း သွားပေါ့ကွယ်၊ ဒယ်ဒီတစ်ယောက်လုံး ရှိနေ တာပဲ၊ ပြီးတော့ သည်ညလည်း သည်မှာ လုံလုံခြုံခြုံ အိပ်လို့ရနေ တာပဲ၊ မနက်ကျမှ တောင်သလဲဆင်စခန်းကို သွားကြမယ်”

သို့ မစ္စတာမိုင်းလက်က ပြောလိုက်လေပြီးမှ ရသေ့ကြီး ပြောသည့် လူသံ၊ ဆင်သံတွေကို သတိရလိုက်မိသည်ကြောင့် သို့အသံများ ကြားရလေမလား နားစွင့်နေလိုက်၏။

လေငြိမ်လို့နေပါကလား။ စခန်းတဲနား သစ်ပင်ထက်တို့တွင် အိပ်တန်းတက်နေသည့် ကျေးငှက်တို့၏ အသံကိုသာ ကြားနေရ၏။

“သမီး ဆာလား”

“ဟင့်အင်း”

သူတို့ စားထားသည့် ငှက်ပျောတစ်ဖီးက သူတို့သားအဖ၏ ဆာလောင်မှုကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ပြီ ဖြစ်တော့၏။

မစ္စတာမိုင်းလက်သည် တဲပေါ်မှဆင်း၍ သေနတ်ကို ဆွဲကာ တောင်ကြောစောင်းဘက် ထွက်သွားသည်တွင်-

“ဒယ်ဒီ ရသေ့နေတဲ့ နေရာဆိုတာကလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ လူမျိုးတွေရဲ့အယူက သာသနာနယ်မြေပဲလေ၊ သာသနာနယ်မြေ မှာ ပစ်တာ၊ ခတ်တာ၊ သတ်တာ ဖြတ်တာ မလုပ်ရဘူးနော်”

လို့ ပြောလာသည့် ပက်ထရီရှာကို မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် သဘောကျစွာ ပြုံးပြီးကြီး ကြည့်နေလေတော့၏။

“ဒယ်ဒီ သားကောင် ပစ်မလို့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဘာရယ် မဟုတ် ကိုင်ထားမိတာပါ”

“ဘာရယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဘာလဲ ဒယ်ဒီ၊ ကိုယ့်ကို သားရဲကောင် တစ်ကောင်ကောင်က အန္တရာယ်ပေးလာလောက် မယ် ထင်ပြီး လိုရမယ်ရ ကိုင်ထားတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“မသိစိတ်က အဲဒီသဘော ဖြစ်မပေါ့ကွယ်”

သို့ မစ္စတာမိုင်းလက် စကားကြောင့် ပက်ထရီရှာသည် မဲ့မဲ့လှိုက်လှိုက်ပြီး-

“ငြိမ်းချမ်းတဲ့နေရာ၊ အေးချမ်းတဲ့နေရာတွေ ဆိုတာ အများ အားဖြင့် သာသနာနယ်မြေတွေပဲလို့ သမီးသိထားတယ် ဒယ်ဒီ၊ အဲလိုနေရာတွေမယ် ဘယ်လိုအန္တရာယ်မှ မရှိကြဘူးလို့ သမီးတော့ ခံယူမိတယ်”

လို့ ပြောလာသည့် ပက်ထရီရှာကို မစ္စတာမိုင်းလက်သည် အထင်ကြီး လေးစားစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်လေပြီး ကျောင်းသခံခံသို့ ပြန်လျှောက်လာကာ လက်တွင်း ရှိသေ့နတ်ကို ချထားလိုက် တော့၏။

“သမီး... လာလေ... ဟိုနားသည်နား အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ပြီး သဘာဝအလှကို ခံစားကြည့်ရအောင်”

သို့ဖြင့် မစ္စတာမိုင်းလက်တို့ သားအဖသည် ကျောင်းသခံခံ နှင့် မနီးမဝေးသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

သို့ လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့ ကြသည်တွင်-

“ဟင်... ဒယ်ဒီ... ဟိုမယ် ဒရယ်လေးတစ်ကောင်”

ဒရယ်လေးသည် စမ်းရေကို သောက်နေလေခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့သားအဖ အနားရောက်လှတိုင် ပြေးလွှား ထွက်သွားမြင်း မရှိချေ။

“သည်ဒရယ်လေးက ရသေ့ကြီး မွေးထားတာဖြစ်မယ်”

“ဘာလို့လဲ ဒယ်ဒီ”

“ကြည့်လေ... သူ့နားကို ဒယ်ဒီတို့ ရောက်လှတိုင် ထွက်ပြေးမသွားဘူးလေ၊ ဒါဟာ ဘာလဲဆိုတော့ လူနဲ့ ယဉ်နေလို့ ဖြစ်မပေါ့၊ အရိုင်းကောင်ဆိုလျှင်ဖြင့် လူရိုက်မြင်တာနဲ့ ပြေးပြီ၊ နို့မဟုတ် လူနဲ့ရတာနဲ့ ပြေးပြီပေါ့ကွယ်”

မစ္စတာမိုင်းလက် စကားဆုံးသည်နှင့်-

“အရိုင်းကောင်ပေပဲကွယ်... ရသေ့ကြီး မွေးထားတာ မဟုတ်ဘူး”

ဆိုသည့် အသံကြောင့် သားအဖနှစ်ယောက် နံဘေး အသံလာရာသို့ ကပျာကသီ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ရသေ့ကြီး ဖြစ်ချေ၏။

“နို့ဖြင့် ဘာလို့ ထွက်မပြေးတာတုန်း၊ ကျုပ်တို့ အမဲ လိုက်ပစ်ပြီ ဆိုလျှင်ဖြင့် သားကောင်အရိုင်းကို ခုလို နီးနီးကပ်ခွင့် ရရှိ နေနေသေးသား တစ်ဖက်သတ် မြင်တွေ့ဖို့တောင် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ချွေးကြရတာလေ”

သို့ မစ္စတာမိုင်းလက်က ပြောလေသည်တွင် ရသေ့ကြီး သည် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်လေပြီး-

“မေတ္တာဆိုတာ အဲဒါပဲကွာ၊ မင်းတို့သားအဖက စိတ်ထဲမှာ သားကောင်တွေကို ပစ်ခတ်ဖို့ စိတ်ကူးမှ မရှိကြတာ။ သည်တော့ သားကောင်လေးတွေကလည်း သူတို့အတွက် အန္တရာယ်မရှိ လောက်တဲ့ နေရာဖြစ်တာကြောင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် အေးအေး လူလူ နေကြတာလေ။ အကယ်၍များ မင်းတို့သားအဖက သူတို့ကို သတ်ဖြတ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ လာကြည့်ပါကလား၊ ခုလို အနားလာခွင့်မပြောနဲ့၊ မြင်ခွင့်တောင် ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

ရသေ့ကြီးစကား အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် သိသွားလေတော့သဖြင့် ရသေ့ကြီးကို အထင်ကြီး လေးစားစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်လေပြီး-

“ရသေ့ကြီးရယ် ကျုပ်တို့သားအဖ သည်ကနေ တောင်သလဲ ဆင်စခန်းကို သွားကြမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ကျုပ်ရဲ့ သေနတ်ကြီးကို ထားရစ်ခဲ့ပါတော့မယ်၊ သည်တော့မှာလည်း သားကောင်လေး တွေကို မပစ်ခတ်တော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

လို့ ပြောလေသည်တွင် ရသေ့ကြီးက ပြုံး၍ ကြည့်လာ ချေပြီး ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါယမ်းလျက်-

“သည်လိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ တောင်သလဲ ဆင်စခန်း သွားတဲ့လမ်းတစ်လျှောက်မယ် သေနတ်ဆိုတာ လိုအပ် ဦးမှာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခုခံ ကာကွယ်ဖို့အတွက်တော့ လိုအပ်သေး တာပေါ့”

လို့ ပြောလာသည်တွင် မစ္စတာမိုင်းလက်သည် ရသေ့ကြီး ကို နားမလည်စွာဖြင့် ကြည့်နေလိုက်တော့၏။

“အထွေအထူး ရှင်းအောင် ပြောစရာတော့ မလိုဘူး၊ နို့ပေမင်းလို့ ရသေ့ကို ကတိတစ်ခုတော့ ပေးရလိမ့်မယ်”

“ပြောကြည့်လေ”

“သားကောင်တွေကို ပစ်ခတ်ဖို့တော့ မဟုတ်ရဘူးနော်၊ သားခဲကောင်နဲ့ မတော်တဆ ပက်ပင်းတိုးခဲ့သော် မိမိ အသက် အန္တရာယ်အတွက် ခုခံဖို့၊ နို့မှမဟုတ် ခြောက်လှန့်ပစ်ဖို့ပဲ လိုအပ် တာနော်”

“ဟင်... နို့ဖြင့် သွားရင်း လာရင်း ဆာလောင်မှုကို ဖြေရှင်းဖို့ကျတော့ကော”

သို့ဆိုသလို မစ္စတာမိုင်းလက်က စောဒက တက်လေ၏။

“ဟင်း ဟင်း... ဒါအတွက်တော့ဖြင့် ပူပင်စရာ မလိုအပ် သလို သူ့ဘာသာ ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်”

သို့ ရသေ့စကားကြောင့် မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် သမီးဖြစ်သူ ပက်ထရီရှာကို ပြုံးပြီးလေး ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဒယ်ဒီရယ် သစ်ဥ သစ်ဖု အသီးအနှံ ဆိုတာတွေ စားလည်း ရပါတယ်”

သို့ ပက်ထရီရှာက မစ္စတာမိုင်းလက်ကို ပြောလေ၏။

မစ္စတာမိုင်းလက် သဘောပေါက်သွားပုံ ရချေ၏။

ရသေ့ကြီးသည် မစ္စတာမိုင်းလက်နှင့် ပက်ထရီရှာကို ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်လေးပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသဖြင့်-

“ဟင်... ရသေ့ကြီး သည်မယ် ညမအိပ်ဘူးလား”

ရသေ့ကြီးက ခေါင်းခါပြ၏။

“နို့ဖြင့် ဘယ်သွားဦးမလို့တုန်း”

“ရသေ့သွားရာ ခြေဦးတည့်ရာပဲ၊ သည်မယ် အဓိဋ္ဌာန် ခြီးပြီလေ”

“နို့ဖြင့် ကျုပ်တို့ သားအဖကို တောင်သလဲဆင်စခန်း သွားတဲ့လမ်း ညွှန်ပြမယ်ဆို”

“အေး... အဲဒီအတွက် ရသေ့ ပြန်လာတာ၊ မင်းတို့ သားအဖ ညကျ လေအသင့်မှာပါလာတဲ့ ဆင်အော်သံ၊ လူသံတွေ ကြားရပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီဘက်ကို မှန်းပြီး မနက်ကျ သွားကြချေ ပေါ့ကွယ်”

သို့နယ်ပြောပြီး ရသေ့ကြီးသည် ရှေ့ဆက်လှမ်းသွားလေ တော့၏။ မစ္စတာမိုင်းလက်နှင့် ပက်ထရီရှာသည် ရသေ့ကြီးကို အံ့သြတကြီး ကြည့်နေမိကြတော့၏။

ရသေ့ကြီးသည် သူတို့အပါးမှ တရွေ့ရွေ့ ဝေး၍ဝေးကာ ဝေးသွားငြား ရသေ့ကြီး ရွတ်ဖတ်သွားသည့် ၂၄ ပစ္စည်းပဌာန်း ရွတ်ဖတ် သရဏ္ဍာယ်သံသည် လေနှင့်အတူ လွင့်ပါးလျက်ရှိချေ၏။

သို့ဖြင့် ရသေ့ကြီး၏ ၂၄ ပစ္စည်းပဌာန်း ရွတ်ဖတ်သံ ဆုံးသည်နှင့် ‘နောင်ဝေ ဝေ ဝေ’ လို့ ကြေးစည်သံလေးကို ကြားလိုက်ကြရ၏။

“ဒယ်ဒီ သမီးတို့ သည်မယ် ညအိပ်ကြရတော့မှာပေါ့” သို့ ပက်ထရီရှာက ပြောလေသဖြင့် မစ္စတာမိုင်းလက် ပြီး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။

သို့ဆိုတော့ မစ္စတာမိုင်းလက်သည် ညအတွက် ထင်းမီး ဖိုရန် ထင်းခြောက်များ လိုက်စုဆောင်းထားလိုက်တော့၏။

သူတို့အတွက် စားနပ်ရိက္ခာမှာ ရသေ့ကြီး ကျောင်းသင်္ခမ်း ပေါ်ရှိ ငှက်ပျောသီးနှင့် သစ်သီးသစ်ဥများ ဖြစ်ချေ၏။

ရသေ့ကြီး ပြောလေသည့်အတိုင်း ညဉ့်ဘက်တွင် ခပ်လှမ်း လှမ်း တောင်ကြောပေါ်မှ လူသံနှင့် ဆင်သံများ လေနှင့် လွင့်ပါး ပါလာလေ၏။

“သမီးရေ ဟောဟိုက ရေးရေးမြင်ရတဲ့ သစ်ပုပ်ပင်ကြီးကို မှတ်ထားချေကွယ်၊ မနက်ကျ ဒယ်ဒီတို့ အဲဒီဘက်သွားရမှာ”

ထိုညတွင် မစ္စတာမိုင်းလက်နှင့် ပက်ထရီရှာတို့သည် မီးပုံဘေးတွင်သာလျှင် အချိန်ကုန်ခဲ့ကြ၏။ မီးပုံနံဘေးတွင် ထိုင်၍ ငိုက်မြည်းခဲ့ကြခြင်းဖြင့်သာ ထိုညကို ကျော်လွန်ခဲ့ကြ၏။

“ကဲ... သမီး... ဒယ်ဒီတို့ ဟိုရှေ့က တောင်ကြောဘက် သွားကြစို့၊ အဲဒါဟာ တောင်သလံဆင်စခန်းနေရာပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

သို့ဖြင့် မစ္စတာမိုင်းလက်တို့ သားအဖသည် ထိုရသေ့ ကျောင်းသင်္ခမ်းလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

ပက်ထရီရှာသည် လိုရမယ်ရဆိုသလို ရသေ့ကြီး ကျောင်း သင်္ခမ်းပေါ်တွင်ရှိ ငှက်ပျောတစ်ဖီးကို ယူလာချေ၏။

ရသေ့ကြီး ကျောင်းသင်္ခမ်း တောင်ကြောမှ ဆင်းခဲ့ကြ သည်တွင် မြောင်ကျယ်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြ၏။ သူတို့သည် မြောင်အတိုင်း စုန်၍ဆင်းခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

မြောင်သည် တစ်စတစ်စ ကျယ်လာသည်။ မြောင်ကျယ်ပုံ ထောက်၍ မြောင်ရှည်မည့်ပုံ ဖြစ်၏။

“သမီးရေ ဒယ်ဒီတို့ သည်မြောင်ဆုံးလျှင်ဖြင့် ချောင်းမကြီး ရောက်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီချောင်း ဘာချောင်းလဲသိလျှင်ဖြင့် ဒယ်ဒီတို့ ဘယ်နေရာမှာ ရောက်နေကြတယ်၊ ဘယ်ဘက်သွားလျှင် ဘယ် ရောက်ပြီလို့ ပြောနိုင်ပြီကွယ်”

သို့ မစ္စတာမိုင်းလက်က ပြောပြီး တက်ကြွစွာဖြင့် မြောင် အတိုင်း စုန်ဆင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

မြောင်တွင် ရေအနည်းငယ်မျှသာလျှင် ရှိသဖြင့် တော်သေး တော့၏။ ရေအနက်ဆုံးမှ ခြေသလုံးသာသာလျှင် ရှိချေ၏။

ရေစီးကတော့ဖြင့် ရှိဆဲဖြစ်သည်။ ကျောက်မြောင်လို ပြောရချိမ့်မည်။

မြောင်နံရံတို့တွင် ဆေးမြင်းခွာပင်များ ရှိကြ၏။ ကြက်ခြမ်းပင်များ ရှိကြ၏။ တောလျှောက်ပင်လတ်တို့လည်း ရှိချေ၏။

ကြက်ခြမ်းသီးမှည့်များ ရှိလေခြင်းကြောင့် တောကြက်နှင့် ရစ်ကောင်တို့ ခြေရာဗရု တွေ့လေသဖြင့်-

“တောကြက်သား မစားရတာ ကြာပြီကွယ်”

သို့ဆိုသလို မစ္စတာမိုင်းလက်က ညည်းတွားလေသဖြင့် ပက်ထရီရှာက ဖခင်ဖြစ်သူကို မျက်စောင်းခဲ ကြည့်လိုက်ကာ-

“ရသေ့ကြီး ဘာမှာသွားသလဲ၊ ဒယ်ဒီ မမေ့နဲ့နော်”

လို့ ပြောလေ၏။

“တောကြက်ကောင် လောက်တော့ ပစ်ရပါလိမ့်မယ်ကွာ”

သို့ ပြောလာခြင်းကြောင့် ပက်ထရီရှာ မျက်လုံးပြူးသွားရတော့၏။

“တောကြက်လည်း သတ္တဝါပေပဲလေ၊ အသက်နဲ့ ပဲပေါ့၊ သူ့အသက်သတ်တာ သတ်တာပဲပေါ့”

သို့ ပက်ထရီရှာ စကားကြောင့် မစ္စတာမိုင်းလက်သည် မျက်ခုံးအစုံကို ပင့်လိုက်လေပြီး-

“ဘုရားရေသမီး အတော်ကလေး ပြောင်းလဲနေပါကောလား။ ဒယ်ဒီက အပျော်တမ်းမဆိုးတစ်ယောက်လေ၊ မဆိုးလိင်စင်လည်း ရှိတယ်လေ၊ သမီးပြောသလို ရသေ့ကြီးစကား ဒယ်ဒီနားမထောင်လိုတာမှ မဟုတ်လေချည်းပဲ၊ ဒယ်ဒီပစ်မှာ သားရဲကောင်၊ သားကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကြက်ကလေးငှက်ကလေးကိုတော့ဖြင့် ပစ်လို့ရပါလိမ့်မယ်၊ ဒယ်ဒီတို့ မနက်စာဘယ်လိုစားမလဲ”

သို့ ပြောလာသဖြင့် ပက်ထရီရှာသည် သူ ယူလာသည့် ငှက်ပျောသီးကို ပြလိုက်လေ၏။

“ဒယ်ဒီ အသားစားချင်တာ နို့ကြောင့်ပါကွယ်၊ So sorry နော်”

သို့ဆိုလျက် မစ္စတာမိုင်းလက်သည် ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကြက်ခြမ်းသီးအုံမှ အမှည့်သီးကို နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးကာ ဆိတ်ကာ စားနေလေသည့် အဖြူနှင့် အနက်စင်းကြား ရစ်ကောင်ကြီးကို သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် အလွတ်မပေး လိုသည်ကြောင့် ချိန်ရွယ်ခြင်းပင် မပြုလေတော့ဘဲ ပစ်လိုက် လေတော့၏။

“ဒီနဲ့”

မစ္စတာမိုင်းလက်သည်လည်း ခေသူမဟုတ်ချေပြီ၊ ရစ်ကောင်၏ အမွေးများ လေတွင်ပျံ့ဝဲ ထွက်သွားလေပြီ။ ကောင်လုံးမှာ ထိုကြက်ခြမ်းပင်အုံကို ခေါင်းစိုက်၍ အသက် ထွက်သွားလေတော့၏။ သို့ဆိုတော့ ရစ်ကောင် တခြမ်းနီးနီး မရှိတော့ပြီ။ သွေးတို့ စိမ့်လေ၏။

“ကွန်ကရာကြူလေးရှင်း ဒယ်ဒီ”

သို့ဆိုသလို ပက်ထရီရှာက ဂုဏ်ပြုစကား ဆိုလိုက်လေပြီး ရစ်ကောင်သေကို သွားကောက်လိုက်လေ၏။

ဖအေဖြစ်သူတောင်မှ သို့စိတ်မျိုး ရှိတော့လည်း သမီးဖြစ်သူက လူငယ်ပေပဲလေ၊ သို့သာ ဖြစ်လာရတော့မပေါ့။

“ဒယ်ဒီတို့ သည်မြောင်ပေါက်ဝ ရောက်လျှင်ဖြင့် ခြေခင်းလက်ခင်းသာတဲ့ နေရာလေးမယ် နားပြီး သည်ရစ်ကောင်ကို ကင်စားကြမယ်”

“အိုကေ... ဒယ်ဒီ”

သို့ဖြင့် သားအဖနှစ်ယောက် သည်မြောင်အတိုင်း စုန်ဆင်းလျှောက်ခဲ့ကြပြန်၏။

မြောင်ပေါက် ရောက်လှတွင်-

“ဟာ”

“ဟိုမယ်... ဟိုမယ်”

ရုတ်ခြည်းဆိုသလို မြောင်ပေါက်ဝတွင်ရှိ ချုံနွယ်ပင်တွင်းမှ လူတစ်ယောက် ရုတ်ခြည်း ထွက်ပြေးသွားသည်ကြောင့် မစ္စတာ မိုင်းလက်နှင့် ပက်ထရီရှာတို့ အံ့သြတကြီး ဖြစ်သွားကြတော့၏။

လူတစ်ယောက်ဆိုငြား လူပုလူညက်ကလေး ဖြစ်ချေ၏။

“သည်လူပုညက်တွေ သည်နေရာတစ်ဝိုက်မှာလည်း ရှိနေကြတယ် ထင်တယ်”

ပက်ထရီရှာက ပြောလေ၏။

“ရှားပါးလှဖျိုးစု ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒယ်ဒီတော့ စိတ်ဝင်စားလို့ သူတို့ရှိတဲ့နေရာ ရှာပြီး သွားချင်တယ်”

“အို... ဒယ်ဒီကလည်း သမီးတို့ တောင်သလဲဆင်စခန်း သွားကြမယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီတောင်သလဲဆင်စခန်း ရောက်လေမှ ဆင်ပိုင်ကြီး စောစံကြိုင်ကို တိုင်ပင်ပြီး သည်လူပုညက်တို့နေရာ သွားရှာကြမှာကို ပြောတာပါ”

“နို့ဖြင့် သမီးလည်း လိုက်မယ်”

မစ္စတာမိုင်းလက်က ပြုံးပြ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်ကြောင့် ပက်ထရီရှာက တစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ ပျော်သွားတော့၏။ သို့ဖြင့် မစ္စတာမိုင်းလက်တို့ သားအဖသည် မြောင်ပေါက်ဝသို့ ရောက်လာကြ၏။

“ဟင်”

မြောက်ပေါက်ဝတွင် တွေ့လိုက်သည့် ခြေရာကြောင့် မစ္စတာမိုင်းလက် အံ့သြသွားတော့၏။

“ဒါ ဝံကောင်ခြေရာပေပဲ”

သို့ မစ္စတာမိုင်းလက်က တီးတိုးပြောလိုက်၏။

“ဝံကောင်ခြေရာ ဘာထူးခြားလို့တုန်း၊ တောတောင်ထဲမယ် တိရစ္ဆာန်ခြေရာအစုံတွေ ရှိမှာပဲ၊ ဘာထူးဆန်းမှာတုန်း”

သို့ ပက်ထရီရှာက ပြောလေသည်တွင် မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်လေပြီး-

“ဝံကောင်ခြေရာ တွေတာ မဆန်းသွားဆိုပေမည် သည် ခြေရာက ခုလေးတွင် ဖြတ်သွားတဲ့ ခြေရာကြောင့်ပေါ့”

“သမီး ဒယ်ဒီပြောတာ နားမရှင်းဘူး၊ ပြန်ပြောကြည့်လေ”

“သည်လို သမီးရဲ့၊ သည်ဝံကောင်ခြေရာက လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်၊ သည်ခြေရာ ဦးတည်သွားနေတာက ဟိုရှေ့က မြောင်ကြပ်လေးဆီကို၊ စောစောက ဒယ်ဒီတို့ တွေ့လိုက်တဲ့ လူပုညက်ကောင်ရဲ့ အဲဒီမြောင်ကြပ်ဘက် သွားပုံရတယ်၊ ကဲပါ သမီးရယ် လာစမ်းပါ၊ အဲဒီမြောင်ကြပ်ဘက်ဆီ သွားကြည့် ချင်တယ်”

သို့ဆိုလျက် မစ္စတာမိုင်းလက်သည် ဝံကောင်ခြေရာနှင့် လူပုညက်လေး ခြေရာအတိုင်း မြောင်ကြပ်ရှိရာသို့ သွားလိုက်၏။ မြောင်ကြပ်သည် ဝေးဝေးလံလံမဟုတ်၊ ခြေလှမ်း ငါးဆယ်မျှပင် ပြည့်လိမ့်မည်မဟုတ်။

“ဟာ”

“ဘာလဲ... ဒယ်ဒီ”

“သည်လူပုညက်တော့ ဒုက္ခပေပဲ၊ သည်မြောင်ထဲ ဝင်သွားတာ၊ ဝံကောင်ကြီးကလည်း သည်မြောင်ထဲ ဝင်သွားတာလေ”

“နို့ဖြင့်”

“နို့ဖြင့် လူပုညကတော့ အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီပေါ့၊ ပြေးမလွတ်ပြီပေါ့”

“ဟင်...နို့ဖြင့် ဒယ်ဒီ စဉ်းစားကြည့်ဦးလေ၊ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

“ဘာဘယ်လို လုပ်ရမှာတုန်း”

“အို... ဒယ်ဒီကလည်း လူသားကို ကယ်ရမပေါ့”

သူမ စကားကြောင့် မစ္စတာမိုင်းလက် သဘောကျ နှစ်မြှိုက် သွားရတော့၏။

လူသားချင်း စာနာစိတ်ရှိသည့် သမီးအတွက် ကြိတ်၍ ဂုဏ်ယူမိသေးတော့၏။

“ကဲ...သမီး... သည်မြောင်ထိပ်မှာ နေခဲ့ချေ၊ ဒယ်ဒီ လိုက်ဝင်သွားကြည့်မယ်၊ ဒယ်ဒီ မကြာပါဘူး၊ သည်မြောင်ကလည်း ရှည်မယ့်ပုံ မမြင်ပါဘူး၊ သမီး သည်ကနေ ဘယ်မှမသွားနဲ့နော်၊ သမီး နေရဲတယ် မဟုတ်လား”

“အို... ဒယ်ဒီကလည်း ဘာမနေရဲရမှာတုန်း၊ မြို့ပြမှာ ဆိုလျှင်ဖြင့် လူတွေရှိတော့ မနေရဲဘူးဆိုတာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လာမှာ၊ သည်မယ်က လူဆိုလို့ ဒယ်ဒီနဲ့ သမီးပဲရှိနိုင်တာလေ၊ စောစောက လူပုညကလေးတွေဆိုတာ ဘယ်မှာနေကြလဲ မသိဘူး၊ သည်မယ် တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စသာလျှင် တွေ့ရတာ၊ သူတို့လို လူစဉ်မစီ လူပုညကလေးတွေကိုတော့ သမီး မကြောက် ဘူး၊ လာစမ်းပါ... ကိုင်ပေါက်လိုက်မယ်၊ ကိုင်လွှင့်ပစ်လိုက်မယ်”

“OK...”

ဆိုလျက် မစ္စတာမိုင်းလက်သည် မြောင်အတွင်း ဝင်သွား လေတော့၏။

သည်တော့ ပက်ထရီရှာသည် မြောင်ဝ တောင်ကြောလေး အပေါ်ရှိ သစ်မန်ကျည်းပင် အခြေရှိ နေရာလေးတွင် သွားထိုင် လိုက်လေ၏။

မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် မြောင်အတွင်း ခြေသံ လုံလုံဖြင့် လျှောက်ခဲ့လေခြင်း ဖြစ်၏။

မြောင်အတွင်း သူ့အတွက် ထိတ်လန့် တန်လှုပ်ဖွယ် ဖြစ်စေသည့် မြင်ကွင်းမျိုး မြင်ရလေမလား၊ သမီးထိတ်ဖြင့် ရှိချေ၏။

လူပုညကလေး သူထင်ထားသလို ဝံကောင်ကြီးနှင့် တွေ့ပါ လျှင် စိစိညက် ကြေသွားပေလိမ့်မည်၊ သို့ဆိုပါလျှင် မမြင်ရက် လေပြီဖြစ်၏။

မစ္စတာမိုင်းလက်တစ်ယောက် မြောင်တွင် စမ်းတဝါးဝါး ဝင်ခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံး မြောက်ပေါက်သာလျှင် ဆုံးသွား၏။ တောင်ကြောနံရံ ပိတ်သာလျှင် ရှိသည့် နေရာရောက်သည် တွင် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ခဲ့တော့၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ရ တာပါလိမ့်။

မြောင်အတွင်း လူပုညကကိုလည်းကောင်း၊ ဝံကောင်ကြီး ကိုလည်းကောင်း တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်ထား၏။

သို့ငြား ယခုတွင် ဝံကောင်ရောမတွေ၊ လူပုညကကိုလည်း မတွေ့ပါကလား။

မြောင်၏နံရံတို့သည် မတ်စောက်သည်ကြောင့် ချုံနယ် ပင်တို့ ရွှပ်ထွေးလေခြင်းကြောင့် မြောင်နံရံသို့ ဖယ်တက်သွား ပုံလည်း မမြင်မိပါချေ။

သို့ ဘယ်လိုဖြစ်ရပါလိမ့်။

သူ တောခြောက်ခံရလေခြင်းများလေလား။ သို့တည်း
မဟုတ် ခြေရာဟောင်းများကို ခြေရာသစ်များရယ်လို့ ထင်ချက်
မှားမိခြင်းများလေလား။

မဖြစ်ချေပြီ။

သူ ဝင်လာသောမြောင်က တိုသည်ဟု ထင်ရပေမည်
အတော်ကလေးတော့ဖြင့် လျှောက်ဝင်ခဲ့ရပါကလား။ သို့ကြောင့်
ထိပ်တွင် ကျန်ရှိခဲ့သည့် သမီးကို စိတ်မချဖြစ်သွားကာ ခပ်သုတ်
သုတ် ပြန်ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

သို့ဖြင့် မြောင်ဝသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့၏။

“ဟင်”

သမီး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။

မြောင်ထိပ်တွင် မတွေ့။ တစ်ဖက်ကမ်း တောတန်းတွင်း
ဝင်သွားလေသည်လား။ သို့လည်း မဖြစ်နိုင်။ သမီး ဘယ်ရောက်
သွားပါလိမ့်။

“ပက်ထရီရာ သမီး”

“သမီး... ပက်ထရီရာ”

အသံအုပ်အုပ် ခေါ်မိ၏။ ဟိုသည် လျှောက်ရှာမိ၏။

ဘုရားရေ...

သမီး အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ပါကလား။ သို့ဆိုတော့
မစွတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် ဇောချွေးယုံလာ ချေတော့၏။

“ဟင်”

ဟိုသည် ခေါက်ဝံ့ခေါက်ပြန် ရှာလေသည်၌ မြောင်ထိပ်
တောင်စွယ်ပေါ်မှ တောတိုး ပြေးလွှားသံကြောင့် ကပျာကသီ
ပြေးခတ်ကြည့်လိုက်၏။

“ချောက်”

သေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက်၏။

ပြီးနောက် တောတိုး ပြေးလွှားသွားသည့် တောင်ကြော
ပေါ်သို့ သေနတ်ဖြင့် လှမ်းချိန်ကာ ခြောက်ပစ် ပစ်လိုက်လေ၏။

“ဒိန်း”

သို့ဆိုတော့ တောတိုး ပြေးလွှားသံ ပျောက်သွား၏။

ဘုရားရေ ခြောက်ပစ်လိုက်သည်မှာ တကယ်မှန်သွား
လေသည်လား မသိ။

တောကောင်ဆိုပါလျှင် အကြောင်းမဟုတ်။

လူဖြစ်နေလျှင် ထိုလူသည် အကယ်၍များ သမီးဖြစ်နေလျှင်
ဆိုသည့် အတွေးကြောင့် ရင်ထိတ်သွားရပြန်၏။

“ဘုရား... ဘုရား... လွဲစေ... ဖယ်စေ”

သို့ ဆုတောင်း၍ တောတိုးသံ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည့်
တောင်ကြောပေါ်သို့ တက်သွားလိုက်၏။

အလိုလေးမျှ တောင်ကြောပေါ်တွင် ရှင်းလို့ပါကလား။
ဒူးဆစ်နီးနီး မြက်ရိုင်းပင်နှင့် မြေရှုပ်ထိကရုန်း ရိုင်းပင်တို့ သာလျှင်
ရှိချေသဖြင့် ကွင်းလိုဖြစ်နေပေတော့၏။

သစ်ပင်ကြီးဆို၍ လက်ချိုးရေတွက်လိုပင် ရလောက် သည့်
သစ်ပင်ကြီးအချို့သာလျှင် ရှိချေ၏။

သို့ကြောင့် တောင်ကြော အထက်အောက် လှမ်းကြည့်
လိုက်ချေ၏။

“ဟင်”

လူတစ်ယောက်ဟု ထင်၏။ တောင်ကြော အထက်ဘက်
သို့ ပြေးလွှားသွား၏။

သို့ကြောင့် မစ္စတာမိုင်းလက်သည် ထိုလူ့နောက် ပြေးလိုက်သွားတော့၏။

မြန်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း...။

မစ္စတာမိုင်းလက် ထိုလူကို မျက်ခြေပြတ်သွားတော့၏။

မစ္စတာမိုင်းလက်သည်လည်း မောလေပြီ။

စိတ်မော လူမော။

သို့ကြောင့် သစ်တစ်ပင်အောက်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်တော့၏။

“ဟာ”

သူ လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်သွားရ၏။

သူ ထိုင်နေသော သစ်ပင်အခြေတွင် လွန်စွာမှ ကြီးမားလှသော စပါးကြီးမြွေကောင် ခွေအိပ်နေလေ၏။

သို့ကြောင့် မစ္စတာမိုင်းလက်သည် ထိုအပင်အောက်တွင် ထိုင်ရန် ရှည်ရှည်ချက်ကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိ ထီးတည်းပေါက်နေသည့် သစ်တစ်ပင်ရှိရာသို့ သွားလိုက်၏။

ထိုအပင်အောက်တွင်မတော့ ရှင်းလင်းလို့ နေသည်ကြောင့် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်တော့၏။

“ဟူး... ပက်ထရီရာ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်”

သူ့သဘောအလျောက် သွားလာခြင်းတော့ဖြင့် မဖြစ်နိုင်။ တစ်စုံတစ်ဦး၏ ပယောဂဖြင့် ပျောက်သွားခြင်းများလေလား။

မစ္စတာမိုင်းလက်တစ်ယောက် ဆာလည်းဆာ၊ မောလည်းမောလေပြီ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အပင်အောက်ခြေတွင် သက်သောင့် သက်သာ ထိုင်နေရင်းမှ မှေးခနဲဖြစ်ကာ အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည် မသိ။

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ နိုးလာရ၏။

“ဟင်”

အလိုလေးများ... သူ မြင်လိုက်ရသည်က လူပုညက လေးများ ဖြစ်၏။ သူ စိတ်ဖြင့် မှတ်ရေတွက်လိုက်၏။

စုစုပေါင်း ငါးယောက် ရှိချေ၏။

သူ့ကို ဝိုင်းပတ်ထား၏။ ကိုယ်စီ လက်ထဲ၌ လှံတစ်ချောင်းစီ ရှိလေ၏။ ရယ်စရာပင် ကောင်းသေးတော့၏။

သူတို့ ကိုင်ထားသော လှံတံသည် သူတို့ အရပ်ထက် ရှည်နေလေခြင်းကြောင့် ဖြစ်တော့၏။

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘယ်ကလဲ”

မစ္စတာမိုင်းလက်က သူတို့ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ မေးလေ၏။ ဗမာစကားဖြင့် မေးလိုက်သော်ငြား သူတို့ နားလည်ပုံမပေါ်ချေ။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၍ အံ့သြနေကြ၏။ သူ့ကို လည်း လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက်သဖွယ် သတ်မှတ်ထားပုံရ၏။

သို့ကြောင့် မစ္စတာမိုင်းလက်က လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် မေးလိုက်ပြန်ငြား သူတို့ ဘာမျှ သိနားလည်ပုံ မပေါ်သည့်ပြင် သူတို့ ကိုင်ဆောင်ထားသည့် လှံရှည်တို့ဖြင့် သူ့အား ဝိုင်းထိုးရန် ဖြူလာကြသည်ကြောင့် မစ္စတာမိုင်းလက်သည် ကပျာကသီပင် နံဘေးရှိ သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး

“ရှေ့မတိုးနဲ့နော် ပစ်လိုက်မယ်”

လို့ ဒေါသတကြီး လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

သူ့စကားကို နားမလည်ကြပေငြား သူ့အသံနှင့် အမူအရာ ထွပ်ရှားမှုကိုကြည့်ပြီး သူတို့ကို တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်လေမည်ပုံ သိလိုက်သည်ကြောင့် ထိုလူပုသေးညွှက်တို့သည်-

“ဝိုး ဝိုး ဝါး ဝိုး”

“ဝိုး”

လို့ နားကွဲလှမတတ် အော်ဟစ်လာကြလေပြီး သူ့ထံ
အတင်း တိုးဝင်လာသည်ကြောင့်-

အလျှင်အမြန် သေနတ်မောင်းဆီသို့ ခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်
လိုက်တော့၏။

“ဒိန်း”

ပြင်းထန်သော ယမ်းအား ပေါက်ကွဲသံကြောင့် သူတို့သည်
နောက်သို့ ယိမ်းယိုင် လဲကျသွားကြတော့၏။

မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် ခြောက်လှန့် ပစ်လိုက်
ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်တော့၏။

“ဝိုး ဝိုး ဝိုး ဝါး”

“ဝိုး ဝိုး ဝါး ဝါး ဝိုး”

“ဝိုး”

အလိုလေးဗျာ မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် လုံးဝ
ထင်မှတ်မထားသော မြင်ကွင်း ဖြစ်တော့၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်း ချုံပုပ်နွယ်ပင်တို့ နောက်ကွယ်မှ လူမှု
သေးညက်လေးများသည် သို့ဆိုသလို အသံပြု ပြေးလာကြ
တော့၏။

မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် သေနတ်လေး တစ်လက်
ဖြင့် ဘယ်လိုလုပ် ထိုလူစုကို ရှင်းနိုင်ပါလိမ့်မည်နည်း။

ခြောက်လှန့်မရ၍ ထည့်ပစ်ဦးတော့ သည်လူ အကုန်လုံးကို
ဘယ်လို ဟန့်တားနိုင်ပါလဲ။ သို့ကြောင့် မစ္စတာမိုင်းလက်
တစ်ယောက် အနီးတွင်ရှိ လူပုညက် ငါးယောက် နောက်ထံ

လဲကျနေရာမှ ပြန်ထမလာနိုင်မီ နောက်လှည့် ခြေတုန်သတ်
ပြေးခဲ့ရလေတော့၏။

သမီးဖြစ်သူ ပက်ထရီရာ တစ်ယောက်ကို သတိမရတော့
သည်ပြင် သူ့ကိုယ်၌ ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်နေမှန်း မသိပါ
တော့ချေ။

သို့တောတောင်တွင် ခြေဦးတည်ရာ ပြေးလိုက်၊ လျှောက်
လိုက်၊ နားလိုက်ဖြင့် ဘယ်လိုကဘယ်လို ရွာလေးတစ်ခုထိပ်သို့
ရောက်လာခဲ့တော့၏။

“ဘာရွာပါလိမ့်”

ရွာထိပ် ကုက္ကိုလ်ပင်ကြီး အောက်တွင် ခေတ္တနားနေ
ထိုင်လိုက်၏။

“ဟင်”

ထိုရွာ၏ အဝင်လမ်းပေါ်တွင်ရှိ လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်
သည်ကြောင့် မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် အံ့အားသင့်သွား
ပြန်၏။ လူပုလေးနှစ်ယောက် ဖြစ်ချေ၏။

အလိုလေးဗျာ တစ်ယောက်၏ ပခုံးထက်တွင် မျောက်ကောင်
သေကို ထမ်းလျက် ရွာတွင်း ပြေးသွားခြင်းဖြစ်၏။ ကျန်တစ်ယောက်
တစ်လှန့်ချောင်းကို ပခုံးထက်တင် ထမ်းလာ၏။ ထိုမျောက်ကောင်
တို့ သူတို့ ဘယ်လိုခုခံကြပါလိမ့်။

သူတို့ကိုင်သည့် လှံရည်ဖြင့် ဝင်ရောက် ထိုးနှက် သတ်ဖြတ်
ထားကြသည်လား။

သူတို့သည် မစ္စတာမိုင်းလက်ကို မြင်ပုံမပေါ်ချေ။ သူတို့
နှစ်ယောက် အဝေးသို့ရောက်သွားလေမှ မစ္စတာမိုင်းလက်လည်း
ရွာတွင်း လိုက်ဝင်သွားတော့၏။

ရွာလို့ ဆိုရချေငြား ရွာလမ်းမကြီးသာလျှင်ရှိကာ တစ်ဖက်၊ တစ်ချက်တွင် သစ်ပင်ကြီးများ၊ ချုံပုပ်တို့ ရှိချေ၏။ ထိုသည်ကြားမှ မြေစိုက်တဲလေးများကို ကြိုကြား ကြိုကြား တွေ့ရခြင်းသာလျှင် ရှိသည်။ ထိုမြေစိုက်တဲတွင်မတော့ လူရှိ၊ မရှိ မသိပါချေ။

မျောက်တစ်ကောင် ထမ်းပိုးသွားသူ နှစ်ယောက်သည် မည်သည့်တဲတွင်းမှ ဝင်သွားခြင်းမရှိလေဘဲ တည့်တည့် လျှောက် လှမ်းသွားကြခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ကြောင့် မစ္စတာမိုင်းလက်သည်လည်း နောက်မှ လိုက် သွားချေ၏။ ရွာတန်းရှည်ဟု ပြောရချိမ့်မည်။

အတော်နှင့် လမ်းမဆုံနိုင်သလို သူတို့နှစ်ယောက်သည် လည်း မည်သည့်အိမ်တွင်းမှ ဝင်သွားခြင်း မရှိကြချေ။

ဟုတ်ကော ဟုတ်ပါလေ။ မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် အိပ်မက်နေခြင်းများလေလား။

—သို့ကြောင့်...

“ဟေး”

“ဟေး”

“ဟေး”

ရှေ့မှ လျှောက်သွားသူ နှစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ လူအသံကြားမိကြပုံ မပေါ်ချေ။

နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ရှေ့ဆက်လျှောက်မြဲ လျှောက် သွားကြလေသည်ကြောင့် မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် နောက်မှ သူတို့ကို အစီပြေးလိုက်သွားတော့၏။

သူ၏ ပြေးလွှား လိုက်လေသံကြောင့် လူပုလေး နှစ်ယောက် သည် တစ်ချက်မျှ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ကြလေပြီး ရုတ်ခြည်း ဆိုသလို ပြေးလွှားသွားကြလေတော့၏။

အလိုလေးများ...

မြန်လိုက်ကြသည့်ဖြစ်ခြင်း။

လူပင်ပုသေး ဖြစ်ငြား၊ မျောက်သေကောင် ထမ်းပိုးထား သည် ဖြစ်ငြား သူတို့၏ ပြေးနှုန်းသည် မစ္စတာမိုင်းလက်၏ ပြေးလွှားနှုန်းထက် အဆမတန် မြန်ပုံရချေ၏။

မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် သူတို့နှင့် အတန်လှမ်းလှမ်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။ သို့ကြောင့် လိုက်မမီသည့် တူတူ မစ္စတာ မိုင်းလက် တစ်ယောက် ပြေးလွှားလိုက်လေခြင်းမှ ရပ်လိုက်လေ တော့၏။

“ဟူး”

အသက်အရွယ် စကားပြောလေသည်။ လွန်မင်းစွာမောဟိုက် လို့နေ၏။

သို့ကြောင့် မစ္စတာမိုင်းလက်သည် ထိုင်ချလိုက်တော့၏။

“ဘာလဲ... ရှင် မောပြီလား၊ ရှင့်ထက် သေးငယ်တဲ့ လူနှစ်ယောက် နောက်ကိုတောင် မိအောင် မလိုက်နိုင်ပါကလား”

“ဟင်”

ဘယ်အချိန်က သူ့နား ရောက်လာသည်မသိ။

အသက်အားဖြင့် လေးဆယ် ဝန်းကျင်ခန့်ရှိမည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဖြစ်ချေ၏။

ဆံပင်တိုနဲ့နံ့က သူမ၏ အသက်အရွယ် အမှန်ကို ဖုံးကွယ် ထားလိုဟန်ဖြစ်၏။ ဇရာ၏ နိမိတ်အရေးအကြောင်းတို့က သူမ၏ မျက်နှာပြင်တွင် ရှိနေကြ၏။ အရပ်ကတော့ ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းကြီး ဖြစ်၏။ ကျန်းမာ သန်စွမ်းပုံလည်း ချေ၏။ ဝတ်စားထားသည်ကား စစ်ဘောင်းဘီပွင့်ကြီးနှင့် ဖြစ်၏။

သက္ကလပ်အင်္ကျီ ထူပွပွကြီးက သူမ၏ မိန်းမ ပီသလှသည့် အဖုအဆစ် အမိုအမောက်တို့ကို ဖုံးလွှမ်းထားချေ၏။

သူမသည် မျက်လုံးမျက်ဖန် ကောင်း၏။ မျက်ခုံးထူ၏။ နာတံကတော့ ပွရောင်းရောင်း၊ မိန်းမသား တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး နားပေါက်မရှိချေ။ နူးညံ့ သိမ်မွေ့မလိုနှင့် ကြမ်းတမ်းပုံရ၏။

“ရှင် သူတို့နောက်ကို ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ”

သို့ သူမ မေးလာခြင်းကို မစ္စတာမိုင်းလက် မဖြေ။ စိမ်းစိမ်း ကြီးသာ ကြည့်နေလိုက်၏။

အတန်ကြာသည့်တိုင် သူမ သိလိုသည့်အဖြေ မရလေ သဖြင့် ဒေါသထွက်သွားပုံ ရချေ၏။

“ဘာလဲ... ရှင် စကားမပြောတတ်ဘူးလား”

“မင်း သည်ရွာကလား၊ ဒါ ဘာရွာလဲ”

မစ္စတာမိုင်းလက်က သူမအမေးကို မဖြေ။ သူ သိလိုသည့် သာ မေးလိုက်၏။

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ရှင်ဟာလေ အင်မတန် မျက်နှာဖြူလူမျိုး ပီသပါပေတယ်။ ကိုယ်က သူများကို စစ်လား ဆေးလား မေးလား လုပ်ချင်တာ၊ သူများ စစ်ဆေး မေးမြန်းတာ မခံလိုချင်တဲ့သူပေ။ ထားပါလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်မြေက ကျွန်မတို့မြေ၊ ရှင်က ညော်သည်ပေ။ သည်တော့ အိမ်ရှင် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ညော်သည်ရိုင်း တစ်ယောက်ကို ငွေမယူတော့ ပါဘူး၊ ကဲ... ရှင်သိချင်တာ ကျွန်မကို သည်ရွာကလားတဲ့ ဟုတ်တယ်... နို့ပေမင့်လို့ အိမ်တဲစုတွေ တွေ့တိုင်း ရွာလို့ ပြောလို့မရဘူးလေ၊ သည်တော့ ရှင်ရဲ့မေးခွန်းကို ဖြေမယ်၊ ဒါ ဘာရွာမှမဟုတ်ဘူး၊ ဘာရွာလို့လည်း ဘယ်သူကမှ မသတ်မှတ်

ကြဘူး၊ ကျွန်မနဲ့ လူ့လေးတွေနေတဲ့ နေရာလိုသာ မှတ်လိုက် တော့”

“ဟင်... ဘာရယ်၊ သည်မယ် လူပုလေးတွေချည်း နေကြ တာ၊ လူစဉ်မီ ဆိုလို့ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတဲ့သဘောပေါ့”

မစ္စတာမိုင်းလက် အမေးကို သူမ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါပြီတဲ့၊ ငါ စောစောက လူပုလေးနှစ်ယောက် နောက် လိုက်တယ်ဆိုတော့ လောလောဆယ် ငါ ဆာနေတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့နဲ့ စကား ပြောကြည့်ချင်တယ်၊ အပြောအဆို အပေါက်အလမ်း တည့်လျှင် ငါသိချင်တာ မေးမလို့”

“ပြောကြည့်လေ ခု ကျွန်မနဲ့ တွေ့ပြီပဲ၊ ကျွန်မ ရှင် သိချင်တာ ဖြေမယ်”

“ဟုတ်ပြီ... နို့ဖြင့် မေးမယ်၊ မှန်မှန်ဖြေပါ”

“ကျွန်မက လိမ်ညာတဲ့သူကို အမှန်းဆုံးပဲ”

သို့ဆိုတော့ မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် ပြုံးလိုက် မိတော့၏။ ပြီးလေမှ-

“ငါ့သမီး ပက်ထရီရှာ ပျောက်နေတယ်၊ အဲဒါ မင်း သိနိုင်မလား”

“အပျိုဖြန်းမလေးကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ဂျင်းဘောင်း ဘီအပြာ၊ အင်္ကျီ စပိုရှပ်လက်ရှည်အဖြူ၊ မျက်လုံးပြုံးပြုံး၊ ချောကလက်ရောင် မျက်လုံးလေးနဲ့”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

သူမက ဘာကို သဘောကျသွားလေသည် မသိ။ ခင်ဗျား ဟက်လေး ရယ်နေလေတော့သဖြင့်-

“ဘာလဲဗျ... လှောင်ပြောင်တာလား။ ငါ့စကားထဲမယ်
လှောင်ပြောင် ရယ်မောစရာ ဘာပါလို့တုန်း”

လို့ အသံမာမာဖြင့် မေးလိုက်၏။

“မလိုအပ်ဘဲ ပြောတဲ့စကားတွေက ကျွန်မအတွက်
လှောင်ပြောင် ရယ်မောစရာပေပေါ့။ ဘယ်နှယ်ရှင် သည်လို့
တောတောင်ထဲမယ် ငါသမီးတစ်ယောက် တွေ့မိလား မေးရုံနဲ့
လုံလောက်ပါတယ်။ သည်နေရာမယ် လူပုတွေတင် ရှိခဲ့တာ၊
ဘယ်လိုလုပ် မိန်းမလေးတွေ အများကြီးရှိရမှာတုန်း။ ရှင်သိမို့
အလျင်ပြောထားရဦးမယ်၊ စကပေါ့။ သည်တော တောင်ထဲမယ်
မိန်းမသားဆိုလို့ ကျွန်မတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ လူသားဆိုလို့
လူပုလေးတွေပဲ ရှိတယ်၊ ခုမှ ရှင်နဲ့ ရှင်သမီး သည်တောတောင်ထဲ
ရောက်လာကြတာလေ”

“ဟုတ်ပါပြီ... နို့ဖြင့် ငါ့သမီး ဘယ်မလဲ”

“ရှင်... ကံကောင်းတယ်၊ ရှင်သမီး ကံကောင်းတယ်”

“ဗျာ... ဘယ်လို”

“ဪ... သည်လိုလေ”

ပက်ထရီရှာ တစ်ယောက် ဖခင်ဖြစ်သူ မြောင်ကြပ်လေး
အတွင်း ဝင်သွားသည်တွင် သူမသည် မြောင်ပေါက်ဝ တောင်
ကြောစွယ်လေးအပေါ်ရှိ သစ်မန်ကျည်းပင်ကြီး အောက်တွင်
နားနားနေနေ တက်ထိုင်နေလိုက်၏။

သူ့ဒယ်ဒီ၏ စိတ်ဓာတ်အတွက် သူ လေးစားဂုဏ်ယူမိ၏။
လူသားချင်း စာနာစိတ်ဖြင့် မြောင်ကြပ်တွင်း ဝင်သွားခဲ့သည်
လူပုလေး၏ အသက်အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်မိ၍ လိုက်သွားသည်
ကြောင့် သူမသည် မြောင်ဝတွင် စောင့်နေလေခြင်းဖြစ်၏။

ဖခင် မစ္စတာမိုင်းလက် ပြောပုံအရ မြောင်တိုလေး ဖြစ်နိုင်
၏။ မကြာမီ ပြန်ရောက်လာလိမ့်မည်။ လူပုလေးရဲ့ ကံကြမ္မာ
ဘယ်လိုနေသည်မသိ။ မြောင်ကြပ်တွင်း ဝင်သွားသည့် ဝံကောင်ကြီး
၏ လက်ချက်ဖြင့် ဒုက္ခပဲ ရောက်နေလေသည်လား။ ဖခင်ဖြစ်သူ
ပြန်လာလျှင် သိရပေမည်။

သို့တစ်ခဏတာ စောင့်ဆိုင်းနေရသည့် အချိန်ကလေးမှာပင်
ပက်ထရီရှာသည် တောင်ကြောစွယ်လေးပေါ်မှနေ၍ ချောင်းရိုး
တစ်လျှောက် မြင်နိုင်သည့် နေရာတစ်ဝိုက်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

သူတို့ မြောင်အတိုင်း စုန်ဆင်းကြရမှာပါကလား။ သို့မှတစ်ဖန်
တောင်သလဲ ဆင်စခန်းသို့ သွားရပေဦးမည်။

သည်လမ်း သည်ခရီးကိုတော့ဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူ သိနိုင်ပါ
လေမလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဖခင်ဖြစ်သူ သူ့အနား ရှိနေသည်ပဲ။
ဘယ်ရောက်နေနေပေါ့။ နောက်ဆံတင်းစရာ သူတို့သားအဖ
တွင် ရှိကြသည်မှ မဟုတ်တာပဲ။

သို့ တွေးတော စဉ်းစားနေစဉ်-

“ရှပ် ရှပ် ရှလွပ် ရှပ် ရှပ် ရှလွပ် ရှပ်”

သူမနောက်ဘက် တောင်ကြောစွယ်ပေါ်မှ သစ်ရွက်
ခြောက်တို့ပေါ် ဖြတ်နင်း လျှောက်လာသံကြောင့် ကပျာကသီ
နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

ရုတ်တရက်မှို ထိတ်လန့်သွားသော်လည်း လူပုလေး တစ်ယောက် ဆိုသည့် အသံကြောင့် ပထမတော့ စိတ်အေး သွားရသော်လည်း...

“မင်း... ဘယ်သူလဲ”

လို့ မေးလျက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကာ ထိုလူပုလေးဘက် တစ်ကိုယ်လုံး လှည့်လိုက်၏။

သူမက ဖော်ဖော်ရွေရွေ လေသံဖြင့် မေးလိုက်လေငြား ထိုလူပုလေးသည် သူမအား ရန်လိုဟန်ဖြင့် ရှူတည်တည် ကြည့်၍ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာနေခြင်းကြောင့် သူမသည် လူပုသေးလေးကို သံသယ ဝင်မိသည်ကြောင့် ကပျာကသီ ဆိုသလိုပင် ကျောက်ခဲလုံးတစ်လုံး (လက်သီးဆုတ်ခဲနဲ့) ကောက်ယူ လိုက်ကာ လူပုညက်လေးထံ လွှဲပစ်ပေါက်လိုက်လေတော့၏။

သူမသည်ပင် လက်မှန်း မတည့်လေသည်လား။ ထိုလူပု ညက်လေးသည်ပင် လျှက်တစ်ပြက် ရှောင်တိမ်းလိုက်နိုင်ခြင်း ကြောင့်ပေလား မသိ။ သူမ ပစ်လိုက်သော ကျောက်တုံးလေး သည် လူပုညက်လေး နောက်ကွယ် လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်သို့သာ မှန်သွားလေတော့၏။

“ဟင်”

သူမ ထင်ထားသည်မှာ လူပုညက်လေးသည် သူမ ပစ်လိုက်သော ကျောက်တုံးလေးကို ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီးသည်နှင့် သူမထံ ပြေးလွှား ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ပေါ့။ ခုတော့ သို့ မဟုတ်ပါကလား။

ရုတ်ခြည်းဆိုသလို နောက်လှည့် ပြေးသွားလေတော့၏။

“အူအူ အာအာ ဝါးဝါး”

သို့လည်း အော်ဟစ်သွားလေ၏။

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာမလိမ့်။ လူပုညက်လေးက သူမ၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ကြောက်လန့် သွားခြင်းကြောင့်များလေလား။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း... ကျူးကျူး ကျော်ကျော် သည်ရောက်လာပြီး လူကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားသေးတယ်”

“ဟင်”

သို့အသံကြောင့် ပက်ထရီရှာသည် အသံလာရာ နောက် ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

အသက်အားဖြင့် လေးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့် ရှိ၏။

ဆံပင်က တိုနဲ့နဲ့ အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း။

မျက်လုံးမျက်ဖန် ကောင်း၏။ မျက်ခုံး ထူ၏။ နှာတံကတော့ ပွရောင်းရောင်း။

မိန်းမပီသသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ငြား ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ဘိုသီဘတ်သီ ဝတ်ထား၏။ စစ်ဘောင်းဘီ ပွပွကြီးက သူမ၏ အသားဆိုင်တို့ကို ဖုံးအုပ်ထားလေငြား မိန်းမသားချင်းဖြစ်သော ပက်ထရီရှာက သူမ၏ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ် အမှန်ကို တွက်ဆ လိုက်နိုင်ပြီး ဖြစ်တော့၏။

“မင်း ကံကောင်းတယ်မှတ်”

သူမက ပက်ထရီရှာကို ပြောလေ၏။ အလိုလေး ဘာကြောင့် များပါလိမ့်။

“သူတို့ဟာ လူကောင်းတွေပဲကွယု၊ နို့ပေမင့်လို့ သူတို့မှာ ဘာသာစကား မရှိကြဘူး၊ လူကောင်းသားညက်လေးတွေ ဖြစ်ပေမင့် အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ရိုင်းစိုင်းကြတယ်၊ ရက်စက်ကြတယ်။

သူတို့အချင်းချင်းလည်း မထင်လျှင် မထင်သလို သတ်မှတ်ကြတယ်။
ကိုက်ဖို့ကြတယ်။ ကိုက်ဖို့လျှင် တစ်ယောက်ရဲ့ ပါးစပ်ထဲ တစ်ယောက်
ရဲ့ အသားဖတ် ပါသွားလျှင်ဖြင့် ထွေးမထုတ်ဘူး။ ဝါးစားလိုက်ကြ
တယ်။

“ဟင်”

သူမ ခြောလေသည့် စကားကြောင့် ပက်ထရီရှာ လုံးဝ
တုန်လှုပ် ထိတ်လန့်သွားရလေ၏။

ဘုရားသခင် ကယ်မတာ ဖြစ်မည်။

ဆိုးသွမ်း လူပုညကလေး သူ့ထံ ရောက်လာသည်ပဲ။
သူမကို အန္တရာယ်ပေးဖို့ ရောက်လာခြင်းပေပဲ။ တော်ပါသေးရဲ့၊
သူမ ရောက်လာပေလို့။ သို့ကြောင့်-

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

လို့ ကိုယ်ကိုရိုနှို ပြောလိုက်၏။

သူမက ပက်ထရီရှာ၏ အပြုအမူကို ပြီး၍ကြည့်နေလိုက်ပြီး-

“ညည်းက ဘယ်လိုလုပ် သည်ရောက်လာရတာတုန်း”

လို့ မေးလေသည်ကြောင့် ပက်ထရီရှာသည် သူမတို့
သားအဖ အကြောင်းကို စုံစီနုဖာ ပြောပြလိုက်တော့၏။

“ဟင်...နို့ဖြင့် ညည်းဖခင်က သည်မြောင်ထဲ ဝင်သွား
တာပေါ့။ ဟုတ်လား... ဘာရယ် လူပုလေးကို အန္တရာယ်နဲ့
ကြုံမှာစိုးလို့ လူသားချင်း စာနာပြီး အကူအညီပေးရအောင်
လိုက်သွားထယ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အင်း... နို့ဖြင့် တစ်ယောက်က သည်မြောင်ထဲ ဝင်သွား
တာကိုး”

သို့ သူမက တစ်ယောက်တည်း တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။
သို့ကြောင့်-

“ဟင် နို့ဖြင့် ဒယ်ဒီဝင်သွားတဲ့ မြောင်ထဲက လူပုညကက
တစ်ယောက်၊ ခု... သည်မှာဆိုတာ တစ်ယောက်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

လို့ ပက်ထရီရှာက မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... သူတို့နှစ်ယောက်က ပိုပြီး ပေပေတေတေ
နေကြသူတွေ၊ ကဒ္ဒတီးတောမှ အေးအေးလူလူ မနေကြဘူး။
နို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာခေါ်တာ၊ ဘယ်လိုမှ
ခေါ်မရဘူး။ ဟိုကို ပြန်မလိုက်ဘူးတဲ့”

“ဟင်... နို့ဖြင့်”

“ဟုတ်တယ်... သူတို့ကို သည်မှာပဲထားခဲ့တော့မယ်၊
ပြန်မယ်၊ နို့ နေပါဦး... မင်းပြောပုံအရ မင်းက တောင်သလဲ
ဆင်စခန်းက ကလေးတွေကို စာသင်ပေးမလို့တဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အေးလေ... မင်းတို့သားအဖကို ကူညီချင်ပါတယ်၊
နို့ပေမခွဲလို့ တောင်သလဲ ဆင်စခန်းကိုတော့ ဘယ်ရှိမှန်း မသိတာ
အမှန်ပါ”

“ကျိုးစိလ်... ကျိုးစိလ်... ကျိုးစိလ်”

သို့ ရှိစဉ် တောဆင်ရိုင်းတစ်ကောင်၏ အသံကြောင့်
ပက်ထရီရှာနှင့် သူမတို့သည် ထိတ်လန့်သွားတော့၏။

“တောဆင်ရိုင်းက သည်ကြောအတိုင်း ဆင်းလာတာပဲ၊
နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် တို့နဲ့ ထိပ်တိုက် တိုးလေရောမယ်၊ သည်ခါ ဒုက္ခ
ရောက်ပြီပေါ့”

“ဟင်... နို့ဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မတုန်း”

ပက်ထရီရှာက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ပြောလိုက်လေ၏။

“လာ...”

သို့သာ ဆိုလျက် သူမသည် ပက်ထရီရှာ၏ လက်ကို ဆွဲဆုပ်ကိုင်၍ ထိုနေရာလေးမှ နောက်လှည့် ပြေးထွက်ခဲ့လေ၏။

အချိန်မီကလေးဟု ပြောရခိုင်မည်။ သူတို့ ထိုနေရာလေးမှ ပြေးထွက်ခဲ့ပြီး မဝေးလောက်သောနေရာ ရောက်သည်တွင် တောဆင်ရိုင်းကောင်ကြီးသည် ထိုသစ်မနံကျည်းပင် တောင်ကြော သို့ ရောက်လာချေတော့၏။

“ကျီးလ် ဂူး ဂူးလ် ကျီးလ်”

“ဖြောင်း ဂုန်း ဘုန်း ဘုန်း”

“ဂူး ဂူးလ် ဘုန်း”

တောဆင်ရိုင်းကောင်ကြီးသည် မှန်ယိုနေလေခြင်းကြောင့် လားမသိ။ မူးယစ်ရမ်းကားသူ တစ်ယောက်နယ် မြင်မြင်သမျှကို ဆွဲရမ်း ချိုးဖဲ့ ပစ်လွှတ်နေတော့၏။ တောဆင်ရိုင်းကောင်၏ သောင်းကျန်းမှုကြောင့် သားရဲကောင်ငယ်တို့သည် အဝေးသို့ ပြေးလွှားသွားကြကုန်၏။

“ပက်ထရီရှာနှင့် သူမသည် မြောင်ပေါ်မှ ချောင်းတွင်း ဆင်းခဲ့ပြီး တစ်ဖက်တောင်ကြောသို့ ပြေးထွက်သွားကြခြင်းဖြစ်၍ တောဆင်ရိုင်းကောင်၏ အန္တရာယ်မှ လွတ်ခဲ့ကြရတယ်”

သို့ပေမည်လို့ သူမသည် ပက်ထရီရှာကို ဓမ္မတာပိုင်းလက် ပြန်ထွက်လာသည့် မြောင်ပေါက်ဝသို့ ပြန်မသွားမလေတော့ဘဲ တစ်ဖက်ကမ်းမှ ချောင်းတွင်းပြန်ဆင်းကာ ထိုမှတစ်ဆင့် တစ်ဖက် တောင်ကြော ကမ်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်ကြောင့်...

“ဒယ်ဒီကို ပြန်မစောင့်တော့ဘူးလား”

ပက်ထရီရှာ၏ အမေးကို သူမ ပြန်မဖြေပါချေ။

သို့ကြောင့်-

“ဒယ်ဒီကို ပြန်သွားမစောင့်ဘူးလား”

သို့ သူမလက်ကို ဆွဲ၍ မေးလိုက်ပြန်၏။ သည်တွင် မတော့ သူမက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်လေပြီး-

“မသွားတော့ဘူး”

“ဟင် နို့ဖြင့် ဒယ်ဒီ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့ မပေါ့”

“အင်း”

“ဟင်... နို့ဖြင့် ကျွန်မ ရှင်နဲ့ မလိုက်ဘူး၊ ဒယ်ဒီကို သွားပြန်ကြည့်မယ်”

သို့ ဆိုလျက် ပက်ထရီရှာသည် နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်ပြေးလေသည်ကြောင့်-

“ဟဲ့ ဟဲ့... မပြေးနဲ့လေ၊ မင်း အဲဒီကို ပြန်မသွားနဲ့လေ”

သို့နယ် အော်ဟစ် တားဆီးလိုက်ခဲ့လေ၏။

“ဟာ”

ပက်ထရီရှာ ဝေးဝေးမပြေးနိုင်ပါချေ။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ရပ်တန့်လိုက်၏။ တောဆင်ရိုင်းကောင်ကြီး သောင်းကျန်း နေဆဲ ပါကလား။

“ဘုရား ဘုရား သည်အချိန်မှာ ဒယ်ဒီ မြောင်ထဲက ပြန်ထွက်မလာပါစေနဲ့” လို့ ဆုတောင်းမိလေ၏။

သို့ ဆုတောင်း၍ တောဆင်ရိုင်းကောင်၏ အခြေအနေကို အကဲခတ် ကြည့်နေလေတော့၏။

“ဟာ”

တောဆင်ရိုင်းကောင်ကြီး ပျာယာခတ် သောင်းကျန်း
နေသည် ကြားမှ ငြိမ်ကျသွားလေ၏။

ဘယ်လိုဖြစ်သွားပါလိမ့်။

တောဆင်ရိုင်းကောင်သည် ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်မှ
တဖျပ်တဖျပ် ခတ်နေသည့် နားရွက်ကြီးအစုံသည်ပင် ပြူးကျယ်
သွားတော့၏။ ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

“ဟာ... မဖြစ်ချေဘူး။ လာ...လာ... သည်ကောင်ကြီး
သည်ကို ရောက်လာလိမ့်မယ်”

သို့ သူမ၏ သတိစေးသံပင် မဆုံးသေး ဆင်ကောင်ကြီး
သည် သူတို့ကို မြင်သွားဟန်တူ၏။ ထိုနေရာလေးမှ သူတို့ရှိရာသို့
တစ်ရှူးထိုး ပြေးလာချေတော့၏။

သို့ဆိုတော့ ပက်ထရီရာသည်လည်း သူမ ဦးဆောင်
ဆွဲခေါ်ရာနောက် အလိုက်သင့် ပြေးထွက်ခဲ့ရလေတော့၏။

သို့ မြှောင် နှစ်မြှောင်ကျော်ပြီး ဝါးတောတစ်ခုသို့ ရောက်
လာကြ၏။

“တောဆင်ရိုင်းကောင်ကြီး ဖျက်ခြေ ပြတ်လောက်ပြီ
နားဦးမယ်”

ပက်ထရီရာက မောပန်း နှမ်းနယ်လေခြင်းကြောင့် သို့
ပြောလိုက်၏။

“ဝါးတောဆိုတာ ဆင်ကောင်တွေရဲ့ စားကျက်လေး
နို့ကြောင့် သည်ဝါးတော ကျော်လေမှ နားကြတာပေါ့”

သို့ သူမအလိုကျ ဝါးတောကို ဖြတ်ပြီးခဲ့ကြပြန်၏။

ဝါးတောသည် ကြီးကြီးမားမားတော့ဖြင့် မဟုတ်။ တောင်
ကြော နှစ်ပြန်စာသာလျှင် ဝါးတောဟု ခေါ်နိုင်၏။

ထိုဝါးတောကို ဖြတ်ပြီးသည်တွင် တောင်ကြောတစ်ခုပေါ်
ရောက်လာ၏။ ထိုတောင်ကြောသည် ထိုနေရာတစ်ဝိုက် အမြင့်ဆုံး
ဖြစ်ချိန်မည်။ ထိုတောင်ကြောပေါ်တွင် မြက်ရိုင်းခြောက်နှင့်
ထိကရုံးရိုင်းပင်များသာလျှင် မြေပြင် ရှစ်ပေါက် နေလေခြင်း
ဖြစ်၏။ သို့ပြင် ထိုတောင်ကြောပေါ်တွင် သစ်ပင်ကြီး ကျိုးတို့ကဲ့လဲ
သာလျှင် ရှိချေ၏။

ဆားဖြူသီးပင် အပေါက်များလေ၏။

သူမသည် တောင်ကြောပေါ်ရှိ ဆားဖြူသီးပင် တစ်ပင်
အောက်သို့ ရောက်သည်တွင် မြေပြင်၌ ကြွေကျနေသည့် ဆားဖြူသီး
သုံးလေးလုံးခန့်ကို ကောက်ယူလိုက်လေပြီး တစ်လုံးကို သူမ၏
ပါးစပ်တွင်း ထည့်ကိုက် ဖဲ့ဝါးလိုက်၏။ ပြီးနောက် ပက်ထရီရာ
ကိုလည်း တစ်လုံး လှမ်းပေးလိုက်၏။

ပက်ထရီရာသည် သူမ ပေးလာသည့် ဆားဖြူသီးကို ငုံ့၍
သွားအစုံဖြင့် ဖိကိုက်လိုက်လေ၏။

ဖန်သောအရသာကို ရလိုက်၏။

သို့ကြောင့် ထိုအဖန်ရည်ကို လည်ချောင်းထဲမှတစ်ဆင့်
ဝမ်းပိုက်အတွင်း မြို့ချလိုက်တော့၏။

အလိုလေး ချိုမြမြ ဖန်တန်တန် ရင်တွင်းမတော့ အေးသွား
တော့၏။

အမောလုံသည်ဟု ဖခင်ဖြစ်သူ ဆားဖြူသီးနှင့် ပတ်သက်၍
ပြောလာဖူးသည်ကို သတိရလိုက်လေ၏။

“ကဲ... ဟောဟိုမယ်... ကြည့်စမ်း”

သည်နောက် သူမ ညွှန်ပြသည့် တောင်ကြောဘက်သို့
လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

တောင်ကတုံးလို့ ပြော၍ ရနိုင်သည့် တောင်ကြောပေါ်တွင်
တဲအိမ်လေးများ အစီအရီ ရှိကြ၏။

လူတို လှုပ်ရှား သွားလာနေပုံကို မြင်ရ၏။

မီးခိုးငွေ့ တလူလူ ထွက်နေ၏။

“ဘာရွာလဲ”

ပက်ထရီရှာ အမေးကြောင့် သူမ ပြီးလိုက်၏။ ပြီးတော့မှ-

“ရွာမဟုတ်ဘူး... ကဒွတ်မြောင်စခန်း”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်... စခန်းလို့ ခေါ်တာ၊ အဲဒီတောင်ကြော
အောက်က မြောင်က ကဒွတ်မြောင်လေ၊ ကဒွတ်ပင်တွေ အဲဒီ
မြောင်ထဲမှာ အပေါက်များတယ်၊ နို့ကြောင့် ကဒွတ်မြောင်လို့
သတ်မှတ်ခေါ်လိုက်တာ”

“ဪ... အင်း”

“အဲဒီကို သွားကြမယ်လား”

ပက်ထရီရှာက ပြောလိုက်၏။

“မသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ သွားရမှာပေါ့”

“ဘာလို့လဲဟင်”

“ဘာလို့ရမှာတုန်း... အဲဒီမယ် ငါနေတာလေ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်... ငါနဲ့ လူပုညကလေးတွေပဲ အဲဒီမယ်
နေကြတာ”

“အလိုလေးရှင်... နို့ဖြင့် ရှင်နဲ့ ဘာပတ်သက်လို့တုန်း”

“ငါ အဲဒီကလူတွေကို ထိန်းတာလေ”

“ရှင်းအောင် ပြောပါလား”

“အေး... မင်းရှင်အောင် ပြောရလျှင်ဖြင့် အဲဒီမှာရှိတဲ့
လူမျိုးစုလေး အားလုံးဟာ လူပုသေးသေးညွှက်လေးတွေ ချည်းပဲ”

“လူစဉ်မီ လူသားဆိုလို့ ငါရယ်၊ ဘာရသေ့ရယ်ပဲ ရှိတယ်”

“ဟင်”

ဘာရသေ့ ဆိုလေတော့ ပက်ထရီရှာသည် သူမနှင့် ဆုံဖူး
သော ငှက်ပျောသီးဖီးများ ပေးဖူးသော ရသေ့ကြီးကို မျက်စိတွင်
မြင်ယောင်လာမိလေတော့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပက်ထရီရှာတစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်
တည်း တောတောင်ထဲတွင် မသွားတတ် မလာတတ် ဆိုလေတော့
သူမနောက် လိုက်ခဲ့ရတော့၏။

သို့ဖြင့် ကဒွတ်မြောင်စခန်း ဆိုသည့် တောင်ကြားနားသို့
ရောက်လာကြ၏။

ပက်ထရီရှာအတွက် အံ့ဖွယ်ပင် ဖြစ်တော့၏။ သူ တွေ့၊ တွေ့
နေရသည့် လူပုညကလေးများကို တွေ့ရ၏။

မြောင်အတွင်းမှ ငါးများကို ဖမ်းနေကြ၏။ ငါးလုံးများကို
ခုတ်၍ ထမ်းပိုးသွားလာနေကြ၏။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကြည်စယ် ပြေးလွှား ကစားနေကြ၏။
သို့ပေမည် သူတို့သည် ကလေးများ မဟုတ်ကြချေ။

ပက်ထရီရှာတို့ နှစ်ယောက် စခန်း တောင်ကြောပေါ်သို့
တက်ကြသည်တွင် ထိုလူပုညကလေးများသည်-

“ဟေ ဟေး... ဟူး ဟူး ဟူး ဟူး”

စသည်ဖြင့် အသံပြုကာ သူမကို ဝိုင်းနှုတ်ဆက်ကြ
လေ၏။ သူမကလည်း အပြင်မှ ပြန်ရောက်လာသော ကလေး၏
မိခင်ကဲ့သို့ပင် လူပုညကလေးများကို ပြုံးပြ-နှုတ်ဆက်လေ၏။

ပက်ထရီရှာ တစ်ယောက် သို့မြင်ကွင်းကြောင့် ပိတ်ဖြစ်ရ
ပေတော့၏။

“လာ”

သူမက ပက်ထရီရှာကို လက်ဆွဲခေါ်၍ တဲတစ်လုံးရှိရာသို့
ဝင်သွားတော့၏။

“ဟင်”

အပြင်ပန်းကြည့်လျှင် တဲစုတ်ဟု ထင်ရ၏။ တဲအတွင်း
မတော့ ဝါးကုလားထိုင်၊ ခုတင်၊ မြက်ဖျာများ၊ စားအိုးစားခွက်များ
သပ်သပ်ရပ်ရပ် သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိကြကုန်၏။

ထိုတဲအတွင်း လူပုညက် (အမျိုးသမီး) လေးတစ်ယောက်
ရှိချေ၏။ ဘာတွေ ချက်ပြုတ်နေလေသည် မသိချေ။

“အူး အား ဝါး ဝူဝူး ဝါး အုအူး”

အလိုလေး ထိုလူပုညက်မလေးက သူမကို မြင်သည်နှင့်
လက်ဟန် ခြေဟန်ဖြင့် ပြောလေ၏။

“သူတို့ စကား မပြောတတ်ကြဘူးလား”

ပက်ထရီရှာက မေးလိုက်၏။

“ပြောတတ်တယ်”

“ခွီဖြင့်”

“သူတို့မယ် ဘာသာစကား မရှိကြဘူး၊ လက်ဟန်
ပြောဟန်နဲ့ပဲ ပြောကြတယ်၊ လူသားသတ္တဝါတွေ ဆိုပေမယ့်
ရှားရှားပါးပါး မျိုးနွယ်စုလေး ဖြစ်လိမ့်မယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေ ထက်
အသိဉာဏ် နည်းနည်းသာလျှင် ပိုတဲ့သဘောပေါ့။ မှ ညည်းကို
ဒီခေါ်လာတာ သူတို့ကို စကားပြော သင်ခိုင်းလေ့”

“ရှင်”

ပက်ထရီရှာ အံ့သြသွားတော့၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုန်း”

“ညည်းပြောတယ်လေ၊ ညည်း တောင်သလဲဆင်စခန်း
သွားမှာ အဲဒီက ကလေးတွေကို စာသင်ပေးမယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အေး... ညည်း တောင်သလဲဆင်စခန်း မရောက်ဖြစ်ဘူး
ဆိုတော့ သည်က လူသားမျိုးနွယ်စုလေးကို စကားပြော သင်ပေး
ပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်”

သို့ ပက်ထရီရှာက ပြော၏။

“ဘာလို့တုန်း”

“ဟိုက ကလေးတွေဆိုတာ စကားတတ်တယ်၊ နားလည်
တယ်၊ သည်တော့ စာသင်ပေးရမှာ ခဲယဉ်းတာ မဟုတ်ဘူး၊
ခုဟာက တစ်မျိုးလေ”

“ဘာတစ်မျိုးတုန်း”

“ဘာသာစကားမှ မတတ်ကြတာ၊ သည်တော့ ဘယ်လိုလုပ်
စာသင်မလဲ”

“စာသင်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာသာစကား သင်ခိုင်းတာ”

“သည်အတိုင်းပဲ လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ နားလည်မှု ရှိကြလျှင်
ဦးပြီပေါ့”

သို့ ပက်ထရီရှာက ပြောလေသည်တွင် သူမသည် စိတ်ပျက်
စွာ ခေါင်းကို ခါလိုက်လေပြီး-

“တိရစ္ဆာန်ထက် အများကြီး တတ်သိတာပဲ၊ ဘာသာ
စကားသင်လို့ ခက်မယ် မထင်ပါဘူး၊ ခုတောင်မှ ငါ သတိကို

ပြောတာ လက်ဟန် ခြေဟန်နဲ့တောင် သိပ်မပြောရတော့ဘူး။
ငါပြောတဲ့စကားကို သူတို့ ပြန်မပြောတတ်တာက လွဲလို့ သိကြ
တယ်။ နားလည်ကြတယ်လေ။ သည်တော့ ဘာသာ စကားပြော
သင်တော့ မခက်နိုင်ဘူး ထင်တယ်”

သူမ စကားကြောင့် ပက်ထရီရှာ အလေးအနက် စဉ်းစား
လိုက်တော့၏။

သို့လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ။

လူမျိုးနွယ်တစ်စုကို သူမ ဘာသာစကား သင်ပေးခြင်း
ကို ဖြစ်အောင်လုပ်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

“ကောင်းပြီလေ ကျွန်မ ကြိုးစားကြည့်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်တယ်ကွယ်၊ ကဲ မင်း ငါနဲ့ပဲနေ၊ ငါနဲ့ပဲ စား
မင်းအဖေအတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ ငါ ထွက်ရှာပေးမယ်၊ ငါ ကတိ
ပေးတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

သို့ဖြင့် ပက်ထရီရှာ တစ်ယောက် ကဒွတ်မြောင်စခန်းရှိ
လူပုညကလေးများကို နောက်နေ့မှစ၍ ဘာသာစကား သင်ခြင်း
စလိုက်လေတော့သည်။

သည်တော့မှ ပက်ထရီရှာ သိလိုက်သည်မှာ လူပုညက
လေးများ စုစုပေါင်း ဆယ်ယောက်သာလျှင် ရှိခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသည်မှာ ယောက်ျား ခြောက်ယောက်၊ မိန်းမ
လေးယောက် ဖြစ်တော့၏။

စာသင်ခါစက အတော်ကလေးကို အခက်အခဲဖြစ်ရ၏။
လက်ဟန်ခြေဟန်ကို အများကြီး အသုံးပြုရ၏။

အသံ အနိမ့်အမြင့် အတက်အကျနှင့် စ,ရလေ၏။

သူတို့သည် စကားပြောခြင်းကို စိတ်ဝင်စားပုံ မပေါ်ချေ။
ရှစ်ယောက်လောက်သည် ထုံထုံထိုင်းထိုင်း၊ ကျန်နှစ်ယောက်
လောက်သည်သာလျှင် စိတ်ဝင်တစား သင်ယူလိုပုံ ရချေ၏။

သို့ နှစ်ယောက်တောင်မှ တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစကို ခက်ခက်ခဲခဲ
ပြောကြလေခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့ကို ဘာသာစကား သင်ပေးရချိန်သည် နံနက်
စောစောပိုင်းသာလျှင် ဖြစ်၏။

သို့တောင်မှ အချိန် နှစ်နာရီခန့်သာလျှင် ရှိချိန်မည်။

ပြီးလျှင် သူတို့ လွတ်လပ်စွာ နေခွင့်ရကြ၏။ တာဝန်
ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ယူကြရ၏။

ထင်းခြောက် စုဆောင်းသူက စုဆောင်း။

စားစရာ ထွက်ရှာသူက ထွက်ရှာ။ ချက်ပြုတ်သူက ချက်ပြုတ်။

သို့အချိန်လေးတွင် ပက်ထရီရှာနှင့် သူမသည် စကား
ပြောခွင့်ရ၏။ သို့တောင်မှ သူမ အပြင်သွားနေသည်ကများ၏။

သူမတို့နှင့် တူတူနေကြသည်ဆိုသော ရသေ့ကြီးကို
ယနေ့တိုင် မတွေ့မိလေသဖြင့်-

“ရသေ့က ဘယ်မှာနေတာတုန်း”

လို့ မေးလိုက်၏။ ပြီး တစ်ဆက်တည်း ဆိုသလိုပင်-

“ရသေ့ကြီး ရှိကောရှိရဲ့လား”

လို့ မေးလေ၏။

သည်တွင် သူမက ပြုံး၍ ပက်ထရီရှာ၏ ပခုံးကိုဖက်ပြီး
ဤအပြင်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။

တဲရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်း တောင်ကြောအစပ်သို့ ရောက်သည်
တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တောင်ကြောတစ်ခုသို့ လှမ်းပြုလေပြီး-

“ရသေ့ကြီးက အဲဒီမှာနေတာ၊ တစ်ရံတစ်ခါမှ သူတို့ကို လာပြီး သူတို့တွေရဲ့ ကျန်းမာရေးကို ကြည့်တာ၊ ဖျားနာနေသူကို ရသေ့ကြီးက ဆေးကျွေး ဆေးတိုက်လုပ်တယ်”

လို့ ပြောလေသဖြင့်-

“ဟင်... ရသေ့ကြီးက သူတို့အပေါ် သံယောဇဉ်အရှိသား ကလား”

“ဟုတ်တယ်... သူတို့က သတ္တဝါတွေပဲတဲ့၊ သနားဖို့ ကောင်းသလို ရှားပါးတဲ့ လူမျိုးနွယ်စုဖြစ်လို့ မတိမ်ကော မပပျောက် အောင် ထားရမယ်တဲ့လေ၊ နို့ကြောင့် ငါလည်း သူတို့နဲ့ နေပေး ရတာပေါ့၊ ခု ညည်းရောက်လာလို့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့၊ ညည်းရောက်ပြီးကတည်းက ရသေ့ကြီး တစ်ခေါက်မှ ရောက်မလာ တော့ဘူး၊ ခု ညည်း သင်တန်းသားတွေ အခြေအနေ ဘယ်လိုတုန်း”

“အားလုံးမှာ နှစ်ယောက်လောက်ပဲ စားမယ်၊ သွားမယ် အိပ်မယ်ပဲ ပြောတတ်သေးတယ်”

သို့ ပက်ထရီရှာက ပြောလေသည်တွင် သူမက ပြုံးလိုက် လေပြီး-

“ရသေ့ကြီး ရောက်လာလျှင် အံ့ဩသွားအောင် သူတို့ကို စကားတစ်ခွန်း မဖြစ်မနေ သင်ပေးလိုက်ပါကလား”

“ဘာလဲဟင်”

“ဘရသေ့ ဆိုတာကိုပေါ့”

သို့ ဆိုလာတော့ ပက်ထရီရှာက ပြုံးလိုက်ချေတော့၏။

“သခင်မ၊ ဆရာမ ဆိုတဲ့ စကားတော့ သူတို့ တတ်နေပြီ”

“ဟင်”

သူမ အံ့ဩသွားတော့၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင်ကို သခင်မလို့ သူတို့ ခေါ်ကြ လိမ့်မယ်၊ ကျွန်မကိုတော့ ဆရာမလို့ ခေါ်ကြလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဘရသေ့ ဆိုတာ သင်ပေးလိုက်ပါဦး”

“လွယ်လွယ်နဲ့ သင်မပေးနိုင်ဘူး”

သို့ ပက်ထရီရှာထံမှ စကား ကြားလိုက်သည်ကြောင့် သူမ အံ့ဩမှုနှင့်အတူ ဒေါသ ဖြစ်သွားပုံရချေ၏။

“ဘာ... ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်... လွယ်လွယ်နဲ့ သင်မပေးနိုင်ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မသိချင်တာ တစ်ခုကို ပြောမှ သူတို့ကို ‘ဘရသေ့’ ဆိုတဲ့ စကား သင်ပေးမယ်”

“နို့ဖြင့်လည်း ပြောကြည့်လေ”

“ပြောမယ်နော်”

“အင်း... ဘာသိချင်လဲ ပြော”

“ရှင်နာမည် ဘယ်လိုလဲ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဘာများလဲလို့ နာမည်က အဓိကကျလို့လား၊ ခုပြောနေလို့ ရှင်... ရှင်ပဲ ပေါ့”

ပက်ထရီရှာ ခေါင်းခါလိုက်၏။

“နို့ဖြင့်လည်း ပြောမယ်၊ ငါနာမည် ဇာမဏီ”

“ရှင်”

“ဇာမဏီလေ”

“ဪ”

“သည်က သူတို့ကိုလည်း နာမည်တွေ ပေးထားရလိမ့် ဦးမယ်”

“သင်ထားပေးပြီးပြီ”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူတွေတဲ့တုန်း”

ဇာမဏီ အံ့သြသွားတော့၏။ သူမ မသိလိုက်ပါကလား။
နာမည်ကိုယ်စီ ပေးထားပြီဆိုတော့ သိချင်လေလေ၏။

“ဘယ်သူတွေကို ဘယ်လိုနာမည်တွေ မှည့်ထားသလဲ၊
သိချင်လိုက်တာ”

“နို့ဖြင့် ကျွန်မ ခေါ်မေးပေးမယ်”

ပက်ထရီရှာ သို့ဆိုလျက် သူတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်
ချက်ပြုတ်နေသည့် လူပုညကလေး တစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်
လိုက်၏။

“ငါး”

ပက်ထရီရှာက ‘ငါး’လို့ အော်လိုက်သဖြင့် ဇာမဏီ
တစ်ယောက် အံ့အားသင့်သွားရ၏။ တကယ်ပဲ ချက်ပြုတ်နေ
သော လူပုညကလေးက သူ့ခေါ်မှန်းသိ၍ လှည့်ကြည့်လာချေ၏။
သည်တော့ ပက်ထရီရှာက ‘ငါး’ကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်၏။
‘ငါး’က ခေါင်းခါ၏။ ပြီးနောက် သူ့အလုပ် သူ ဆက်လုပ်
နေလေတော့၏။

“ဘာလဲ ‘ငါး’ ဆိုတာ”

ဇာမဏီက အံ့အားသင့်လျက် မေးလေ၏။

“ငါး ဆိုတာ နံပါတ်ပေါ့၊ ဖိုက်ပေါ့”

“ဟင်... နို့ဖြင့် မင်း သူတို့ကို နံပါတ်စဉ်တွေနဲ့ နာမည်
မှည့်ထားတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲ... ညည်းအဖေကို မလွမ်းဘူးလား”

သို့ သူမ ဆိုလေမှ ပက်ထရီရှာ တစ်ယောက် ဖခင်
ဖြစ်သူကို သတိရသွားလေတော့၏။

“ငါ့တာဝန် ကျေပါတယ်၊ ညည်းအဖေ ရသေ့တမယ်
ရှိတယ်”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်မ တွေ့ချင်လိုက်တာ”

“ညနေကျ သွားမယ်”

သို့ဆိုတော့ ပက်ထရီရှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွား
တော့၏။

“နို့ဖြင့် မေးရပါဦးမယ်၊ ရသေ့ကြီးကိုလည်း တွေ့ရမှာ
ပေါ့နော်”

“အင်းပေါ့”

သို့ဖြင့် ညနေပိုင်းလေးတွင် ဇာမဏီနှင့် ပက်ထရီရှာ
တို့သည် သူတို့စခန်းတလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

သူတို့နေသည့် တောင်ကြောလေးမှ ဆင်း၍ မြောင်လေးကို
ဖြတ်ကာ တစ်ဖက်တောင်ကြောသို့ တက်လိုက်သည်နှင့် ရသေ့
ကျောင်းသခံမင်းသို့ ရောက်သွားလေတော့၏။

“ဒယ်ဒီ”

“သမီး”

သားအဖနှစ်ယောက် တွေ့တွေ့ခြင်း အားရဝမ်းသာ ပွေ့ဖက်
လိုက်ကြ၏။

ရသေ့နှင့် ဇာမဏီက ပြီး၍ ကြည့်နေလေ၏။

“ကျွန်သမီးနဲ့ ပြန်တွေ့ပြီ၊ ပြန်တော့မယ်”

“ဟင်”

မစ္စတာပိုင်းလက် တစ်ယောက် ကောက်ကာလင်ကာ ပြော
လိုက်သည့် စကားကြောင့် ဇာမဏီ အံ့အားသင့်သွားတော့၏။

“ဘယ်ပြန်မှာတုန်း”

သို့လည်း မေးလိုက်၏။

“သည်ကနေ တောင်သလဲဆင်စခန်း သွားမယ်၊ အဲဒီမှ တစ်ဆင့် ပြန်မပေါ့”

မစ္စတာမိုင်းလက် စကားကြောင့် ပက်ထရီရှာ တစ်ယောက် အံ့သြတကြီး ဖြစ်သွားရလေ၏။

“တကယ်ပြောတာလား ဒယ်ဒီ”

“အေးပေါ့ သမီး၊ ဒယ်ဒီတို့ သည်မှာ အချိန်ကုန်ခံတာလုပ် မှာတုန်း၊ သမီးမယ် လုပ်စရာ အလုပ်တွေလည်း အများကြီးရှိတယ်”

သို့ဆိုတော့ ပက်ထရီရှာ ဇာမဏီကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူမ အကြည့်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဇာမဏီက သိလိုက်ချေသည် ကြောင့်...

“ညည်းသဘောကကော”

“ဒယ်ဒီနဲ့ ပြန်လိုက်မယ်”

သို့ ပြောလေတော့ ဇာမဏီတစ်ယောက် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားတော့၏။

“မေးရပါဦးမယ်... ရှင်က လူသားချင်း စာနာစိတ် မရှိပေဘူးလား”

သို့ဆိုသလို ဇာမဏီက မစ္စတာမိုင်းလက်ကို မေးလိုက်၏။

“ဘာကို ဆိုလိုချင်တာတုန်း၊ ကျုပ်တို့လူမျိုးတွေက ကမ္ဘာမှာ လူသားချင်းစာနာစိတ် ထားနိုင်ဆုံး လူမျိုးပေပဲဗျ”

“ဟုတ်ပြီ... နို့ဖြင့် ဘာလို့ သမီးကို ပြန်ခေါ်ချင်တာတုန်း”

“ဒါ ကျုပ်သမီးလေ၊ ကျုပ်ပြန်တော့ သူပြန်ခေါ်ရမပေါ့၊ အရွယ်ငယ် သနားစရာ အမိမဲ့ သမီးလေ၊ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဖခင်ဖြစ်တဲ့ ကျုပ်မှာ တာဝန်အရှိဆုံးလေ၊ ဟင်း ဟင်း”

“ရှင် အတ္တဆန်သွားပြီ”

ဇာမဏီက သို့သာ ပြောလေ၏။

“ဘာရယ်... ကျုပ်က အတ္တဆန်တယ်၊ ဟုတ်လား၊ ရှင်းအောင် ပြောစမ်းပါ”

“ရှင်းအောင်ပြောမယ်၊ သည်မယ် ရှင်သမီးက ရှားပါး လူမျိုးနွယ်စုလေးကို ဘာသာစကား သင်ပေးနေတာလေ”

သို့နယ် အစပျိုး၍ ဇာမဏီက ပက်ထရီရှာတစ်ယောက် သူမတို့ထဲတွင်ရှိသည့် လူပုညကလေးများကို ဘာသာစကား သင်ပေးနေခြင်းကို ပြောပြလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်း ဆိုသလိုပင်-

ရှားပါး လူမျိုးနွယ်စုလေးကို မပျောက်မပျက် မတိမ်ကော သွားရန် ရသေ့ကြီးနှင့် သူမ လုပ်ဆောင်နေကြပုံကို ပြောပြလိုက် လေ၏။

သည်တွင် မစ္စတာမိုင်းလက်တစ်ယောက် အံ့အားသင့် သွားတော့၏။ သမီးဖြစ်သူ ပက်ထရီရှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက် လေပြီး-

“သမီးသဘောကကော”

လို့ မေးလိုက်လေ၏။

“သမီး မဇာမဏီတို့ကို ကူညီမယ်”

“ဟင်”

သို့ဆိုတော့ မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် မည်သို့ ဆက်လုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်ရချေတော့၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မစ္စတာမိုင်းလက်၏ သဘောသည် သမီးဖြစ်သူကို တောတောင်ထဲတွင် သူစိမ်းသူရဲများဖြင့် ကြာကြာ မနေစေလိုချေ။

သို့ကြောင့် နောက်နေ့များတွင် သမီးနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ဆုံရန် တွေ့ရန် ကြိုးစားလေ၏။

အဖေနှင့်သမီး နှစ်ဦးတည်းတွေ့ကြလျှင် သမီး နားလည် သဘောပေါက်အောင် ပြောရပေမည်။

သို့ပေမည် နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ရန် ခဲယဉ်းလွန်းလှ၏။ အချိန်ပြည့်ဆိုသလို သမီးသည် လူပုညကလေးများနှင့် ရှိနေ တတ်၏။

ပြီးနောက်... ဇာမဏီနှင့် တတွဲတွဲ။

မစ္စတာမိုင်းလက် စိတ်ပျက်စ ပြုလာချေပြီ ဖြစ်၏။

သို့ဖြင့် ရက်အတန်ကြာလေမှ သမီးဖြစ်သူ ပက်ထရီရှာနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ နှစ်ယောက်တည်း ဆုံလိုက်လေ၏။

“သမီး”

“ရှင်... ဒယ်ဒီ ပြောလေ”

“ဒယ်ဒီတို့ သည်ကနေ ပြန်ကြမယ်”

သို့ဆိုတော့ ပက်ထရီရှာတစ်ယောက် မျက်လုံးဖြူးသွား ရတော့၏။

“ဘာလို့လဲ ဒယ်ဒီရယ်၊ သည်မယ်က လူပုညကလေးတွေ ဘာသာစကား သင်ကြားတာ အတော်ဟုတ်နေပြီလေ၊ ခုချိန်မှာ သမီးက ထွက်သွားမယ် ဆိုလျှင်ဖြင့် သူတို့တွေ တက်ကျိုးသလို ဖြစ်သွားကြတော့မပေါ့”

“သမီးရယ် သူတို့ကို ဘာသာစကား သင်တဲ့အလုပ် က ဇာမဏီလုပ်လို့ မရဘူးလား”

ပက်ထရီရှာ ခေါင်းခါပြလေ၏။

“ဘာလို့တုန်း”

“ကိုယ် တတ်မြောက်ထားတဲ့ ပညာတစ်ခုကို တစ်စုံ တစ်ဦးကို ပြန်သင်ပြတဲ့ အလုပ်ဆိုတာ လွယ်မယောင်နဲ့ ခက်တယ် ဒက်ဒီရဲ့၊ ကိုယ်သိ ကိုယ်တတ်တာပဲ ရှိမယ်၊ တစ်ဖက်လူကို ပြန်သင်မပြတတ်ကြဘူး၊ ခုလည်း ဇာမဏီမှာ အဲလိုလူစားလေ၊ သမီးကသာ သင်ပြတတ်တာ၊ နို့ကြောင့် ဇာမဏီက သမီးကို အကူအညီ တောင်းလာတာပေါ့၊ သမီးကလည်း ခုလို သင်တန်း ပေးနေရတာ ပျော်တယ်လေ၊ ပြီးတော့ သမီး အဲဒီလူပုညက လေးတွေ အပေါ်မယ် သံယောဇဉ် ဖြစ်နေတယ်၊ ဘယ်ထိအောင်လဲ ဆိုတော့ အဲဒီလူပုလေးတွေကလည်း သမီးကိုလေ ဟို ဇာမဏီ ထက်တောင် ပိုရင်းနှီးလို့နေတယ် ဒယ်ဒီရယ်”

“နို့ဖြင့် သမီး ဒယ်ဒီနဲ့ ပြန်မလိုက်ဘူးပေါ့”

သို့ ဆိုတော့ ပက်ထရီရှာ တစ်ယောက် မျက်ရည်ဝဲ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ဖြစ်သွားတော့၏။

“ဒယ်ဒီ၊ မပြန်ပါနဲ့ဦးလား၊ သမီး သူတို့ကို ဘာသာစကား အတတ်သင်ပေးခဲ့ချင်တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ဖြစ်မလား”

သို့ ပက်ထရီရှာက ပြောလေတော့ မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် လုံးဝ စိတ်ဓာတ်ကျသွားရတော့၏။

“သမီး တကယ်ပြောနေတာလား”

သို့ မဝံ့မရဲ မေးလိုက်၏။

“သမီး တကယ်ပြောနေတာပါ”

“ဟင်”

“နို့ဖြင့် ဒယ်ဒီ ပြန်မယ်ဆိုလျှင်ကော”

မစ္စတာမိုင်းလက်က သို့ အကြပ်ကိုင် မေးလိုက်၏။

“သမီးကို ဒယ်ဒီ မချစ်လျှင် ပြန်ပေါ့”

အလိုလေးဗျာ မစ္စတာမိုင်းလက်တစ်ယောက် အကြပ်ရိုက် သွားရတော့၏။

“သမီးရယ်... စဉ်းစားပါဦး၊ သမီးဘဝကြီး သည်တော သည်တောင်ထဲမှာ မြှုပ်နှံလိုက်တော့မှာလား၊ ရှေ့ရေးကိုတော့ မစဉ်းစားတော့စားလား”

သို့ မေးလေသည်တွင် ပက်ထရီရှာသည် ဖခင်ဖြစ်သူ ကို လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ပြုံးပြလိုက်လေပြီး-

“ဒယ်ဒီရယ် လူ့ဘဝဆိုတာ မွေးဖွားခြင်း၊ သေဆုံးခြင်း ဆိုတဲ့ ကြားမှာ အသက်ရှင်နေရတာလေ၊ အတော်များများ လူတွေက လူသေသော်လည်း နာမည်မသေကြတဲ့ လူတွေရှိတယ် လေ၊ ဒါ သူတို့သမိုင်းကို သူတို့လုပ်ကြတယ်လေ၊ ဘယ်သူမှ လုပ်ပေးလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ စောစောက ဒယ်ဒီ ပြောတယ်၊ ကိုယ့်ဘဝရှေ့ရေးကို ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလားတဲ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ သမီး”

“နို့ဖြင့် သမီး ပြောပြမယ်နော်၊ ဒယ်ဒီပြောတဲ့ ကိုယ့် ဘဝ ရှေ့ရေးဆိုတာ မသေဆုံးမီကာလ နေထိုင်စဉ် ကိုယ်ကောင်းဖို့ လုပ်ဖို့ပြောတာပဲ မဟုတ်လား”

“အင်းလေ”

“ကိုယ်ကောင်းဖို့ထက် အများကောင်းဖို့ လုပ်ပြီး ကိုယ့် သမိုင်းကြောင်းကောင်းဖို့ကို သမီး ပိုလိုလားပါတယ်၊ ဒယ်ဒီ ပြောသလို သမီး ဒယ်ဒီနဲ့ မြို့ပြန်လိုက်မယ်၊ သမီး ရှေ့ရေးတွက် ပညာတွေ ဆက်သင်မယ်၊ အရာရှိ အရာခံကြီး ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်၊ သည်လောက်နဲ့ သေခြင်းကို ရင်ဆိုင် လိုက်ရတော့မယ်၊ အဲလိုမျိုး သမီး မလိုလားဘူး၊ သမီးအတွက် သမီး မလုပ်နိုင်ဘူး လူသားမျိုးနွယ်စု တစ်ခုအတွက်လုပ်ရင်း သမီးရဲ့သမိုင်းကို သမီး

ရွေးချယ်သွားမယ်၊ ရှားပါးလူမျိုးစုက သမီးကြောင့် မပြုန်းတီးဘူး၊ သမီးကြောင့် ဘာသာစကားတွေ သူတို့ ပြောတတ်မယ်ဆိုလျှင် မကောင်းပေဘူးလား၊ ဒယ်ဒီရယ်၊ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ကိုယ့်မှာ တာဝန်ကြီးတစ်ခု ရလာတာလေ၊ ဒါ ဘုရားသခင်က ဖန်တီးပေး လိုက်တာပဲ မဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ၊ သမီးပြောတဲ့ စိတ်မျိုး ရှိတဲ့လူတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး၊ လူ့လောကကြီးထဲမှာ ရှိတယ်ပဲ၊ ထားဦး၊ ခု သမီးလို လာကြကြမှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ သည်တော့ သူတို့ ဘာတာဝန်ယူ ဖြစ်တော့မှာတုန်း၊ ဟော ခု သမီး ကြုံပြီလေ၊ ရှားရှားပါးပါး ကြုံရလေခြင်းလေ၊ ဒါကို သမီးက လက်လွှတ်ခံပါ့မလား၊ ဒယ်ဒီရယ် သမီးတော့ သည်မှာပဲ ဆက်နေဦးမယ်၊ သူတို့ကို ဘာသာစကား သင်ပေးဦးမယ်”

သို့ ပြတ်သားသောစကား ဆိုလာသည့် ပက်ထရီရှာကို မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် လက်လျှော့လိုက်ရတော့၏။

ဘယ်လိုမှ ပြန်ခေါ်လို့ မရပါကလား၊ နို့ကြောင့် မဖြစ်မနေ ပြန်ခေါ်နိုင်မည့် နည်းကို စဉ်းစားလိုက်၏။

ထိုနည်းသည်ကား ထိုနေရာလေးမှ မစ္စတာမိုင်းလက် စွန့်ခွာ၍ မြို့ပြရောက်လျှင် မိတ်ဆွေများနှင့် တိုင်ပင်ကာ သမီး ဖြစ်သူကို ပြန်ခေါ်ဖို့သာလျှင် ဖြစ်တော့၏။

သို့ကြောင့် မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် သူ တစ်ယောက် တည်း မည်သူမျှမသိအောင် ထိုစခန်းနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့လေ တော့၏။

သို့ ထွက်ခဲ့သည်ဆိုရာ၌ တောင်သလဲဆင်စခန်းသို့ မှန်း၍ ထွက်ခဲ့လေခြင်း ဖြစ်၏။

သို့တောင်မှ စမ်းတဝါးဝါး လာခဲ့ရလေခြင်းကြောင့် တောင်သလဲဆင်စခန်းသို့ သုံးလေးညအိပ်၊ တော့ယဖြစ်သလို

နေထိုင် စားသောက်နေခဲ့ပြီးလေမှ တောင်သလဲ ဆင်စခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သို့တောင်မှ တောတွင်းတစ်နေရာ၌ ဝါးခုတ်သမားတစ်စုနဲ့ တွေ့၍ ဖြစ်ချေတော့၏။ တောင်သလဲဆင်စခန်းတွင် ဆင်ပိုင်ကြီး စောစံကြိုင်သာလျှင် ရှိချေ၏။

ဆင်ပိုင်ကြီး စောစံကြိုင်တစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးနေသည့် မစ္စတာမိုင်းလက်တစ်ယောက်ကို ရုတ်ခြည်း တွေ့လိုက်ရလေခြင်း ကြောင့် ထိတ်လန့်သွားမိသေးတော့၏။

“သမီးလေးကော ပါမလာပေဘူးလား”

ရောက်မဆိုက် ဆိုသလိုပင် ဆင်ပိုင်ကြီးက မေးလာသဖြင့် မစ္စတာမိုင်းလက်တစ်ယောက် ဖာတ်လမ်းစုံ ခင်းကျင်းပြရလေ တော့၏။

“ဟင်... နို့ဖြင့် သမီးလေး အဲဒီစခန်းမှာ ကျန်ခဲ့တာပေါ့၊ မဟုတ်တာမျှ သွားပြန်ခေါ်ချေဗျာ၊ ကျုပ်တို့တွေပါ လိုက်ခဲ့မယ်”

ဆင်ပိုင်ကြီး စောစံကြိုင်က ပူပင်သောက ဖြစ်လျက် ပြောလေ၏။

“အဲလိုလည်း မဖြစ်ဘူးထင်တယ်ဗျာ၊ ရှဉ့်လည်းလျှောက် သာ ပျားလည်းစွဲသာ ဆိုသလိုမျိုးပဲ လုပ်ချင်တယ်ဗျာ၊ တခြားတစ်မျိုး စဉ်းစားပါဦး၊ စောစံကြိုင် ပြောသလို ကျုပ်တို့က လူစုလူဝေးနဲ့ အတင်းအကြပ် သွားခေါ်ဖို့ရာ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်၊ သမီး ကလည်း အဲလိုမျိုး ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“သည်တော့ ဘယ်လို လုပ်မတုန်း”

ဆင်ပိုင်ကြီး စောစံကြိုင်က သူ့အစီအစဉ်ကို မစ္စတာ မိုင်းလက်က ဖယ်ချသည်ကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်လျက် ပြောလာချေ၏။

“ကဲ မစ္စတာမိုင်းလက်၊ ခင်ဗျားကော ဘာဆက်လုပ်မလဲ၊ ခန့်ကုန်ရုံမျှပဲကလည်း မစ္စတာမိုင်းလက်တို့ သားအဖကို သေစာရင်း သွင်းထားပြီးပြီ၊ မစ္စတာမိုင်းလက်တို့နဲ့ ပါသွားတဲ့ ကားဒရိုင်ဘာ တို့တော့ ရုံးချုပ်ကပဲ တာဝန်ယူ မြေကျသည်အထိတင် မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို မှီခိုနေတဲ့ လူမမယ်ကလေး သုံးယောက်နဲ့ ကျန်ရစ်သူ နှိန်းမကို ထောက်ပံ့ကြေးတွေ ပေးလိုက်တယ်၊ မနည်းပါဘူး၊ ရင်းနှီးစားလောက်ပါတယ်”

သို့ဆိုတော့ မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် ကားဒရိုင်ဘာကို သတိရသွားတော့၏။

“ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ”

လို့လည်း စိတ်ထဲမှာပင် ကြိတ်၍ တောင်းပန်လိုက်တော့၏။

“ဟင်း”

မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက် လေပြီးမှ-

“ငါ သည်မယ် သုံးလေးရက်နေပြီး မီးလောင်ကုန်းရွာကို သွားမယ်၊ အဲဒီမှာ ငါ့မိတ်ဆွေ ရွာသူကြီး ဇာမဏီ ရှိတယ်လေ၊ သူ့ကို အကူအညီတောင်း၊ အကြံဉာဏ် တောင်းရမယ်”

“အလိုလေးဗျာ ဇာမဏီက ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာတုန်း”

“အေးလေ နို့ပေမင့်လို့ ဦးဇာမဏီဆီကို မြို့ပြက မုဆိုး နှစ်ယောက် အမြဲလာတတ်တယ်လေ၊ သူတို့တွေက သည်တော သည်တောင်ကို အကျွမ်းတဝင်ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲ... သူတို့ကို အကူအညီတောင်းမယ်ကွာ”

သို့ဆိုတော့ ဆင်ပိုင်ကြီး စောစံကြိုင် မပြောသာတော့ ချပြီဖြစ်၏။

မီးလောင်ကုန်းရွာသူကြီး ဦးဖာမဏိတွင် မိတ်ဆွေကောင်း မုဆိုးနှစ်ယောက် ရှိသည်ကို သိထားလေ၏။

သို့ဆိုတော့ မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် မြင်တတ် သားကလားလို့ တွက်လိုက်လေ၏။

သို့ဆိုသလို မစ္စတာမိုင်းလက်တစ်ယောက် တောင်သလဲ ဆင်စခန်းမှ နောင် သုံးရက်လောက်တွင် မီးလောင်ကုန်း ကျေးရွာသို့ သွားလေတော့၏။

စောစံကြိုင် ပြောစကားအရ မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် သူတို့ တောင်သလဲဆင်စခန်းမှ ထွက်သွားသည်မှာ သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့ဟု ပြောလေ၏။

တကယ်တမ်း မစ္စတာမိုင်းလက် မီးလောင်ကုန်းရွာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်မှာ နောင်သုံးနှစ်ခန့်အကြာ သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့ ဖြစ်နေပေတော့၏။

တောင်သလဲ ဆင်စခန်းနှင့် မီးလောင်ကုန်းကျေးရွာ ခရီးသည် သုံးနှစ်လောက် ကြာခဲ့လေပြီပေါ့။ သို့ ဘယ်သို့ ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့် မည်နည်း။

တောင်သလဲဆင်စခန်းနှင့် မီးလောင်ကုန်းကျေးရွာသည် ဟင်္ဂဉ်အိပ်ခန်းသာလျှင် ရှိသည်မဟုတ်ပါကလား။ သို့ဆိုတော့ မစ္စတာမိုင်းလက်တစ်ယောက် ဘယ်အတွက် သုံးနှစ်လုံးလုံး ကြားတွင် ပျောက်နေပါလိမ့်။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် မီးလောင်ကုန်းကျေးရွာ သူကြီး ဦးဖာမဏိ ပြောသည့် မစ္စတာမိုင်းလက်တို့ သားအဖ အကြောင်း သိရလေသည်တွင် လွန်မင်းစွာ အံ့သြမိတော့၏။

“ဖထီ ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

မစ္စတာမိုင်းလက်တို့ သားအဖ အကြောင်း ဦးဖာမဏိ ဘယ်လိုသိလေခြင်းကို စိတ်ဝင်တစားဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“တောင်သလဲ ဆင်စခန်းက ဆင်ပိုင်ကြီး စောစံကြိုင် ပြောတာလေကွာ”

“သူ့ကိုကော ဘယ်သူက ပြောတာတုန်း”

“မစ္စတာမိုင်းလက်က ပြောတာတဲ့”

“ဪ”

“ဟုတ်ပါပြီ... ခု မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် ဘယ် မတုန်း”

“အရှူးထောင်မယ်”

“ဟင်”

“ဘယ်လိုကြောင့်တုန်းဗျ”

“ငါ့ဆီ ရောက်လာတော့ သူ သွေးကြောင်ပြီး မူမမှန် ဖြစ်နေတယ်ကွ၊ ငါ့အထင် ပြောရလျှင်ဖြင့် တောတောင်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေတာ သွေးလေပျက်ပြီး ခူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားတာများလေလား မသိ ပါဘူးကွာ၊ ဒါနဲ့ ငါလည်း ဥက္ကံရဲစခန်းမှူး လှမောင်သိန်းကို ပြောပြီး မစ္စတာ မိုင်းလက်ကို အပ်လိုက်တာပဲ”

“နီ... သူ့သမီးအကြောင်းကိုကော ဘာမှ မပြောဘူးလား။ မမေးကြဘူးလား”

“ဘယ်နယ် ပြောပါလိမ့်၊ မေးကြပြီကောကွ”

“သည်တော့ ဘာပြောလဲ”

“သူနဲ့ လူကွဲသွားတယ်၊ တောထဲမယ် ရှိလိမ့်မယ်၊ ဒါပဲ ပြောတယ်”

“စောစံကြိုင်နဲ့ကော တွေ့ကြသေးလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

“စောစံကြိုင် ငါ့ဆီရောက်ရောက်လာတယ်၊ ဟိုတစ်နေ့ကပဲ ရောက်လာသေးတယ်”

“ပက်ထရီရှာကိစ္စ ဘာပြောသေးလဲ”

သူတို့တွေ တောအနှံ့ လိုက်ရှာကြသေးတယ်ဆိုပဲ၊ မစ္စတာ မိုင်းလက်ပြောတဲ့ လူပုညကလေးကော၊ ဇာမဏီဆိုတဲ့ မိန်းမကော၊ အရိပ်အယောင် ခြေရာတောင် မတွေ့ကြဘူး ဆိုပဲ၊ မစ္စတာမိုင်းလက် တစ်ယောက် ရူးကြောင် ရူးကြောင်နဲ့ ထွင်ဇာတ်လုပ်သွားတာလို့ တွက်လိုက်ကြတော့တာ၊ ခုတော့ နှစ်တွေကြာခဲ့ပါပြီ၊ မစ္စတာ မိုင်းလက်ရဲ့ သတင်းကတော့ အရှုံးထောင်မှာ ဆိုတာ သိရပေမယ့် သူ့သမီး ပက်ထရီရှာ တစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် ဘယ်ရောက်လဲ ရောက်မှန်း မသိ ကြပါဘူးကွာ”

သို့နယ် ဦးဇာမဏီက ပြောပြီး ကွမ်းတစ်ယာ ကောက်ယူ ဝါးလိုက်တော့၏။

ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းဆတ်ပြ၏။

သို့ကြောင့် -

“ဇာမဏီတို့စခန်း ဆိုတာကို သွားရှာကြည့်ချင်တယ်” လင်းမြင့်လှိုင်က သွားတက်လေး ပေါ်ရုံ ပြီးပြလေတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လွန်ခဲ့သော လေးငါးခြောက် နှစ်လောက်က မစ္စတာမိုင်းလက် ဆိုသူ၏ ဇာတ်လမ်းကြီးကို စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်ဖြစ်၍ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် မိလောင် ကုန်းရွာမှ ထွက်ခဲ့တော့၏။

သို့ဆိုတော့ လမ်းပြမှဆိုးအဖြစ် မိလောင်ကုန်းရွာသား မုဆိုး စောတာပုကို ခေါ်ခဲ့ကြတော့၏။

စောတာပုသည် ဂင်တိုတို၊ ဗလတောင့်တောင့်၊ မျက်လုံး ပြူးပြူး၊ မျက်ခုံးထူထူ ကရင်ကြီး ဖြစ်ချေ၏။

စကား နည်း၏။ ကွမ်း မပြတ်ဝါး၏။

သူ၏ လက်ဆွဲတော် ခူးလေးကြီး ပါလာ၏။ သည်ပြင် ကြက်ကလေး ငှက်ကလေး ပစ်ခတ်ရန်ဆိုလျက် လောက်လေးဂွံ တစ်ချောင်းလည်း ပါလာလေတော့၏။

“ဖထိ မစ္စတာမိုင်းလက် ဇာတ်လမ်း ကြားဖူးလား” လမ်းတွင် လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

“အင်း”

“မစ္စတာမိုင်းလက်ကိုကော မြင်ဖူးလား”

“အေး တစ်ခါတစ်ရံ ဆိုသလို တွေ့ဖူးတယ်”

“သူ့သမီး ပက်ထရီရှာ ဆိုတာကော”

“အဲဒါတော့ ငါ မသိဘူး”

“နို့ဖြင့် မေးရပေဦးမယ်”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပြန်၏။

“သူ မီးလောင်ကုန်း ရောက်လာတော့ စိတ်မမုန်ဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ တောထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း နက်ရှည် လများ နေလာရတော့ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်မှုတွေနဲ့ ကြပြီး သွေးဖျက်သွားပုံရတယ်”

“သူတို့ပြောသလို သူ့သမီး ပက်တရီရှာဆိုတာ တောထဲမယ် ရှိနိုင်လေမလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရူးကြောင် မူးကြောင်နဲ့ ပြောချင်တာတွေ ပြောသွားတာ ဖြစ်မယ်”

“သည်တောတောင်ထဲမယ် လူပုညကလေးတွေ ရှိတယ် ဆိုတာကော ဖထီ ယုံလား”

“ငါ သည်တောမှာ ကြီးပြင်းလာတာကွ၊ ဘယ်လို ဖြစ်နိုင် မှာတုန်း”

ဖထီ စကားကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ရင်း ပြီးလိုက်တော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ ကြတော့၏။

“ကိုပိုက်ရေ တောတောင်ထဲ မဝင်ခင်ကလေးဗျာ”

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် တောစပ်ရှိ ပျဉ်းကတိုးပင်ကြီး တစ်ခုအောက်တွင် ထိုင်လိုက်လေပြီး သူ့အင်္ကျီ အိတ်ကပ်တွင်းမှ ဝိစကီပုလင်းပြားလေးကို ထုတ်သောက်လေတော့၏။

သည်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ဝိစကီတစ်ပြား ကုန်သည် ထိ အမြည်းမပါ သောက်လိုက်ကြလေပြီး တောတိုး ခဲ့ကြလေ တော့၏။

တောတိုးခဲ့ကြသည်ဆိုတော့ သားကောင်ကို မျက်ခြေ မပြတ် ဂရုတစိုက် ကြည့်သွားကြခြင်းဖြစ်၏။ သို့ကြောင့်လည်း...

“ဟာ... ကိုလင်းရေ ဟိုရှေ့ တောင်ကြောပေါ်ကနေ သားကောင် တစ်ကောင် ပြေးလာလေရဲ့ဗျာ ဘာကောင်လဲမသိဘူး”

လင်းမြင့်လှိုင်က လှမ်းကြည့်လိုက်လေကာ-

“သည်ကောင်နောက်မယ် အန္တရာယ် ကပ်လိုက်တာပုံ ရတယ်ဗျာ၊ ပြေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အလွတ်ပြေးလာပုံဗျာ”

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”
ပြေးလွှားလာသော သတ္တဝါကောင်နှင့် အတော်လှမ်းလှမ်း တောင်ကြောပေါ်မှ သို့နယ် တောခွေးအုပ်တို့၏ ဆူညံသံ ကြားလိုက်ရလေ၏။

“သည်ကောင် တောခွေးအုပ် လိုက်လို့ ပြေးလာတာဗျာ”

“ဟာ”

“ဟိုမယ်... ဟိုမယ်”

ထိုပြေးလွှားလာသော သတ္တဝါကောင်သည် ဂျီ(ချေ)ကောင် ဖြစ်ချေတော့၏။

တောင်ကြောအောက်ခြေ အတော်လှမ်းလှမ်းရှိ ရေအိုင် အတွင်း ဂျီကောင် ဆင်းသက် ဖြတ်ကူးသွားတော့၏။

“ဂျီ(ချေ)ကောင်တွေက ပါးရည်နပ်ရည်ရှိသဗျာ၊ သူတို့ ကို တောခွေးအုပ် လိုက်ပြီဆိုလျှင်ဖြင့် ခုလို ရေအိုင်ထဲ ဆင်းပြေးတတ် တယ်ဗျာ”

“ဘာလို့လဲ ဆရာလေး”

မုဆိုးစောတာပုက ကျွန်တော့်ကို မေးလာ၏။

“သူ့နောက်ကို တောခွေးအုပ် လိုက်လာကြတယ် မဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲ... တောခွေးအုပ်က ဂျီ(ချေ)ကောင်ရဲ့ ရနံ့ကိုခံပြီး ပြေးလိုက်ကြတာ၊ နို့ကြောင့် ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးက ရေအိုင်ကို ဆင်းဖြတ် ပြေးတော့ သူ့ရဲ့ကိုယ်ရနံ့ကို တောခွေးတွေ ခံလို့မရ

တော့ဘူးလေ၊ ကို(ချေ)ကောင်က ငယ်မေမင့် ကျွန်းထဲကြပ်ထဲ
ရောက်လေလျှင်ဖြင့် အကောင်းဆုံး၊ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်နိုင်
စွမ်းလည်း ရှိတယ်လေ”

သို့ ပြောလေသည် ကျွန်တော်ကို မုဆိုးကြီး စောတာပုက
တလေးတစား တအံ့တဩ ကြည့်လာလေ၏။

“ချောက်”

မုဆိုးကြီး စောတာပုက သူ့လက်တွင်းရှိ ဒူးလေးဖြင့်
လှမ်းချိန်လိုက်လေသဖြင့်-

“အလွတ်ပေးလိုက်ပါ ဖထီး၊ အာလို့လဲဆိုတော့ သူဟာ
ရန်သူလက် သေအေးက မနည်းရှုန်းထွက်လာတာလေ၊ ဒါကို
ကျွန်တော်တို့က ကြားဖြတ် သတ်လိုက်လို့ ဘယ် ကောင်းပါ့မလဲ၊
သူ အလွတ် ပြေးမထွက်နိုင်လို့ တောရွေးအုပ်ရဲ့ သတ်ဖြတ်
စားသောက်ခြင်း ခံရလျှင်ဖြင့် သဘာဝကျပေမယ့် ခုလို သူကလည်း
သတ်မထားမိဆိုတော့ ဖထီး ပစ်တဲ့ ဒူးလေးပစ်ချက်နဲ့ သေရမယ်
ဆိုတာ သဘာဝ မကျဘူးလေ ဖထီး ကျွန်တော်ပြောတာ
သဘောပေါက်ရဲ့လား”

သို့ ဆိုလိုက်လေတော့ မုဆိုးစောတာပုသည် သူ့ ဒူးလေးကို
မြေပိုက်ချ ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားတော့၏။

“ငါတို့ သည်မြောင်အတိုင်း၊ ဝင်မှာလား”

စောတာပုက မြောင်ပေါက်တစ်ခုသို့ ရောက်သည်တွင်
သို့ ပြောလာလေ၏။

“သည်မြောင်က အာမြောင်တုန်း၊ ဘယ်ကြောင့် နောက်
မှာလဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလေ၏။

“သည်မြောင်များ တောင်ကြောကနေ တက်သွားမယ်
ဆိုလျှင်ဖြင့် ငါတို့ ကွတ်မြောင်ဘက် ရောက်နိုင်တယ်ကွာ၊
အဲဒီမယ် သားကောင်တွေ ပေါမုပေါကွာ”

“နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ကွတ်မြောင်ဘက် သွားကြတာပေါ့”

“ကောင်းတယ် ကိုလင်း၊ ကွတ်မြောင်ဘက်မယ် မစွတာ
မိုင်းလက် သမီးနဲ့လူညှက်လေးတွေ တွေ့လျှင်ဖြင့် တွေ့နိုင်တာပေါ့”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် မုဆိုးကြီး စောတာပု
က ပြီးလိုက်ချေပြီး-

“အဘိုးကြီးက ရူးကြောင်ရူးကြောင်နဲ့ စိတ်ထဲရှိတာတွေ
လုပ်ဇာတ်ခင်း ပြောသွားတာကို သူကြီးက ယုံနေတာပါဗျာ၊
ဘယ်လိုလုပ် တောတောင်ထဲမယ် မိန်းမပျိုရှိရမှာတုန်း၊ လူမျိုးစု
တစ်စုလည်း ရှိရမှာတုန်း၊ မဖြစ်နိုင်တာပါကွာ”

လို့ ပြောလာလေ၏။

“အေးဗျာ...ဟုတ်သည်၊ မဟုတ်သည် အကြောင်း မဟုတ်
ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ သားကောင် ပေါပေါများများ ပစ်ရတာပေါ့”

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုမြောင်အတွင်း ဦးဆောင်
ဝင်သွားလေတော့၏။

မြောင်အတွင်း ရေ မရှိချေ။ မြောင်၏နံရံ တစ်ဖက်တစ်ချက်
တွင် ကြက်ခြမ်းပင်နှင့် တောရှောက်ပင်တို့ ပေါက်လျက် ရှိချေ၏။
တောရှောက်ပင် အတော်များများ ပေါက်လေခြင်းကြောင့်
တောရှောက်ရနံ့တို့သည် သင်းပျံ့ထွက်လို့ နေချေ၏။

မြောင်နံရံတွင် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်နေသည့်
တောရှောက်မြစ်များကို ကျွန်တော် လွန်မင်းစွာသဘောကျမိ၏။

“ကြံတုန်းကြိုက် တောလျှောက်မြစ် ခုတ်သွားချင်သဗျာ”

“အပြန် သည်မြောင်က ဖြတ်ပြန်ကြမှာပဲ၊ အပြန်မှ ခုတ်ပါ ကလား ဆရာလေးရဲ့”

သို့ ဆိုသလို မုဆိုးကြီး စောတာပု ပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် “ဟုတ်ပါ” ဆိုလျက် ခါးချိတ်စားကို ဓားအိမ်တွင်း ပြန်သွင်းလိုက်လေ၏။

“ဖလပ် ဖလပ် ဖလပ် ဖျတ်”

ရှေ့ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြသည်တွင် ကြက်ခြမ်းသီးနီနီလေး များကို ပေါက်ဆိတ် စားနေသည့် တောကြက်တစ်ကောင်သည် ကျွန်တော်တို့ခြေသံ ကြားသည်နှင့် လန့်ဖျတ် ပျံသန်းသွား၏။

ထိုမြောင်တစ်လျှောက် ကြက်ခြမ်းသီးများ ပေါသလို ထိုအသီး တို့ကို စားနေသည့် တောကြက်၊ ရစ်တို့သည်လည်း များလှချေ၏။

သို့ မြောင်အတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ရှေ့မှ သွားနေသော လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကြက်ခြမ်းပင် တစ်ပင်နားသို့ တိုးကပ်ကြည့် လိုက်၏။

“သည်မယ် သုတ်ကိုင်း ထောင်ထားတယ်ဗျ၊ သည်မြောင် ထဲကို လူရောက်တဲ့ပုံပေပဲဗျ”

“သည်နားတစ်ဝိုက် သစ်ခုတ် ဝါးခုတ်သမားတွေ ရှိလောက် တယ်”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က သုတ်ကိုင်းကို အသေအချာ ကြည့် ပြောပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားလေပြန်၏။

ကျွန်တော်နှင့် စောတာပုသည်လည်း နောက်မှ ထက်ကြပ် မကျွာ လိုက်သွားကြ၏။

မြောင်သည် တဖြည်းဖြည်း အထက်ပိုင်း ရောက်လေ ကျဉ်းလေ ဖြစ်လာ၏။

“မြောင်ဖျား ရောက်တော့မယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်က နောက်လှည့် လှမ်းပြော၏။

“ဆရာလင်းရေ... မြောင်နံရံစောင်းမယ် ပေါက်နေတဲ့ သစ်ပင်ကြီး နံဘေးကနေ တောင်ကြောပေါ် တက်ကြစို့ဗျာ”

သို့ စောတာပု ပြောသလို လင်းမြင့်လှိုင်သည် မြောင်အတိုင်း ဆက်မသွားလေတော့ဘဲ သစ်ပင်ကြီးနံဘေး ကပ်လျက် အတက် အဆင်းလမ်း ဖြစ်နေသည့် လမ်းကြောင်းလေးအတိုင်း ကုပ်တွယ် တက်သွားလေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည်လည်း လင်းမြင့်လှိုင် တက်သွားလေ သည့်အတိုင်း လိုက်တက်သွားကြလေ၏။

တောင်ကြောပေါ်သို့ ရောက်သည်တွင် ခေတ္တနားလိုက် ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့တက်လာသော တောင်ကြောသည် ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်တွင် အမြင့်ဆုံးဖြစ်ချိန်မည်။ ဘယ့်တွက်မှု ထိုတောင်ကြောမှ တစ်ဖက်တစ်ချက်ကို ကြည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင် တောင်ကြောနိမ့်နိမ့် လေးများကို အပေါ်စီးမှ စီးမြင်ရလေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

“ကိုဝိုက်”

သို့ ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဝိစကီပုလင်းပြားလေးကို ထုတ်၍ ကမ်းပေးလာပြန်၏။

ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင် ကမ်းပေးလာသည့် ဝိစကီပြား လေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်တွင်-

“ဟင်”

“ဟာ”

ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေသည့် နေရာနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဖျပ်ခနဲ ပြေးလွှားသွားသည့် သတ္တဝါ တစ်ကောင်ကြောင့် ဝိစကီ ပြားလေးသည် လင်းမြင့်လှိုင်လက်တွင်းမှ ပြုတ်ကျသွားတော့၏။

“ချောက်”
“ဒိန်း”

မြန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ လင်းမြင့်လှိုင်က လျှစ်တစ်ပြက် သူ၏သေနတ်ကို ချက်ချင်း မောင်းတင် ချက်ချင်းပစ်လိုက်လေခြင်း ဖြစ်၏။

“ဘာကောင်တုန်း”

“ဂျီ(ချေ)လား မသိ၊ မြက်ရိုင်းပင်နဲ့ ချုံနွယ်ပင်တွေကြား ဖြတ်ပြေးသွားတာ ဆိုတော့ ရမ်းပစ်လိုက်တာပဲဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ အတွက် မိကွာလိုအပ်တာကိုး”

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူပစ်လိုက်၍ ထိမှန် သွားပြီး လဲပြီသွားသည့်နေရာသို့ လင်းမြင့်လှိုင် ထ,သွားလေ၏။

ကျွန်တော်နဲ့ မုဆိုးကြီး စောတာပုသည် လင်းမြင့်လှိုင်၏ လှုပ်ရှားမှုကို မပြတ်လိုက်ကြည့်နေကြ၏။

သို့ ကြည့်နေသည့်ကြားမှ ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင် လက်တွင်းမှ ပြတ်ကျသွားသည့် ဝိစင်္ကြာပြားလေးကို ကောက် ယူလိုက်၏။

“ဟာ”

ဝိစင်္ကြာပြားလေး ကျနေသည့် နေရာတွင် တွေ့လိုက်ရသော ခြေရာအကြောင့် အံ့သြမိသေးတော့၏။

“လူခြေရာသေးလေးပါကလား”

သည်တော သည်တောင်ထဲတွင် ကလေးတစ်ယောက် ခြေရာ တွေ့ချခြင်းသည် အံ့သြဖွယ်ပင် မဟုတ်ပါကလား။

“ဘယ်က ကလေး ဘယ်လိုရောက်လာနိုင်မှာတုန်း”

သို့ပေမင့်...

“ဖထိ သည်နေရာတစ်ဝိုက် တောင်ယာသမားတွေ ရှိလား”
လို့ မေးလိုက်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုန်း ဆရာဝိုက်ရယ်၊ သစ်ခုတ် ဝါးခုတ်သမားတွေ သည်ထိလာတဲ့သူတောင် ခပ်ရှားရှားရယ်”

“ဟောဗျ သည်မယ် ကလေးခြေရာတွေလို မေးကြည့်တာ”
“ဟင်”

မုဆိုးကြီး စောတာပုသည် ကျွန်တော်ပြုသည့် ခြေရာလေးကို ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်သွားလေ၏။

“လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ လိုက်လာတဲ့ ကလေးဆိုလျှင် ဖြင့်လည်း သည်နေရာတစ်ဝိုက်မယ် လူကြီးခြေရာပါ တွေ့ရမပေါ့”

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှထပြီး လူကြီး ခြေရာတွေနဲ့ ရှာကြည့်သေး၏။

ခြေရာလေးကိုသာလျှင် ထိုနေရာတစ်ဝိုက် အနှံ့တွေ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ဆိုပါလျှင်-

“ဖထိရေ ကျွန်တော်တော့ စဉ်းစားမရတော့ပေဘူးဗျာ၊ တလေးက တစ်ယောက်တည်း သည်နေရာ လာမယ်မထင် ပေဘူးဗျ”

“နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် သည်နေရာက ကဒွက်ပြောင်နဲ့ နီဗျီ ဆိုတော့ ဘကြီးပြောတဲ့ လူပုညကလေးတွေ ခြေရာများလား”

သို့ဆိုသလို ပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို လှည့်ကြည့် ထိုက်၏။

“ဟင်... ကိုလင်း ဘာကောင်မှ မဟုတ်ပေဘူးလား”

ကျွန်တော်နှင့် စောတာပုသည် ခြေရာကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြခြင်းကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင် အနား ပြန်ရောက်လာ သည်ကို မသိလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

“ဘာလဲ ပစ်ချက်လွဲသွားတာလား”

စောတာပုကလည်း မေးလေ၏။

“သွေးစက်တော့ တွေ့တယ်၊ ဒဏ်ရာရပြီး ပြေးသွားတာ ဖြစ်မယ်”

“ကဲ... ကိုလင်းရေ သည်မယ် ကြည့်ပါဦး”

ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် ခြေရာလေးများကို ပြလိုက်၏။

“ဟာ အဲဒါမှ ဒုက္ခ”

ကျွန်တော်ပြသည့် ခြေရာလေးကို ကြည့်ပြီး လင်းမြင့်လှိုင် တစ်ယောက် ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် ပြောလာသည်ကြောင့်-

“ဘာတုန်းဗျာ အလန့်တကြား”

“သည်ခြေရာက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီးပျံ စောစောက ကျွန်တော် သားကောင်တွေလို ပစ်လိုက်တာ သားကောင်မဟုတ်ဘဲ သည်ခြေရာရှင် ဖြစ်နေလျှင်ဖြင့် ပြဿနာပဲဗျ”

သည်တော့မှ လင်းမြင့်လှိုင် ဘာကို ဆိုလိုခြင်းကို သိလိုက် တော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင် ဆိုလိုသည်မှာ သူပစ်လိုက်သော ခိုင်ခန့် လှုပ်ရှားမှုသည် သားကောင်မဟုတ်ဘဲ သည်ခြေရာရှင်ဖြစ်နေ မည်ကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားခြင်း ဖြစ်တော့၏။

“လာဗျာ... အဲဒီနား သွားကြည့်ချေဦးမယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်အတူ ကျွန်တော်နှင့် စောတာပုသည်လည်း လိုက်သွားတော့၏။

“ဟာ”

“ဟင်”

လင်းမြင့်လှိုင် ခေါ်ပြသည့် သွေးစက်များကို မြင်လိုက် သည်ကြောင့် ထိတ်လန့်သွားရလေ၏။ ဘယ်တွက်မူ သွေးများ အိုင်ထွန်းနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

လူသွေးများ ဖြစ်နေပါလျှင် ထိုသူသည် ဒဏ်ရာကြီး ရသွားခြင်းဖြစ်ပြီး တစ်နေရာတွင် လဲကျ သေဆုံးသွားနိုင်ခြင်း ကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

ထိုသွေးကွက်နေရာ တစ်ဝိုက်တွင်မတော့ မည်သည့်ခြေရာမျှ မတွေ့ပါချေ။ အယုံတွက်မူ ရွက်ခြောက်များ မြောက်မြားစွာ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် သွေးစက်ခြေရာခံ၍ ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်သွားလိုက်ကြ၏။

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ”

ရွက်ခြောက်များ မရှိတော့သည့် နေရာတွင် မြေပျော့များ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဝမ်းသာမိ၏။

သို့ဆိုလျှင် နံနံစပ်စပ် ကြည့်ပါလျှင် ဒဏ်ရာရသူ သားကောင် ၏ ခြေရာတွေ နိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက် တွင် လူစုခွဲ ခြေရာရှာကြတော့၏။

“ဟာ... သည်မယ် တွေ့ပြီဗျ”

သို့ အားရဝမ်းသာ အော်ပြောလေသည့် လင်းမြင့်လှိုင် ရှိရာသို့ သွားလိုက်၏။

“ဘုရားရေ”

ကျွန်တော်သည် ခြေရာကို ကြည့်လိုက်၊ လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်သွားရ၏။ ရင်တုန်ပန်းတုန်လည်း ဖြစ်သွားတော့၏။ ကာယကံရှင် လင်းမြင့်လှိုင်ကတော့ဖြင့် ကျွန်တော် ကဲ့သို့ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းပုံ မတွေ့ပါချေ။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုလင်း”

“ဟင်း”

ကျွန်တော့်အမေးကို မပြောလေသေးဘဲ လင်းမြင့်လှိုင်သည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်လေ၏။

အတန်ကြာလေမှ-

“သားကောင်နဲ့ လူ မှားယွင်းပစ်မိပြီ ထင်ပါရဲ့ဗျာ၊ အင်းလေ ကျွန်တော်ကလည်း ခိုကွာလိုချင်ဇောနဲ့ မစူးစမ်း မဆင်ခြင် ပစ်လိုက်မိတာကိုး”

သို့တော့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် ပြောလာလေ၏။

မုဆိုးကြီး စောတာပုက ခေါင်းကို ခါရမ်းပြလာပြီး...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ဘူး” ပြောလာသဖြင့်-

“ဘာမဖြစ်နိုင်ရမှာတုန်း ဖထိရယ်”

လို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်ဇောသည်။

“ဒါ သွေးရိုးသားရိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး”

သို့ ဆိုလျက် မုဆိုးကြီးစောတာပုသည် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေလေတော့၏။

“ရှင်းအောင် ပြောပါလား ဖထိရယ်”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလေတော့-

“ဆရာပိုက်ရယ် သည်ခြေရာရှင်က လူသားစင်စစ် ဖြစ်ဖို့ ဦးတော့ ကလေးလေးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ နို့မဟုတ်လျှင်ဖြင့်လည်း ကလေးအရွယ်ရှိတဲ့ လူကြီးပေးပဲဗျ၊ သွေးတွေ သည်လောက် အိုင်ထွန်း ထွက်နေမှတော့ သည်လူသား၊ ဘယ်လောက်ဝေးဇော ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ပြေးသွားနိုင်မှာတုန်း၊ ငါတို့ တောခြောက်ခံရတာ ဖြစ်မယ်”

လို့ ပြောလေ၏။ သို့လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ကဲဗျာ... ကျွန်တော်တို့ ရှေ့နားလောက်မှ ကြည့်ကြတာပေါ့”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့သို့ ဆက်တောတိုးခဲ့ကြ၏။ တောသည် တဖြည်းဖြည်း အောက်ပေါင်း ရှုပ်လာချေ၏။ ပေါက်ရောက်နေသော သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့သည် ပုံစံတူချည်း ဖြစ်နေသည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် သစ်ပင် ချုံနွယ်တို့ကြားတွင် လည်နေလေတော့၏။

“ကိုလင်းရေ ကျွန်တော်တို့တွေ သည်ချုံနွယ်တောထဲမယ် လည်နေပုံထောက်တော့ မဟုတ်ပေဘူး ထင်တယ်”

“နို့ဖြင့်လည်း သည်ချုံနွယ်တောအပြင် ပြန်ထွက်ကြတာ ပေါ့ဗျာ”

သို့ဆိုပေမင့်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် ချုံနွယ်တောနှင့် ငါးပင်တို့ကြားမှာပင် ရှိနေကြသေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့တော့ ချုံဝက်ပါထဲ ရောက်နေပြီ ထင်တယ်”

သို့ ဆိုသလို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သလိုပင်...

အတန်ကြာသည်တိုင် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုချုံပင်နွယ် တို့ကြားတွင် ရှိနေကြသေး၏။

ဇောချွေးများပင် ပျံလာကြပြီဖြစ်၏။

“ဘုရားရေ... ဟုတ်... ဟုတ်သေးရဲ့လား မသိ”

“ဖထိ ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ငါတို့ လုပ်စရာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

“ပြောကြည့်လေ”

“သည်နေရာမယ် ခဏထိုင်နားကြမယ် စိတ်အေးသက်ဇော နားကြမယ်၊ သည်တော့ကာ ထူပူနေတာတွေပျောက်ပြီး လမ်းမှန် ရွာတွေ့နိုင်မယ်လေ”

“နီလည်း ပြစ်နိုင်တာပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း နားချင်ပြီ ဗျာ”
သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် နွယ်တို့ တွဲလောင်းကျနေ
သော ကုလားညောင်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင် ခြေဝစ်လက်ပစ်
ထိုင်ချလိုက်တော့၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်နှင့် မုဆိုးကြီး စောတာပု
တို့သည်လည်း လင်းမြင့်လှိုင် အနားတွင် ကပ်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ရောချို့... ကိုပိုက်”

လင်းမြင့်လှိုင်က ဝိစကီပြားလေးကို ပေးလာ၏။
ကျွန်တော်က လှမ်းယူလ မော့သောက် ဖြန်ပေးလိုက်၏။
ဝိစကီ တစ်ပက်ခန့် တိုးဝင်သွားသည်တွင် ဖိတ်မော
လူမောခြင်းမှ ကင်းသွားရတော့၏။

လူကို လန်းသွားတော့၏။

စောတာပုသည် အပင်ခြေကိုမှီ၍ မျက်လုံးအစုံ မှိတ်လို့
ထားချေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် ဝိစကီတစ်ပြား ကုန်သွား
သည်တွင် မုဆိုးကြီးစောတာပု တစ်ယောက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်
အိပ်ပျော်နေလေတော့၏။

“ဖထိ ပင်ပန်းလို့ အိပ်ပျော်နေပြီဗျ၊ အိပ်ပါစေဗျာ၊ ဖထိ
နီးမှပဲ သွားကြတာပေါ့”

သို့နယ်ပြောပြီး လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း အပင်ကို ကျောမှီ
မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်ပြန်၏။

မကြာသော အချိန်ကလေးတွင် လင်းမြင့်လှိုင်ထံမှ ဟောက်
သံပင် ကြားရလေတော့၏။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ချင်စိတ် လုံးဝမရှိလေသည်ကြောင့်
သေနတ်ကိုကောက်ကိုင်၍ ဘာရယ်မဟုတ် တိုက်ချွတ်နေမိ၏။

သို့ရှိစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ချုံပုပ်ကြီးတစ်ခု နောက်ကွယ်မှ
တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေလေသည်ကြောင့် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

အရံသင့် ပစ်ခတ်နိုင်ရန်အလို့ငှာ သေနတ်မောင်း တင်ထား
လိုက်၏။

“ချောက်”

မောင်းတင်သံ ကျယ်သွားသည်ကြောင့်လားမသိ။ ချုံပုပ်
ပင်ကြီး နောက်ကွယ်မှ လှုပ်ရှားမှုသည် ငြိမ်သက်သွားတော့၏။

ထိုချုံပုပ်ပင်နောက်ကွယ်မှ ပြေးလွှားသွားမဲ့တော့ဖြင့် မဟုတ်။
အန္တရာယ်ကို ရှောင်လိုသည်ကြောင့် ငြိမ်သက်နေလေခြင်း
ဖြစ်ချိန်မည်။

သို့ တွေးလိုက်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း ထိုချုံပုပ်
ပင်ကြီး ရှိရာသို့သာ မျက်ခြေမပြတ် စူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

အတန်ကြာကြာ ကြည့်နေလေရာမှ-

“ဟင်”

“ဒိန်း”

စူးစိုက် ကြည့်နေသည့်ကြားမှ ချုံပုပ်ပင်ကြီး နောက်ကွယ်ရှိ
သတ္တဝါကောင်သည် ခုတ်ခြည်းဆိုသလို ကျွန်တော် လစ်ပြီထင်ကာ
ထိုချုံပုပ်ပင်ကြီး နောက်မှနေ၍ ပြေးထွက်သွားသည်ကြောင့်
ကျွန်တော်သည် အလွတ်မပေးလိုသဖြင့် လျှပ်တစ်ပြက် လှမ်းပစ်
သိုက်လေ၏။

ဘာကောင်ရယ်လို့တော့ဖြင့် သဲသဲကွဲကွဲ မသိ။

ကျွန်တော်စိတ်ထင် တောင်ဆိတ်ကောင် သို့တည်း မဟုတ်
ဘောခွေးကောင်ဟု ထင်ကာ ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်ပစ်ချက် လွဲချောပုံ မရချေ။

ပြေးထွက်သွားသော သတ္တဝါကောင်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်း အရောက်တွင် လဲပြိုသွားတော့၏။ လဲပြိုကျနေသည်မှာ ချုပ်ပုပ် ပင်တို့ နောက်ကွယ် ဖြစ်နေလေသဖြင့် ဘာကောင်မှန်း မသိနိုင် ပါချေ။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကာ ထိုသတ္တဝါကောင်ထံ သွားရန် ခြေလှမ်းလိုက်သည်တွင်-

“ကိုပိုက် ဘာကောင်တွေ့လို့ ပစ်လိုက်တာလဲ”

သေနတ်သံကြောင့် နီးလာပြီဖြစ်သော လင်းမြင့်လှိုင်းက မေးလေသဖြင့်-

“ဘယ်ကောင်ရယ်လို့တော့ မသိသေးပါဘူးဗျာ၊ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်တာနဲ့ ပစ်လိုက်တာပဲဗျို့”

လို့ ပြောလိုက်၏။

“ဟင်... နို့ဖြင့် ဆရာလင်းလို ဆရာပိုက်လည်း လူကို ပစ်မိလျှင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

အိပ်ရာမှ နီးလာပြီဖြစ်သော စောတာပုက သို့ဆိုသလို စိုးရိမ်သံဖြင့် ပြောလာပြန်၏။ စောတာပု ပြောသလို ဖြစ်လေလျှင် ဆိုသည့်အသံက ကျွန်တော်တွင် ဝင်လာသည်ကြောင့် ထိတ်လန့် သွားသည်တော့ အမှန်ပင်။

“ဘုရားရေ...”

ဘုရားတ၊၍ ရှေ့ဆက်သွားလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် သားကောင် လဲပြိုသွားသည့် ချုံပုပ် နွယ်ပင်နောက်ကွယ်သို့ မရဲတရဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင်-

“ဟင်”

ဘာကောင်မှ မရှိပါကလား။ သွေးကွက်သာလျှင် တွေ့ရ ချေ၏။ မဖြစ်နိုင်တာချည်း။

ပစ်မှတ်က ကိုက်ငါးဆယ်သာသာပင် ရှိချိန်မည်။ ပစ်မှတ် သွဲချော်ခြင်း မဖြစ်နိုင်။ သေလောက်သည့် ဒဏ်ရာ မရချေဦးတော့ ပြင်းထန်သော ကျည်အားထိမှန်မှုကြောင့် ထိုသတ္တဝါကောင် လဲပြိုသွားခြင်းသည် ဘယ်လိုမျှ ချက်ချင်းကြီး ပြန်ထနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ကြည့်စမ်း သွေးတွေကလည်း မနည်းပါကလား။

အတော် အသက်ပြင်းကာ သန်မာသည့် သားကောင် ဖြစ်နေလေသည်လား။ ဘယ်လိုအကောင်မျိုးပါလိမ့်။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာတစ်ဝိုက် လှည့်ပတ်၍ ကြည့် လေ၏။

မည်သည့်သားကောင်မျှ မတွေ့ပါချေ။ သွေးကွက်သည် လည်း ထိုနေရာလေးတွင်သာ ရှိခြင်းဖြစ်၏။

သို့ဆိုလျှင် တောခြောက် ခံနေရခြင်းများလေလား။ မှိုင်းရှင်း ကြီးရယ်။

ကျွန်တော်လည်း လင်းမြင့်လှိုင်းတို့ရှိရာ ညောင်ပင်ကြီးသို့ ပြန်သွားလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်းက ပြီးစစ မျက်နှာပေးဖြင့် မေးလာ၏။

ကျွန်တော်က ခေါင်းကိုသာ ခါယမ်းပြလိုက်၏။

“ကျွန်တော် တောခြောက်ခံလိုက်ရတာ ဖြစ်မယ်”

လို့သာ ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ကဲဗျာ... ကျွန်တော်တို့သွားကြစို့ အချိန်လည်း မနည်း တော့ဘူး”

လင်းမြင့်လှိုင်းက လက်မှနာရီကို ကြည့်ပြောလေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

သို့ဆိုတော့ စောစောက ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့သည့် နေရာမှ ပြန်ခဲ့ကြသည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော် ပြသည့် သွေးကွက်ကြီးကို ကြည့်ကာ-

“တောခြောက်တာ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုန်း၊ သွေးတွေက သည်မယ် အိုင်ထွန်းရှိနေတုန်းပဲလေ၊ ကိုပိုက် ပစ်ချက် မှန်သွားပုံ ရပါတယ်၊ သည်ကောင် သည်နားတင်ရှိမှာပေါ့၊ ရှာကြည့်ကြစို့ဗျာ”

လို့ပြောလာလေတော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင် အလိုကျ ကျွန်တော် တို့သည် ထိုနေရာတစ်ဝိုက် လှည့်ပတ်ရှာကြပြန်၏။

သို့ အာရုံစိုက်ရှာရင်းမှ ကျွန်တော်တို့သည် ဝါးတော တစ်ခုသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာကြတော့၏။

“ဟင်... တစ်ပင်တိုင်ဝါးတော ရောက်လာပြီပဲဗျ၊ ကျွန်တော် တို့ ဇောနဲ့ သားကောင်တွေနီး ရှာနေကြတာ၊ ချုံပုပ်ဝက်ပါတောက ထွက်လာနိုင်တာတောင် သတိ မထားမိပါကလားဗျာ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလေမှ ကျွန်တော်သည်လည်း သတိထားမိလိုက်ခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော်တို့ ချုံပုပ်ဝက်ပါတောမှ လွတ်ခဲ့ကြပြီပဲ။

ကျွန်တော်တို့ ဝါးတောအလွန် ရောက်လေသည်တွင် နေအတော်စောင်းနေပြီ ဖြစ်တော့၏။

သို့ လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ခပ်လှမ်းလှမ်း နေရာလောက် တွင် ဝါးခုတ်တံတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်သည်ကြောင့် ဝမ်းသာ သွားကြ၏။

“ဝါးခုတ်တံပေပဲဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီမယ် မိတ်ပွဲပြီး တစ်ည အိပ်ကြစို့ဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလို ကျွန်တော်တို့သည် ထိုဝါးတံသို့ သွားလိုက်ကြ၏။

အလိုလေးဗျာ ကြည့်တော့သာ နီးနီးလေး မှတ်ရတယ်။ တောင်ကြောကိုဆင်း မြှောင်ကိုဖြတ်၊ ကြောကိုတက် အလီလီ ပြုပြီးလေမှ ထိုတံရှိရာ တောင်ခြေသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

မှောင်စ၊လည်း ပျိုနေချေပြီ ဖြစ်၏။

ဝါးတံလေးသည် နေချင်စရာဖြစ်၏။ တစ်ပင်တိုင် ဝါးတော လေးအတွင်း ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ဝါးခုတ်သမားတို့၏တံ ဖြစ်ဖို့များချေ၏။

ဘယ်တွက်မှ ထိုတံတစ်ဝိုက်တွင် ခုတ်ပြီးဝါးများ စုပုံ နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

“ဝါးတံမယ် လူရှိပုံ မပေါ်ပေဘူးဗျ”

ကျွန်တော်တို့ ဝါးတံသို့ ရောက်သည်တွင် သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလို ဝါးထဲတွင် မည်သူမျှမရှိပါချေ။

ဝါးတံဟောင်းတော့ဖြင့် မဟုတ်။ တံဆောက်ထားသည်မှာ ကြာသေးသည်ပုံ မပေါ်။ ဝါးတံတွင် ဝါးစုံနံပင် ရှိနေသေးတော့၏။

ဝါးတံပေါ်တွင် ဘာမျှမရှိ။ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်၏။

“သည်တံ လူနေပုံ မပေါ်ဘူး”

စောတာပုက ပြော၏။

“နို့ဖြင့် သည်ကဝါးတွေ ဘာလို့ရှိနေရတာတုန်း”

ကျွန်တော်က ဝါးတံရှေ့ရှိ ဝါး(ခုတ်ပြီး)ထားပုံကို ကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဘာမျှမပြော။ ဝါးတံပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက် လှည့်ပတ်ကြည့်နေလေ၏။

“ကိုပိုက်ရေ သည်မယ် လာကြည့်စမ်းဗျာ၊ ခြေရာတွေ”

“ဘာကောင်ခြေရာတွေတုန်း ကိုလင်း”

ကျွန်တော် သို့မေးရင်း လင်းမြင့်လှိုင်အနား သွားလိုက်၏။
မုဆိုးကြီးစောတာပုသည် ဝါးတဲပေါ် တက်ထိုင်လိုက်၏။

“ဟင်”

ဝါးတဲတစ်ပိုက်ဟူ၍ တွေ့ရသော ခြေရာတို့ကြောင့် ကျွန်တော်
အံ့သြသွားရတော့၏။

“ကလေးခြေရာတွေပါကလား”

သို့ တီးတိုးပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တော့ သိပ်သဘောမကျပေဘူးဗျာ”

“ဘာကို ဆိုလိုချင်တာတုန်း ကိုလင်း”

“ဪ ခြေရာလေးတွေချည်းဆိုတော့ သည်တောက
ဟုတ်ကော ဟုတ်ပါသေးရဲ့လား မသိဘူးဗျာနော်၊ အင်မတန်
တောခြောက်တဲ့ တောဖြစ်လိမ့်မယ်”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသည်ကို မုဆိုးကြီး စောတာပု
ကြားသွားပုံ ရချေ၏။ သို့ကြောင့်-

“ငါထင်တော့ အထင်သားကလား၊ ငါတို့ သည်တော
စ၊ဝင်တော့ သစ်ပင်တွေကို နွယ်ယှက်ပတ်တက်နေတဲ့ နွယ်တွေက
ဘယ်ရစ်တွေလို့ ထင်လိုက်တာကလား”

လို့ လှမ်းပြောလေ၏။

“ဖထိ ပြောတာ နားမလည်ဘူး၊ ရှင်းအောင် ပြောပါလား”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“သည်လို ဆရာပိုက်ရဲ့ တောထဲမယ် နွယ်ပင်တွေမှန်သမျှ
ညာရစ်ပတ်ကြတာချည်းလေ၊ အဲ... ဘယ်ရစ်ပတ်တတ်တဲ့
နွယ်တွေလျှင်ဖြင့် အဲဒီတောဟာ သိပ်မရွံ့တော့ဘူး”

“ဘာမရွံ့တာတုန်း”

“အဲဒီလို ဘယ်ရစ်တောကို တွေ့လို့ကတော့ တောပြောင်း
ပေတော့ဗျာ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီတောမျိုးဟာ အင်မတန်
တောခြောက်တတ်တာကလား၊ တောမှောက်တတ်တာကလား၊
ပြီးတော့ သားကောင်လည်း မတွေ့တတ်ဘူး၊ ခု ငါတို့ အဲဒီလို
ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား”

သို့ မုဆိုးကြီးစောတာပု ပြောသည်ကို ယုံရမလို ဖြစ်တော့၏။

“ဖထိ ပြောသလိုလည်း မဟုတ်နိုင်သေးပါဘူး”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောရင်း ဝါးတဲဘက် လျှောက်သွား
လေတော့၏။ ကျွန်တော်သည်လည်း လင်းမြင့်လှိုင် နောက်မှ
ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားလေ၏။

ဝါးတဲသို့ ရောက်သည်တွင် နှစ်ယောက် ပြိုင်တူဆိုသလို
တက်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ဝုန်း”

“ဟင်”

“အား”

အလိုလေးဗျာ ဘယ်လိုပါလိမ့်၊ ဝါးတဲသည် အသစ်ချပ်ချွတ်
လိုလို ဖြစ်လက် ဘယ်လိုကြောင့် ဆင့်ကျိုးကျရတာပါလိမ့်။

“ဒုက္ခပဲ ညကျ ဘယ်လိုအိပ်ကြမလဲ”

စောတာပုက ပြောလာ၏။

သို့ကြောင့်...

“သည်နေရာ ဝါးပေါတာပဲ ဖထိရယ်၊ ဆင့်ပြန်သည့်
လျှင်ဖြင့် ရပြီပေါ့၊ ကဲပါ... ကျွန်တော် ဆင့်ခံဖို့ ငါးသွားခုတ်
ချေဦးမယ်”

ကျွန်တော်က ဝါးခတ်ရန် ထွက်ခဲ့တော့၏။

“ညတွက် သစ်တုံးခြောက်တွေ လိုတယ်လေ”

သို့သော်လျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်နှင့် လိုက်ခဲ့ချေ
တော့၏။

မုဆိုးကြီး စောတာပုသည် မနေသာ၊ ကျွန်တော်တို့နှင့်
လိုက်ခဲ့တော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မုဆိုးကြီးစောတာပု ထင်းခြောက်တုံးများ
စုဆောင်း ကောက်နေချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ဝါးတစ်လုံးကို
ခတ်နေလိုက်၏။

“ဖျောက် ဖျောက် ဒုတ် ဒုတ် ဖျောက်”

“ဒုတ် ဒုတ်”

“ဖြောင်း”

ဝါးပင် လဲပြိုသွားလေ၏။

သို့ ပြိုလဲသွားသည်ဆိုရာတွင် ဝါးပင်၏ အခက်အခက်တို့
သည် အနားတစ်ဝိုက်ရှိ ချုံပုပ်ပင်ငယ်တို့ပေါ် ကျသွားသည်ကြောင့်-

“ဖပ် ဖပ် ဖလပ် ဖတ် ဖျပ် ဖျပ်”

ချုံပုပ်ပင်ငယ်တွင် ခိုးအောင်းနေသည့် ယုန်ငယ်လေးသည်
ကြောက်လန့်တကြား ပြေးထွက်သွားတော့၏။

“ဟင်”

သို့ ယုန်ငယ်ပြေးသွားရာသို့ လိုက်လံကြည့်မိသည့် အခါတွင်
မတော့ လွန်မင်းစွာ အံ့ဖွယ်ကောင်းသော မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်
ရတော့၏။

ပြေးသွားသော ယုန်ကောင်နောက်သို့ လူပုညကလေး
တစ်ယောက် လျင်မြန်သော အရှိန်နှုန်းဖြင့် လိုက်ပြေးသွားလေ၏။

“ကိုလင်း... ကိုလင်း... ကိုလင်း”

ကျွန်တော်သည် ဝါးခတ်စားကို ပစ်ချလိုက်ပြီး သို့နယ်
လင်းမြင့်လှိုင်ကို ခေါ်၍ ထိုလူပုညကလေး ပြေးသွားရာနောက်
လိုက်သွားတော့၏။

ကျွန်တော်နောက်မှ လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ပြေးလိုက်
လာလေ၏။

ကျွန်တော်သည် သို့ ပြေးလိုက်နေသည့်ကြားမှ လူပုညက
လေးကို မျက်ခြေပြတ်မခံ ကြည့်နေလေခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊
လူပုညကလေး ပြေးသွားရာ လမ်းကြောင်းတစ်ဝိုက်တွင် မည်သည့်
ချွန်နယ်ပင်မျှ မရှိလေခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း လူပုညကလေးကို
မြင်နေရခြင်းဖြစ်၏။

လူပုညကလေးသည် သူ့ရှေ့မှ ပြေးသွားသော ယုန်ကောင်ကို
သာလျှင် အာရုံစိုက်နေလေခြင်းကြောင့် သူ့နောက် ကျွန်တော်တို့
ပြေးလိုက်လာခြင်းကို သိရှိပုံမပေါ်ချေ။

သည်သို့ဖြင့် လူပုညကလေးသည် ယုန်ကောင်ကို လိုက်မိ
သွား၏။

“ဟင်”

ကျွန်တော်သည်လည်း လူပုညကလေး အနားရောက်
သည်တွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ခလုတ်တိုက်လျက် ပြိုကျသွား
တော့၏။

“ဘုတ်”

ကျွန်တော် လဲကျသွားသံကြောင့် လူပုညကလေး လှည့်
ကြည့်လာချေ၏။

“ဟာ”

လူပုညကလေးသည် ယုန်ကောင်ကိုပိုက်၍ လှစ်ခနဲ ထ၊ ပြေးသွားပြန်တော့၏။

ကျွန်တော်သည် လဲပြီရာမှ ကုန်းရုန်းထလိုက်ငြား အတော်နှင့် မထ၊ နိုင်လေသဖြင့် ကျွန်တော်နား ရောက်လာသော လင်းမြင့်လှိုင်က တွဲထူလေမှ မတ်တတ်ရပ်နိုင်တော့၏။

“လွတ်သွားပြီဗျာ”

“လူပုညကလေးက လူသားစင်စစ်ဖြစ်မယ်”

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာ၏။

“သူပြေးသွားတာ ဟိုရှေ့ လျှိုဘက်ပေပဲဗျာ၊ ဘယ်လိုလဲ လိုက်သွားကြည့်မလား”

“သွားမယ်ဗျာ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ဆိုလေတော့ နှစ်ယောက်သား လျှိုဘက်သို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်တော့၏။

အလိုလေးဗျာ လျှိုအဝတွင် လူပုညကလေး ရှိနေချေ၏။

ကျွန်တော်တို့ကို မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကြည့်နေ လေ၏။ သူ၏အမူအရာသည် လွန်မင်းစွာ ကြောက်ရွံ့နေပုံ ဖြစ်၏။

သူ ဘာလို့ ရှေ့ဆက်ပြေးမသွားပါလိမ့်၊ သူ့ရှေ့တွင် လျှိုအတွင်း ဝင်ရမှာ ကြောက်နေသည်လေလား။

သို့တည်းမဟုတ် ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် လူပုညကလေးနား တိုးကပ်သွား၍ စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ကြ၏။

လူပုညကလေးသည် အောက်တော့ဖြင့် ငယ်မည့်ပုံ မပေါ်။ ကျွန်တော် တစ်အပိ ပြောနိုင်သည်မှာ ကလေး တစ်ယောက် မဟုတ်နိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သူ့လက်တွင်း ပွေ့ကိုင်ထားသည့် ယုန်ကောင်သည် နားရွက်ကို မတ်မတ်ထောင်၍ မျက်လုံးကျွတ်ထွက်မတတ် ကျွန်တော်တို့ကို စိုက်ကြည့်နေရင်း လူပုညကလေးလက်မှ လွတ်မြောက်ရန် ရုန်းကန်နေပုံရချေ၏။

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ”

သို့မေးရင်း ကျွန်တော်သည် လူပုညကလေးနား တိုးကပ်သွားလိုက်၏။

သို့ တိုးကပ်သွားသည်ဆိုရာ၌ ကျွန်တော်သည် သတိလက်လွတ်ဖြင့် သူ့ကို အထင်အမြင် သေးလိုက်မိခြင်းကြောင့် သူ၏ထောင်ချောက်ကို ဝင်တိုးမိလေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် ငါးပေလောက်အကွာ ရောက်သွားသည်တွင်-
“ဟာ”

“ဟင်”

“အား”

သူ့လက်တွင်းမှ ယုန်ကောင်ကို လျှပ်တစ်ပြက် ဆိုသလိုပင် ကျွန်တော်မျက်နှာသို့ လှမ်းပစ်လိုက်လေ၏။

သို့တစ်ဖန် အချိန်ကလေးတွင်း လူပုညကလေး ပြေးထွက်သွားလေ၏။ မြန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။

အဝေးသို့ ရောက်သွားလေသည်နှင့် ချုံနွယ်ပင်တို့ကြား တိုးဝင်လျက် သွားချေတော့၏။

“သည်ထိလိုက်လာပြီးမှ လွတ်သွားရတယ်လို့”
ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်မိတော့သည်။

“ကဲဗျာ ရော့”

လင်းမြင့်လှိုင်က ဝီစကီပြားလေး ထုတ်လေးလာ၏။

“ကျေးဇူးပဲ”

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် ဝိစကီပုလင်းပြားလေးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး မောနေသည်လည်းဖြစ်၍ အနားရှိ ကျွန်းပင် အခြေတွင် ထိုင်ချလိုက်တော့၏။

“သည်တောတောင်ထဲမယ် လူပုညကလေးတွေ တကယ်ပဲ ရှိတာမျှ ဖထိဇာမဏီပြောတဲ့ မစ္စတာမိုင်းလက်တို့ ကြုံခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ လူပုညကလေးတွေများ ဖြစ်နေလား မသိဘူးဗျနော်”

သို့ ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြောလိုက်၏။

“အေးဗျာ ကျွန်တော်တော့ သည်လူပုညကလေးတွေကိုပဲ လိုက်ရှာချင်တယ်၊ မိအောင်ဖမ်းပြီး စုံစမ်းချင်တယ်”

“နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အမဲလိုက်တာကို စိတ်ထဲ မထား တော့ဘဲ လူပုညကလေးတွေ လိုက်ရှာရင်း အမဲရှာပစ်တဲ့သဘောပဲ လုပ်ကြတာပေါ့ဗျာ”

သို့ဆိုသလို ပြောရင်း ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။

စခန်းရောက်လျှင် ကျွန်တော်တို့ကို မျှော်နေသည့် မုဆိုးကြီး စောတာပုကို အကျိုးအကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်တွင်-

“အမလေး ဆရာလေးတို့ရယ်၊ ဒါ လူပုညကလေးတွေ ဆိုတာ လူသားစင်စစ် ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါ၊ ငါ့သဘော ပြောရ လျှင် သူတို့ကို လိုက်မရှာစေချင်ဘူး၊ သည်ကနေပဲ လှည့်ပြန်ကြ ချောင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

သို့ မုဆိုးကြီး စောတာပုက ပြောလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့တော့ သည်လူပုညကလေးတွေကို မဖြစ်မနေ ရှာကုန်မယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အထင် မစ္စတာမိုင်းလက် ဆိုတဲ့

ဘိုကြီး ပြောတာတွေဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ ခု လူပုညက လေးတွေကို တွေ့ တွေ့နေရပြီလေ၊ သည်တော့ မဖြစ်မနေ လိုက်ရှာကြမယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းလျှင်ဖြင့် မစ္စတာ မိုင်းလက်ရဲ့သမီး ပက်ထရီရှာကို ပြန်တွေ့နိုင်သေးဗျာ၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ဆရာပိုက်ရာ ဒါကလည်း တိုက်ဆိုင်တာဖြစ်မပေါ့၊ ဘိုကြီး မစ္စတာမိုင်းလက်နဲ့ ကျုပ်တို့သူကြီး ဇာမဏီ ဆုံကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူကြီးကိုတောင် အခြားတစ်ယောက်က ပြောတာ၊ အဲဒီပြောတဲ့သူကပဲ စိတ်ကူးယဉ် ပြောတာပဲလား၊ နို့မဟုတ် သူနဲ့ဆုံတဲ့ မစ္စတာမိုင်းလက်ဆိုတဲ့ လူကြီးကပဲ ရူးကြောင်ကြောင်နဲ့ ပြောချင်တာ ပြောသွားတာနေမပေါ့၊ ပြီးတော့လည်း သည်ကစ္စ တွေက လွန်ခဲ့တဲ့ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်နှစ်လောက်ကလေ”

သို့ မုဆိုးကြီးစောတာပုက စောဒကတက် ပြောလာပြန် သော်လည်း ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် နောက်တစ်နေ့တွင် လူပုညကလေးကို မျက်ခြေပြတ်သွားသည့် လျှိုကြီးရှိရာဘက်သို့ သွားလိုက်ကြတော့သည်။

“ကိုလင်းရယ် သည်လျှိုထဲ ဝင်သွားတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ လား၊ ကိုလင်း စိတ်ထင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်က လျှို၏အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။ လျှိုရယ်လို့သာပြောရ၏။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ ထူထပ်စွာ ပေါက် နေလေခြင်းကြောင့် လျှိုမှ ဟုတ်ပါလေစ တွက်ဆမိလိုက်၏။

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဆိုတော့ ဘာလဲ ကိုပိုက်က သည် အဝ၊ ဖိတ်နေတဲ့ လျှိုထဲ တိုးဝင်သွားဖို့ မဖြစ်နိုင်လောက်ဘူး တွက်ဆ ပြောတာ မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်ပြောတာကော မဖြစ်နိုင်လို့လား”

“လာ... ကိုပိုက်၊ ကျွန်တော် ပြမယ်”

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်လက်ကို ဆွဲ၍ လျှိုပေါက်သို့ သွားလေသဖြင့် ကျွန်တော် အလိုက်သင့် ပါသွားရတော့၏။

“သည်မယ်ကြည့်”

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် လျှိုပေါက်ဝတွင် ထူထပ်စွာ ပိတ်နေသည့် နွယ်သစ်ခက် သစ်လက်တို့ကို ဆွဲလိုက်လေ၏။

“ဟင်”

“ဟာ”

အလိုလေးများ... ချုံနွယ်တို့သည် သဘာဝ ပေါက်ရောက်နေခြင်း မဟုတ်ပါကလား။ လူတို့ ဖန်တီးထားခြင်းဖြစ်၏။

ထိုလျှိုပေါက်ကြီးကို တံခါးဖြင့် ပိတ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ထိုတံခါးအပေါ်မှနေ၍ တံခါးကို ဖုံးအုပ်၍ သစ်ခက်နွယ်တို့ကို ကာထားခြင်းပါကလား။

“ဘယ်လိုလဲ”

“ကိုလင်းရယ် သည်လိုမှန်းသိလျက် မနေ့ကတည်းက သည်ထဲဝင်သွားတဲ့ လူပုညကလေးကို အမိ တစ်ခါတည်း ဖမ်းခဲ့ပါကလား”

သို့ ကျွန်တော်က အားမလိုအားမရ ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော် မနေ့က မသိခဲ့ဘူးဗျ၊ ညက စဉ်းစားမိပြီး ခုမှ အသေအချာကြည့်ပြီး ဖြစ်နိုင်ချေသိလို့ ကိုပိုက်ကို ပြတာဗျ”

“ကဲ ကိုလင်းရေ ကျွန်တော်တို့ အထဲဝင်ကြည့်တာပေါ့”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုလျှိုအတွင်း ဝင်ကြည့်ကြတော့၏။

အလိုလေးများ လျှိုလို့သာ ပြောရ၏။ သဘာဝလျှိုကို ပြုပြင် ဖန်တီးထားခြင်းကြောင့် လျှိုဂူလို ဖြစ်နေ၏။

အထဲတွင်မတော့ ဘာမှမရှိ။ မတွေ့ပါချေ။

“ကျွန်တော်အထင် ပြောရလျှင်ဖြင့် သည်နေရာမှာ လာပြီး နေကြတာ ဖြစ်မယ်”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါယမ်းလိုက်လေပြီး-

“သည်မယ် အိပ်ကြ နေကြတာတော့ မဟုတ်ပေဘူးဗျ၊ တစ်ရံတစ်ခါမှာသာ လာပြီးယာယီနေကြတဲ့ သဘောဗျ၊ ခုတောင်မှ သူတို့ (လူပုညကလေးများ) သည်ကနေ တစ်နေရာ ထွက်သွားကြပြီဗျ”

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က ဂူအတွင်း အောက်ခြေမြေသားပေါ်တွင် တွေ့ရသည့် ခြေရာလေးများကို ကြည့်၍ ပြောလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဂူပေါက်ဝသို့ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြ၏။

“ဟင်”

“ကိုလင်းရေ သည်မယ် လာကြည့်စမ်းဗျ”

“ဘာတုန်း ကိုပိုက်”

ကျွန်တော်နား ရောက်လာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော်က မြေပြင်တွင်တွေ့ရသည့် ထူးခြားခြေရာတစ်ခုကို ပြလိုက်၏။

“ဟင်”

လူပုညကတို့ ခြေရာလေးများ မြောက်မြားစွာတွင်းမှ ထူးထူးခြားခြား ခြေရာအား လင်းမြင့်လှိုင်က သေချာ စူးစိုက် ကြည့်နေလေတော့၏။

“ဒါ သာမန်လူကြီးတစ်ယောက်ခြေရာ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကို ခါးယမ်းလိုက်လေကာ-

“လူကြီး တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပေဘူးဗျ၊ မိန်းမ တစ်ယောက် ခြေရာ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

မိန်းမတစ်ယောက်ခြေရာ ဆိုပါကလား။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

“ကိုပိုက်ရေ ကျွန်တော်တို့တော့ ရွာလူကြီးပြောတဲ့ ဘိုကြီး မိုင်းလက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို တကယ်ကြုံနေရပြီ ထင်တယ်ဗျ”

“ရှင်းအောင် ပြောပါလား ကိုလင်းရယ်”

ကျွန်တော် ဘာမှ နားမလည်တော့ပါ။ ဘာတွေမှန်းမသိပါ။

“သည်ခြေရာကြီးက ဘိုကြီးမိုင်းလက်ရဲ့သမီး ပက် ထရီရှာ ဖြစ်မယ်ဗျ၊ သူကြီးပြောတယ် မဟုတ်လား။ ဘိုကြီး မိုင်းလက် ပြောတာပဲ။ သူ့သမီး လူပုညကလေးတွေနဲ့ နေခဲ့တယ် ဆိုတာလေ”

“ဆရာလင်းရယ် စိတ်ကူးယဉ်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ”

မုဆိုးကြီး စောတာပုက သို့ဆိုသလို ပြောလာလေသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ချေပြီး-

“ဖထိနဲ့ ကျွန်တော် အလောင်းအစား လုပ်မယ်လေ ကျွန်တော်တို့ သည်ခြေရာရှင်တွေကို ခြေရာခံမိလျှင် မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံကို ဆုံရလိမ့်မယ်ဗျ၊ အ... တစ်ယောက် မဟုတ် ဘူး၊ နှစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်”

လို့ ပြောလာလေ၏။

“အလိုလေးဗျာ ဘယ်လို နှစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်မှာတုန်း သည်မယ်က ကိုလင်းပြောတဲ့အတိုင်း အမျိုးသမီးခြေရာပဲ ထားပါဦး တစ်ယောက်တည်းပါဗျာ”

ကိုပိုက်ကလည်း မေ့တတ်ရန်ကောဗျာ၊ ဘိုကြီးမိုင်းလက် ပြောတော့ အဲဒီလူပုညကလေးတွေနဲ့ ‘ဇာမဏီ’ ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ရှိနေတာလေ၊ သူ့သမီး ပက်ထရီရှာနဲ့ ဆိုတော့ နှစ်ယောက် ရှိနေရမပေါ့”

အင်း...လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလို ကျွန်တော် အမှတ်မဲ့ ဖြစ်သွားခြင်းပါကလား၊ ဟုတ်ပါ ဘိုကြီးမိုင်းလက်သမီးကို ‘ဇာမဏီ’ ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက လူပုညကလေးတွေ ဘာသာစကား တတ် မြောက်ရေးအတွက် ခေါ်ထားတယ် ဆိုခဲ့တာပါကလား။

“ကဲ... ကိုလင်း ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က မုဆိုးကြီး စောတာပုကို လှည့်ကြည့် လိုက်လေပြီး-

“ဖထိ... ကျွန်တော်တော့ သည်ခြေရာရှင်တွေနောက် လိုက်မယ်ဗျာ၊ ဘယ်အချိန်မှ တွေ့တွေ့ဗျာ၊ သည်ခြေရာတောင် ထဲမယ် ကြာချင်သလောက် ကြာပါစေ”

လို့ ပြုံးစစ မျက်နှာပေးဖြင့် ပြောလေ၏။

“ကိုလင်းကလည်းဗျာ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်နေမှန်းမှ မသိကြတာ၊ သည်တော့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ပေါ့ဗျာ၊ ဟင်းဟင်း မကြာချင်လို့ မရတော့တာကိုး”

သို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်၏။

“ငါတော့ မထင်ဘူး၊ ဒါ တောခြောက်တာ ဖြစ်မယ်”

“ကိုပိုက်ကကော”

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့် သဘောထားကို မေးလာ ပြန်၏။

“အင်း... ကျွန်တော်လည်း သည်ခြေရာရှင်တွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဘိုကြီး မိုင်းလက် ပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းက အမှန်ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သက်သေပြနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ နို့ဖြင့်... ဖထိ အချိန်မပေးနိုင်ဘူးလား၊ ကျွန်တော်တို့ တောထဲမယ် ဘယ်လောက်ကြာမယ် ခန့်မှန်းလို့တော့ မရဘူး”

“ဆရာလင်းက ငါ့ကို စိန်ခေါ်နေပြန်ပြီကွာ၊ သည်မယ် ဆရာလင်း ငါက တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ သမားပါကွ၊ တစ်သစ်လုံး သည်တောတောင်ထဲမှာ နေမလား ရတယ်”

သို့ စောတာပုက ပြောလာသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်လေပြီး-

“ဟားဟား ဟားဟား ဟားဟား အလကားစတာပဲ ဖထိရယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း တောတောင်ထဲမယ် ဘယ်အချိန်ဖြုန်းနိုင်ပါ့မလဲ၊ နို့ပေမင်းလို့ သည်ခြေရာရှင်လေးတွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်၊ တကယ် သည်တောတောင်ထဲမယ် လူမညွှက်လေးတွေ ရှိလိမ့်မယ်၊ ပက်ထရီရှာ ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ နို့ကြောင့် သုံးလေးရက်တန်သည်တော့ ရှာကြည့်ချင်တယ်၊ သုံးလေးရက်နေလို့မှ မတွေ့လျှင် ပြန်ကြတာပေါ့”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာလေးမှ ရှေ့ဆက်တောတိုးခဲ့ကြပြန်၏။

သို့ တောတိုးလျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ကျွန်းတောလေးတစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြန်၏။ အောက်ပေါင်း ရှင်းလေ၏။ သို့ကြောင့် အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ လှမ်းမြင်ရ၏။ ရွက်ခြောက်များ မြေပြင်တွင် ရှိလေသည်ကြောင့် ခြေသံတို့ဖြင့် ဆူညံလို့နေ၏။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် အမဲရှာနေခြင်း မဟုတ်။ ခြေဦးတည်ရာဆိုသလို လျှောက်နေကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

သည်တော့ သားကောင်တို့သည် ခပ်ဝေးဝေးမှပင်နေ၍ ကျွန်တော်တို့ ခြေသံကြားသည်ကြောင့် ထွက်ပြေးကြပြီး ဖြစ်တော့၏။ သို့ လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ-

“ကိုလင်းရေ ကျွန်တော်တို့ သည်လိုချည်း စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် လျှောက်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

လို့ ကျွန်တော်က ပြော၏။

“နို့ဖြင့် ကိုပိုက်က ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ၊ ပြောကြည့်လေ”

“နေလည်း ကုန်တော့မယ်၊ နားနေရာရှာပြီး စားဖို့လည်း အမဲလေးတစ်ကောင် ရှာပစ်လျှင်ဖြင့် ကောင်းမယ် ထင်တယ်လေ”

“ဟုတ်ပြီလေ ရှေ့နားက ကမူလေးအပေါ်မယ် စခန်းချလျှင်ဖြင့် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ်ဗျ”

သို့ ပြောလေသည်ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် စောတာပုသည် လင်းမြင့်လှိုင် ညွှန်ပြသည့် ကမူလေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုကမူလေးပေါ်တွင် လွန်စွာမျှ ကြီးမားသော ကျွန်းပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိချေ၏။ ကမူသည် သလင်းပြင်လည်း ဖြစ်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာလေးသို့ သွားလိုက်ကြ၏။

“အင်မတန် နေချင့်စဖွယ် ကောင်းတဲ့ နေရာလေးပေမဲ့ဗျ”

ကျွန်တော်က သစ်ပင်ကြီးအောက်ခြေတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ရင်း ပြော၏။

“သည်မှာပဲ ညအိပ်စခန်းချလျှင် ကောင်းမယ်ဗျ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး ပြောလေ၏။ ကမူလေးဆိုတော့ ပတ်ပတ်လည် နေရာကို အပေါ်စီးမှ မြင်နေရ၏။

“ဟာ ဟိုမယ် ရေစီးချောင်းလေးဗျ”

“ဟန်ကျတာပေါ့... ရေလည်းရှိတယ်”

“တဲထိုးကြမလား”

မုဆိုးကြီး စောတာပုက မေးလာ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လာ၏။

ကျွန်တော်က ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်လေပြီး-

“တစ်ညတလေပဲ မလိုပါဘူးဗျာ”

လို့ ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော့်အဆိုကို လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် စောတာပုက လက်ခံလာကြ၏။

“ကဲ...ကိုပိုက်၊ ကျွန်တော် အမဲတစ်ကောင် သွားရှာချေဦးမယ်”

“ကောင်းပြီလေ... မီးပုံ ဖိုထားလိုက်မယ်”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။ မီးပုံအတွက် ထင်းခြောက် ထင်းတုံးများကို စောတာပုကသာလျှင် လိုက်ရှာဖွေ စုဆောင်းပေးလေ၏။

ကျွန်တော်ကတော့မူ လွန်မင်းစွာ ညောင်းညာလေခြင်းကြောင့် ခေါင်းကလည်း မူးနောက်နောက် ဖြစ်လာလေခြင်းကြောင့် ‘သွေးတိုးလေပြီလားမသိ’ ဆိုလျက် သစ်ပင်ကို ကျောမှီ ငြိမ်နေလိုက်၏။

သို့ကြောင့် မုဆိုးကြီး စောတာပုက သူသာလျှင် ထင်းခြောက်များကို ထွက်ကောက်လေခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော်သည် သစ်ပင် ကျောမှီ မှိန်းနေရာမှ အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည် မသိ။

“ဒိန်း”

ပြင်းထန်သော ယမ်းအား ပေါက်ကွဲသံကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးခဲ့လေ၏။

အနီးတစ်ဝိုက်မှာပင် လင်းမြင့်လှိုင် သားကောင် တစ်ကောင် ပစ်ခတ်ရလေပြီ ထင်၏။

“ဖထီရေ ထင်းမီးတို့ထားချေရော”

ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း မှောင်စ ပျိုးလေပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်လေပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

“ဆရာပိုက် ဘယ်လိုလဲ၊ သက်သာလား”

“အေးဗျာ... ခေါင်းထဲ ကြည်သွားတာပေါ့၊ ကျွန်တော် ရေသွားရှာ ခပ်ချေဦးမယ်ဗျို့”

“ဆရာပိုက် ရေသွားခပ်မယ် ဆိုလျှင်ဖြင့် သည်ကနေ ဆင်းသွား၊ ရှေ့ချုံ့ပုပ်အနောက်လောက်မယ် ရေစီးချောင်းလေးရှိတယ်၊ ကျောက်ချောင်းလေးကွဲ၊ ရေချိုးလို့လည်း ကောင်း၊ နို့ပေမင့်လို့ ဆရာပိုက် ရေမချိုးလျှင် ကောင်းမယ်၊ ခြေလက်ပဲဆေးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖထီ”

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့တော့၏။

စောတာပု ပြောသည့် ချုံပုပ်နောက်ကွယ်သို့ ရောက်သည်တွင် ရေစီးချောင်းလေးကို တွေ့ရ၏။

ရေစီးချောင်းဟု ဆိုငြား ရေသည် ခြေမျက်စိသာသာလျှင် ရှိချေ၏။ သို့ကြောင့် ချောင်းအောက်သို့ ချောင်းရေစီးကို နင်းပြတ်၍ လျှောက်ခဲ့တော့၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်း ချောင်းကျွန်းလေးအရောက်တွင် လင်းမြိုင်
လှိုင်နှင့် ဆုံတော့လေ၏။

တောဝက်ယူ တစ်ကောင်ကို လင်းမြိုင်လှိုင် ထမ်းလို့လာ၏။

“ကိုပိုက် ရေချိုး ထွက်လာတာလား”

လင်းမြိုင်လှိုင်က သူထမ်းပိုးလာသည့် တောဝက်ယူ
သေကျောင်ကို ချောင်းကမ်းပေါ် ပစ်ချလိုက်လေပြီး ထိုနေရာ
လေးမှာပင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချရင်း မေးလေ၏။

“ချိုးလို့တော့ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ခြေလေး လက်လေးဆေးရုံပါ
ပြီးတော့ စခန်းမယ်သုံးဖို့ ရေလည်း ယူသွားချင်လို့”

“နို့ဖြင့်လည်း ဟိုနားမယ် ဝါးပင်တွေရှိသမျှ ကြသောင်
ဝါးတွေပဲဗျာ၊ ရေဘူးလုပ်လို့ ရတယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ... ကိုလင်း စခန်းသွားလျှင် သွားနှင့်ချေဗျာ
ကျွန်တော် ရေဘူးလုပ်ဖို့ ဝါးသွားခုတ်ချေဦးမယ်”

“ထိုင်ဦးမယ်ဗျာ... ကိုပိုက်ကို သည်ကနေပဲ စောင့်မယ်
ရေလည်း ချိုးချင်လို့၊ သည်နေရာမှာ ရေအိုင်လေးက အတော်
နက်သားကလား”

“ကောင်းပြီလေ... ကျွန်တော် ဝါးသွားခုတ်ချေဦးမယ်”
သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် ဝါးပင် ရှိသည်ဆိုသည့်
လင်းမြိုင်လှိုင် ညွှန်သော နေရာသို့ သွားလိုက်၏။

လင်းမြိုင်လှိုင် ပြောသည့် ဟိုနားလေးဆိုပေမည် တကယ်တမ်း
သွားသည်အခါတွင် တောင်ကြောစွယ်တစ်ခုကို ဖြတ်ရလေ၏။

ကျွန်တော်သည် အသုံးခပ်ကြီးကြီး ‘ကြသောင်း’ ဝါး တစ်လုံး
ကို ခုတ်၍ ရေဘူးလုပ်လိုက်၏။

ဝါးဆိုဖြစ်ခြင်းကြောင့် သုံးပေခန့်သာ ဖြတ်ယူလာခြင်းဖြစ်၏။

သည်တစ်ညအတွက်သာလျှင် ရေလိုအပ်သည် မဟုတ်ပါ
လာ။ သို့ဆိုလျှင် လုံလောက်ခြေပြီ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ခုတ်ပြီးဝါးဘူးကို ထမ်းပိုး၍ ထိုဝါးတော
လေးမှ ထွက်ခဲ့သည်တွင်-

“လူ”

“လူ”

“လူ”

သို့ ‘လူ’ရယ်လို့ အော်သံကြောင့် အသံလာရာသို့ လှည့်
ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

ဝါးတောအတွင်း လူပုညကလေး သုံးယောက်ပါကလား။
ကျွန်တော်ကို လှမ်းကြည့်၍ သို့နယ် လူ လူ လူ လို့ အော်နေ
လေခြင်းဖြစ်၏။

သို့ အော်ဟစ်နေခြင်းသည်ကား ကျွန်တော်ကို ခြောက်
လှန်လို၍ အော်နေခြင်းတို့ဖြင့် မဟုတ်။ ကျွန်တော်ကို မြင်၍
အံ့သြသွားကြခြင်းကြောင့် သို့ ‘လူ’ ‘လူ’ လို့ အော်ဟစ်နေကြခြင်း
ဖြစ်၏။

သို့ဆိုလျှင် သူတို့သည် လူသားစင်စစ်တွေ ဖြစ်မည်။

ကျွန်တော်သည် သူတို့ရှိရာသို့ လှမ်းသွားလိုက်သည်တွင်-
“ဟင်”

လူပုညကလေး သုံးယောက်သည် ကျွန်တော် သူတို့တံ
လျှောက်လာနေသည်ကို သိလိုက်သည်နှင့် နောက်လှည့် ပြေးသွက်
သွားကြတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်က-

“ဟိတ်... မပြေးနဲ့... မပြေးနဲ့၊ ပစ်လိုက်မယ်နော်”

လို ကျွန်တော်က ခြောက်လှန့်ဟန်တားလိုက်ပြီး လူပုညက သုံးယောက်သည် နောက်လှည့်မကြည့်တမ်း ပြေးသွားကြတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ခြောက်လှန့်သည့်အနေဖြင့် လက်တွင်းရှိ ဆေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်လေ၏။

“ဒိန်း”

သို့ပေမယ့် လူပုညက သုံးယောက်သည် ကြောက်လန့် လေခြင်းမရှိ၊ တစ်ချက်မျှ လှည့်ကြည့်လေပြီး ပြန်ပြေးထွက်သွား ကြပြန်၏။

“ဟူး”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချ၊ နောက်ပြန်လှည့်ခဲ့တော့၏။

သည်တောတွင် လူပုညကလေးမျိုး ရှိနေသည်ပဲ။ လူသား စင်စစ်တွေပဲ ဖြစ်ပေ၏။

သို့ဆိုလျှင် လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလိုပင် ဘိုကြီး မစ္စတာ မိုင်းလက် ဆိုသူ၏ ဇာတ်လမ်းသည် ဒဏ္ဍာရီမဟုတ် ချေပြီပေါ့။

ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေသည့် လင်းမြင့်လှိုင်က သေနတ် သံကြောင့် မေးလေသည်။ ကျွန်တော်က အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြ လိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ လူပုညကလေးတွေကို တွေ့ကို တွေ့မှာ ပါဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော် စခန်းနေရာလေးသို့ ပြန်ရောက် လေသည်တွင် အမှောင်ထု ဖုံးလွှမ်းနေလေပြီဖြစ်၏။

မုဆိုးကြီး စောတာပုက လင်းမြင့်လှိုင် ပစ်ခတ်လာသည့် တောဝက်ပျိုကောင်ကို အသားဖျက်နေလေတော့၏။

မုဆိုးကြီးသည် ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မကြာလိုက် သော အချိန်ကလေးတွင် ဝက်ကောင်လုံးသည် ထင်းမီးပုံပေါ်တွင် ရောက်သွားချေပြီ ဖြစ်တော့၏။

ဝက်ကောင်လုံးကင်စားရန် ကျက်သည်တွင် ဝိစကီ တစ်ပြား ကို လင်းမြင့်လှိုင်က ထုတ်လာချေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဝိစကီသောက်ရင်း ဝက်သားကင်ကို မြည်းလိုက်ကြခြင်းဖြင့် ညစာပြီးသွားလေတော့၏။

မုဆိုးကြီးစောတာပုသည် အရက်မသောက်သော်ငြား ကွမ်းကို တော့ ဒလစပ် စားနေလေ၏။

“ဖထီရယ် သည်လောက် ကွမ်းတွေစားတော့ ဝက်သား ကံကော အရသာ ရှိနိုင်ပါဦးတော့မလား”

“ငိုက်ပြည့်ဖို့ အဓိကပါ”

သို့သာ ပြောပြီး မုဆိုးကြီးစောတာပုသည် ထင်းမီးပုံနှင့် အနီးဆုံးနေရာတွင် သွားထိုင်လိုက်ပြီး ထင်းခြောက်တုံးများကို ထပ်ထိုးထည့်နေလေတော့၏။

ညဉ့်နက်လေသည်တွင် မုဆိုးကြီးသည် ထိုမီးပုံနားမှ ခွာ၍ ကျွန်တော်တို့နား လာထိုင်ကာ သစ်ပင်ကျောမှို၍ အိပ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း တစ်နေကုန် လျှောက်ခုံရခြင်းကြောင့် ညောင်းနာ မောပန်းနေခြင်း ဆိုသည်က မပြောပလောက်ပေမယ့် ဝိစကီအရှိန်ကြောင့် မျက်လုံးများ မှေးစင်း လာသည်ဖြစ်၍ သစ်ပင်ကျောမှို အိပ်လိုက်ကြတော့၏။ မကြာလျှင် သော အချိန်ကလေးတွင် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

“စား စား စား စား စား”

“ဝဲ ဝဲ ဝဲ ဝဲ ဝဲ”

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်မသိ။ သို့အသံ
ကြောင့် နိုးလာရ၏။

“ဟင်”

ထင်းမီးပုံကြီးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း အမှောင်ရိပ်အတွင်းတွင်
လူပုညကလေး သုံးယောက်ပါကလား။ ညနေစောင်းက
ကျွန်တော် တွေ့လိုက်သော လူပုညကလေး သုံးယောက်ပင်
ဖြစ်တော့၏။

ဘယ်လိုကဘယ်လို သည်နား ရောက်လာပါလိမ့်။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သစ်ပင်ကျောမှနေရာမှ ခွာလိုက်
ကာ လူပုညကလေး သုံးယောက်ထံသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်-

“ကိုယ့်ကို သည်လိုပဲ ငြိမ်နေလိုက်စမ်းပါ။ မသွားနဲ့ ကျွန်တော်
မြင်တယ်။ သူတို့ တောဝက်ကင်ကောင်ကို လာယူကြလိမ့်မယ်၊
အဲဒီတော့မှ လျှပ်တစ်ပြက် ထ၊ဖမ်းကြတာပေါ့”

အလိုလေးဗျာ လင်းမြင့်လှိုင် မအိပ်သေးပါကလား။

သို့ကြောင့်-

“သူတို့ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေကြတာတုန်း”

တိုးညှဉ်းသော လေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

“စောစောကလေးတင်ပဲဗျ”

“ဖထီကော”

“ဖထီကတော့ အိပ်နေတုန်းပဲဗျ။ သူတို့အသံ ကြားပုံမရဘူး”

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အိပ်ဟန်ဆောင်၍
လူပုညကလေးတို့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြလေ၏။

“ဟော ဟော... ထွက်လာကြပြီဗျ။ ငါးယောက်ကို လာနေ

ကြပြီ”

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလိုပင် လူပုညကလေး သုံးယောက်
သည် မရဲစာချဖြင့် မီးပုံနား တိုးကပ်လာကြ၏။

လင်းမြင့်လှိုင် တွက်ဆလေသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့
စားမကုန်သည့် တောဝက်အကင်ကို လာရောက်ယူကြလေခြင်း
ဖြစ်တော့၏။

“ကျွန်တော်တို့ ထ၊ဖမ်းကြတော့မလား”

သူတို့ကို အလွတ်မပေးလိုသဖြင့် ကျွန်တော်က တိုညှဉ်းစွာ
ပြောလိုက်၏။

“သူတို့ စားကြပါချေဦးဗျာ၊ ပြီးမှ ထ၊ဖမ်းတာပေါ့။ သူတို့
ပြေးမလွတ်တော့ပါဘူး”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်သည်လည်း
ဆက်၍အိပ်နေလိုက်တော့၏။ လူပုညကလေး သုံးယောက်သည်
တောဝက်ကင်နား ရောက်လာ လှမ်းဆွဲယူလိုက်ကြသည်တွင်-

“ဖထီ... မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့”

“ဒီနား”

အလိုလေးဗျာ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ ကျွန်တော်တို့
သတိ မေ့လျော့နေသည့် မုဆိုးကြီး စောတာပုသည် ရုတ်တရက်
ထ၊လာချေပြီး ထိုလူပုညကလေး သုံးယောက်ကို သူ့လက်တွင်းရှိ
သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်တော့၏။

သို့ပစ်လိုက်သည်တွင် သူ့အနားရှိ လင်းမြင့်လှိုင်က တားဆီး
လိုက်ခြင်းနှင့်အတူ စောတာပု၏ လက်ကိုလည်း ပုတ်ထုတ်လိုက်
လေခြင်းကြောင့် ပစ်မှတ်လွှဲချော်သွားတော့၏။

သို့ပေမယ့်လူပုညကလေး တစ်ယောက်တော့ဖြင့် သေနတ်
ကျည် ရှပ်ထိသွားပုံရချေ၏။ မြေပြင်သို့ ယိမ်းပြီး ဂျာသွားလေပြီး

ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ပြန်လည် ကုန်းရှန်းထ၊၍ ထွက်ပြေးသွားလေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့၏ အကြံအစည် ပျက်သွားရချေသည်ကြောင့် လူပုညကလေးတို့ကို အလွတ်ပေးလိုက်ရပြန်တော့၏။

“ဖထိရယ် ကျွန်တော်တို့က အရှင်ဖမ်းမလို အိပ်ဟန် ဆောင်ပြီး ချောင်းမြောင်း စောင့်နေကြတာ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်းက မုဆိုးကြီး စောတာပုကို ပြောလိုက်၏။

“ဆရာလင်းရယ် ဒါ လူသားစင်စစ်တွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ မှင်စာလေးတွေ ဖြစ်မှာပါ။ တွေ့တယ်မဟုတ်လား ကျည်မှန် သွားပေမည် ပြန်ထ၊ပြေးသွားတာလေး သည်လောက်အကွာအဝေး မယ် ကျည်ထိခံလိုက်ရတဲ့လူက ဘယ်လိုလူ ထ၊ပြေးနိုင်မှာတုန်းဗျ၊ အဲဒါပဲ ကြည့်တော့လေ”

သို့ဆိုသလို မုဆိုးကြီး စောတာပုက ပြောလေသည်။

“ဖထိကလဲဗျာ အနည်းကျည်း ပွတ်ကာသီကာ ထိသွား လို့သာလျှင် ထ၊ပြေးသွားနိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ နို့တောင်မှ ကျွန်တော် အချိန်မီ ဟန်တားလိုက်လို့ပေါ့၊ နို့မှမဟုတ် လူတစ်ယောက်သေပြီ၊ ဖထိလည်း အမှုပတ်ပြီလေ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ ဆရာလင်းရယ်၊ မှင်စာလေးတွေပါ။ သူကြီးပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းကြီးကို အဟုတ်ထင်ပြီး စွဲလမ်းမနေစမ်း ပါနဲ့ကွာ၊ ငါ သည်နေရာတစ်ဝိုက် သွားလာနေတာပဲ၊ ဒါ ဘယ် နည်းနဲ့မှ လူသားစင်စစ်တွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါတို့တွေ တောခြောက် ခံနေကြရတာပါကွာ”

သို့သာ တွင်တွင်ပြောနေလေသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်းသည် မည်သည့်စကားမျှ မပြောပါတော့ချေ။

“ကဲပါ... အချိန်ရှိသေးတယ် အိပ်ကြပါဦးစို့”

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်းသည် သစ်ပင် ကျောမှ အိပ်လိုက် လေတော့၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း သစ်ပင်ကျောမှ အိပ်လိုက်လေတော့၏။

“ကိုပိုက် ကိုပိုက်... ထ၊ထ... ထ၊စမ်းပါ မြန်မြန်”

ကျွန်တော့်ကို ပုတ်ခတ် နှိုးလာလေသည်ကြောင့် ရုတ်ခြည်း ပျက်လုံးကို ပွတ်လိုက်၏။

ဘုရားရေ မိုးစင်စင်လင်းနေပါကောလား၊

ထင်းမီးပုံသည်လည်း ပြာအတိပါကလား။

“ဘာတုန်း ကိုလင်း”

“သည်မယ်... ကြည့်”

သို့ဆိုလျက် ထင်းမီးပုံပြာတို့နား သွားလိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်းနောက် လိုက်သွားလေ၏။

“သည်မယ် တွေ့လား... သွေးကွက်”

ဟုတ်ပါ... ညက မုဆိုးကြီး စောတာပု ပစ်လိုက်သည့်

ကျည်ဆန် လူပုညကလေးကို ထိသွားပုံ ရချေ၏။

“ဒဏ်ရာ သိပ်ကြီးပုံတော့ မရဘူးဗျ”

နို့ဖြင့်လည်း တော်သေးတာပေါ့။

“ဖထိကော”

စောတာပုကို မတွေ့သဖြင့် ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် အိပ်ရာနီးတော့ မတွေ့ပေဘူးဗျ၊ ဟိုနား သည်နား သွားနေတာဖြစ်မပေါ့”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်းသည် ညက အကျန် ဝက်သားကင်ကို စားရင်း မုဆိုးကြီးစောတာပု ပြန်လာကို စောင့်နေကြ၏။

“ဖထိကလည်း ဘယ်များသွားနေသလဲ မသိဘူး ကြာလိုက်တာ”

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အမှတ်တမဲ့ စကားတွေပြော၊ ဝက်သားကင်စားရင်း စောင့်နေရာမှ အချိန်အတန်ကြာသည်တိုင် မုဆိုးကြီးစောတာပု ရောက်မလာသည်ကြောင့် ကျွန်တော်က ညည်းလိုက်၏။

“အေးဗျာ... နေတောင် အတော်မြင့်နေပြီ”

လင်းမြင့်လှိုင်ကလည်း ပြောလေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် မုဆိုးကြီးစောတာပု အတွက် စဉ်းစားမရ ဖြစ်ရတော့၏။

“ညက ဒဏ်ရာရသွားတဲ့ လူပုညက်လေးတွေနောက် ခြေရာခံ လိုက်များသွားလေသလား မသိပေဘူးဗျ”

“အဲဒါလည်း ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာလို့တုန်း ကိုလင်းရဲ့”

“ဖထိက လူပုညက်လေးတွေကို လူသားစင်စစ်ကို ထင်မထားဘူးလေ၊ နာနာဘာဝကောင်တွေ၊ တောခြောက်နေကြတာလို့ ထင်နေတာလေ၊ အဲဒီတော့ ဖထိက ဘယ်လိုလုပ် ဒဏ်ရာရသွားတဲ့ လူပုညက်တွေနောက် လိုက်သွားရမှာတုန်း”

သို့လည်း ဟုတ်လို့နေ၏။ သို့ပေမင်္ဂလို့-

“ကိုလင်းရေ ကျွန်တော်တွေ ဖထိ တစ်နေရာရာမယ် တစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီလို့ ထင်တယ်၊ လိုက်သွားကြရအောင်ဗျာ”

“ဘယ်ကို လိုက်မှာတုန်း”

သို့လည်း ဟုတ်ပေ၏။

“သည်လိုလုပ်ဗျာ၊ ခဏစောင့်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြန်မလာခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တို့ သူနောက် စမ်းတဝါးဝါးပဲ လိုက်သွားကြမယ်”

“အေးဗျာ... အသားလွတ်ကြီး ထိုင်နေမယ့် အတူတူ လိုက်သွားကြတာ ကောင်းမယ်ထင်ပါ”

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အတန်ကြာတွင် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

သို့ ထွက်ခဲ့သည်ဆိုရာ၌ ညက လူပုညက်တို့ကို တွေ့လိုက်သည့် အမှောင်ရိပ်နေရာလောက်ဆီမှ တွေ့ရသော လမ်းမြောင်းလေးအတိုင်း လိုက်သွားကြခြင်း ဖြစ်၏။

ညက လူပုလေးသုံးယောက် ထိုလမ်းမြောင်းလေးမှ ထွက်လာကြသည်ဟု ထင်ရလေခြင်းကြောင့် ဖြစ်တော့၏။

ထိုလမ်းမြောင်းလေးအတိုင်း လိုက်ခဲ့ကြရာမှ အတန်ငယ် လှမ်းလှမ်းအရောက်တွင်-

“ဂူ ဂူ ဂူ ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဂူး ဂူ အု ဂူး”

လို့ အော်ညည်းသံ ကြားလေသဖြင့် ထိုအသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ကိုလင်း လူညည်းသံပေမဲဗျ”

“ဟုတ်တယ် ကိုပိုက်၊ ဟောဟိုရှေ့ သစ်ပုပ်ပင်ကြီး နောက်ကွယ် ချုံပုပ်ထဲက ထင်တာပဲ”

သို့ထင်သည့် ချုံပုပ်ပင်ကြီးနောက်သို့ သွားလိုက်ကြ၏။

“ဟင်”

မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် အံ့သြ ထိတ်လန့်သွားရ၏။

ကျွန်တော်တို့ ရှာနေသော မုဆိုးကြီး စောတာပုကို တွေ့လေပြီ။ သို့ပေမင်္ဂလို့ စိတ်မကောင်းစွာ တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

မုဆိုးကြီးစောတာပု တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်းနီနေတော့၏။ မုဆိုးကြီး၏ ပါးစပ်တွင် အဝတ်စထုပ်တစ်ခု ရှိချေ၏။

အော်မရလေအောင် အဝတ်စထည့်၊ ပါးစပ်ပိတ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

ခြေလက်တို့ကို ကြိုးဖြင့် တုပ်နှောင်ထား၏။

ကျွန်တော်က ကပျာကသိ မုဆိုးကြီးစောတာပုကို ကြိုးတွေ ဖြေပေးလိုက်၏။ ပါးစပ်တွင်းဆို့ထားသည့် အဝတ်စကို ဆွဲဖြတ် ပေးလိုက်၏။

သွေးစိုခွဲနေသော ဖထိ စောတာပု၏ တစ်ကိုယ်လုံး အနှံ့ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ မနည်းပါကလား။ သို့ပေမယ့်လို့ သေလောက်သည့် ဒဏ်ရာတွေဖြင့် မဟုတ်ချေ။ ပြတ်ရှု ဒဏ်ရာလေးများသာလျှင် ဖြစ်၏။

သွေးအားကောင်းသူဖြစ်၍ သွေးထွက်များနေခြင်းသာလျှင် ဖြစ်သည်ကြောင့် မုဆိုးကြီးစောတာပုအတွက် စိတ်အေးရတော့၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် မုဆိုးကြီးစောတာပု၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို ပွတ်သပ် ဆေးကြောပြီးလျှင် ဆေးထည့် ဆေးလိမ်း ဆေးတိုက်ခြင်းကို ဇယ်ဆက်သလို ပြုလုပ်ပေးလိုက် တော့၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်း ဖထိရယ်”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ဟို ခွေးကောင်လေးတွေပေါ့”

“ဗျာ... ဘယ်လို”

မုဆိုးကြီး စောတာပုက သိဆိုသလို ဟိုခွေးမသားကောင်လေး တွေ ဆိုတော့ ညက တွေ့လိုက်သည့် လူပုညကလေးတွေကို ပြောလေခြင်း ဖြစ်သည်ကြောင့် အံ့သြမိသေးတော့၏။

“ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါ ဖထိရယ်၊ ဘာလဲ ညက ဖထိ သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်လိုက်တဲ့ လူပုညကလေးတွေကို ပြောတာလား”

မုဆိုးကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြုလေပြီး-

“မနက်စောစော ငါ သားကောင် ရှာထွက်ခဲ့တာ သည်နား ရောက်တော့ တောကြက်ဖတ်ကောင်ကို တွေ့လို့ လှမ်းပစ်မယ် အလုပ်မှာ-

“ဝိုး”

“ဒုတ်”

လှံတံတစ်ချောင်း ငါ့ဘေးနားက သစ်ပင်ကို လာစိုက်တယ်။

“ငါ့ကို လုပ်ကြတာဖြစ်မယ်”

မုဆိုးကြီး စောတာပုက သူ့နှံ့ဘေးကပ်လျက် သစ်ပင်သို့ စိုက်ဝင်နေသည့် လှံတံကိုကြည့်ပြီး ထိုလှံတံ ထွက်ခွာလာရာသို့ မှန်းကြည့်လိုက်တော့၏။

“ဟင်”

လူပုလေးနှစ်ယောက်နှင့် လူစဉ်းအရပ်အမောင်းရှိ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဖြစ်ချေ၏။

သူမ၏ ပစ်ချက် လှံတံ လွဲသွားလေသည်ကြောင့် သူမနှင့် အတူ လူပုညက နှစ်ယောက်သည် ထိုနေရာလေးမှ လှည့်ပြေး သွားလေသဖြင့် မုဆိုးကြီး စောတာပုသည် အလျင်အမြန် ပြေးလိုက်သွားတော့၏။

စောတာပု လိုက်လာမှန်းသိသဖြင့် အမျိုးသမီးနှင့် လူပုလေး နှစ်ယောက်လည်း ပြေးနှုန်းကို ထပ်မြှင့်လိုက်လေ၏။

သို့ပေမယ့် မုဆိုးကြီး စောတာပုသည်လည်း သူတို့ကို အလစ်မပေးလိုသည်ကြောင့် အရှိန်နှုန်းဖြင့် ပြေးလိုက်သွားပြန်၏။ သူမတို့ ဝေးဝေးမပြေးနိုင်။

ကံဆိုးချင်တော့ ရှေ့မှ အားကုန်ပြေးလွှားသော အမျိုးသမီးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ခလုတ်တိုက်ပြီး ဟပ်ထိုး လဲသွားလေတော့၏။

သို့ဆိုတော့ လူပုညကလေး နှစ်ယောက်သည် သူမအနားတွင် မရှိပါလေတော့ချေ။

သူမကို အလေးမထား ပစ်ထား၍ သူတို့ ကိုယ်လွတ်ရုန်းကာ ပြေးသွားလေတော့၏။ ကိစ္စမရှိချေပြီ။

မုဆိုးကြီး စောတာပုသည် သူမအနား ရောက်သည်နှင့် သူမအား လက်တွင်းရိုသေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်၍-

“ကဲ... အမိ... မြန်မြန်ထ၊ချေ”

သူမက မြေမြင်ပေါ် မှောက်လျက်အနေအထားမှ ပက်လက်လှန်လိုက်၏။ သူမသည် မုဆိုးကြီးကို ဝိုင်းစက်သည့် မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် စူးစူးရှရှ စိုက်ကြည့်နေလေတော့၏။

“ထ၊လေ... ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မြန်မြန်ထ၊စမ်း... မင်းဘာလို့ ငါ့ကို လှံတံနဲ့ ပစ်ပြေးရတာတုန်း”

သို့ မုဆိုးကြီးစောတာပုက မေးလိုက်၏။

သူမက ပါးစပ်လေး ရွှံ့လာချေပြီး-

“ရှင်ကြီးက သူများကို သေနတ်နဲ့ ပစ်ခဲ့တာပဲ၊ ခု ရှင်ကို လှံတံနဲ့လှမ်းပစ်တော့ စိတ်ဆိုးတာပေါ့၊ ဟုတ်လား မတော်မတရားတဲ့ သူပေပဲ”

“ဪ... ငါက ဟိုသုံးကောင်ကို သေနတ်နဲ့ပစ်လိုက်လို့ မင်းက ငါ့ကို လှံနဲ့လာပြန်ပစ်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ပစ်လျှင်ဖြင့်လည်း ထိအောင်ပစ်ပေါ့၊ ငါက မင်းကောင်လေးတစ်ကောင်ကို ထိအောင်ပစ်လိုက်တာပဲ”

သို့ဆိုသလို မုဆိုးကြီး စောတာပုက သူမကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရှယ်ထားရင်းမှ ပြောလိုက်၏။ သည်တွင်-

“အား”

သူမ ရုတ်တရက်ကြီး ဘာဖြစ်သွားလေသည်မသိ သို့နယ် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ရင်း ငြိမ်သက်သွား လေသဖြင့် မုဆိုးကြီးစောတာပုသည် စိုးရိမ်စိတ် ဝင်သွားကာ သူမအနီး ဒူးထောက် ထိုင်လိုက်ပြီး သူမကို ပွေ့လိုက်၏။

“ဟ”

“အား”

သူ သတိလစ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့ကို နောက်မှနေ၍ တစ်စုံတစ်ဦးက ရိုက်နှက်လာခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ရိုက်လက် ပြန်းထန်သည်ကြောင့် သူ မှောက်လဲသွားတော့၏။ ထိုတစ်ခဏအချိန်ကလေးမှာပင် သူထံသို့ လူပုညကလေးနှစ်ယောက် ရောက်လာ၏။

သူ မြေပြင်မှ ကုန်းရုန်းမထ၊နိုင်မီ အချိန်ကလေးတွင် ဝိုင်းတွယ်ကြတော့၏။ မိန်းမပျို၏ မာယာတွင် သူသည် ခံသွားရခြင်းဖြစ်၏။

မိန်းမပျိုသည်လည်း ကပျာကသီထ၊ကာ သူ့ကို ဝိုင်းတွယ်နေသည့် လူပုညကလေး နှစ်ယောက်နှင့်အတူ သူ့ကို ဝိုင်းတွယ်လေတော့၏။

သို့ လက်ချက်ကြောင့် မုဆိုးကြီး စောတာပုသည် ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက် ရသွား၏။ သွေးတို့ တစ်ကိုယ်လုံးအနှံ့ ထွက်လာ၏။

ထိုသည်ကြားမှ တုပ်နှောင်ခြင်း ခံလိုက်ရ၏။

“ဟ ဟ... ဟား ဟား ဟား ဟား”

မုဆိုးကြီး စကားဆုံးသည်နှင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် သည် အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်ကြတော့၏။

“ဒါ ရယ်စရာလားကွ”

“ဟင်း ဟင်း... ဖထိရယ်၊ ရယ်စရာပေါ့၊ ဖထိလို ဗလတောင့်တောင့်ကြီးကို လူပုညကလေး နှစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမပျို တစ်ယောက်က ဝိုင်းတွယ်တာ ခံလိုက်ရတယ်ဆိုတော့ ဒါ ရယ်စရာ ဖြစ်မနေပေဘူးလား၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

သို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တော့ စောတာပုတစ်ယောက် ငြိမ်သွားလေတော့၏။

“ကဲပါ... စခန်း ပြန်နားကြမယ်”

“မပြန်ပါဘူးကွ”

“ဖထိမယ် ဒဏ်ရာတွေနဲ့လေ နားလိုက်ပါ”

“မပြောပလောက်ပါဘူးကွာ၊ သွားကြမယ်”

“ဘယ်ကိုသွားမှာတုန်း ဖထိရဲ့”

“ဘယ်သွားရမှာတုန်း၊ သူတို့နောက် လိုက်မယ်”

“ဟား ဟား ဟား ဖထိက ရယ်စရာပြောလာပြန်ပြီ”

“ဘာရယ်စရာလဲ”

“ဟင် ဖထိပဲပြောတယ်လေ၊ လူပုညကလေးတွေက လူသား စင်စစ် မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နာနာဘာဝ မှင်စာကောင်တွေပဲ ဖြစ်မယ်ဆို၊ နို့ဖြင့် ဘယ်လိုလုပ် သူတို့နောက် လိုက်လိုရမှာတုန်း”

သို့ ကျွန်တော်က မုဆိုးကြီး စောတာပုကို သို့နယ် ပြော လိုက်၏။

“ဆရာပိုင်ရယ် ရှိမနေစမ်းပါနဲ့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဝန်ခံပါတယ်၊ ငါ သူတို့ကို အစ၊ က လူသား စင်စစ်တွေလို့ ထင်မထားပါဘူး၊ ခု ငါကြုံလိုက်ရတော့ လူသားစင်စစ် တွေဆိုတာ သိသွားပါပြီကွာ”

“နို့ မေးရပါဦးမယ်၊ အဲဒီအမျိုးသမီးက ဘယ်အရွယ် လောက် ရှိပြီလဲ၊ ဘယ်လိုပုံပန်းသဏ္ဌာန်ရှိလဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်သည်တွင် မုဆိုးကြီးစောတာပု သည် တစ်ချက် စဉ်းစားလိုက်လေပြီး-

“အရွယ်ကတော့ အသက် သုံးဆယ်ဝန်းကျင် ရှိလိမ့်မယ်ကွ၊ တောတောင်ထဲ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း နေရလို့သာ ရင့်ရော်နေပုံ ရတယ်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်ကို ကျစ်ဆံပြီးနှစ်ခွ လုပ်ထားတယ်၊ မျက်လုံး မျက်ဖန် ကောင်းသကွ၊ နှာတံဖော်သကွ၊ နှုတ်ခမ်းပါးတယ်ကွ၊ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်က မိန်းမပီသသကွ၊ ဖောင်းတာဖောင်း၊ မိုတာမို သိမ်တာသိမ်ကွ အရပ်ကတော့ ငိုထက်ရှည်လောက်သကွ”

စောတာပုအရပ်က ခပ်ပုပု ဖြစ်၏။

သူ့အရပ်နှင့်နှိုင်း၍ ပြောလာခြင်းကြောင့် ထိုအမျိုးသမီး၏ အရပ်သည် ငါးပေအထက်မှာ ရှိနိုင်၏။

“စကားပြောသံ ဘယ်လိုလဲ”

“ဘာကို ပြောတာတုန်း”

“ဪ ခုစကားကို ပီပီသသ ပြောတတ်လားလို့”

“ပီပီသသပေပဲကွ”

“ဘယ်လို ဝတ်စားတုန်း”

“ကာကီဘောင်းဘီရှည်နဲ့ကွ၊ အင်္ကျီကတော့ ရှုပ်အင်္ကျီ အပွကြီးရယ်”

သို့ဆိုလျှင် ဘိုကြီး မစွတာမိုင်းလက်၏ သမီး ပက်ထရီ ရှာပင် ဖြစ်နိုင်လောက်ချေ၏။

“ကိုပိုင်ရေ ဖထိပြောပုံအရ ဆိုလျှင်ဖြင့် သည်ဘာ တောင်ထဲမယ် ပက်ထရီရှာနဲ့ လူပုညကလေးတွေ ရှိနေပြီပေါ့၊ သေချာပြီပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ သူတို့ကို တွေ့အောင်ရှာမယ်ဗျာ”

“အေးဗျာ...ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားတယ်။ နို့ မေးရပါဦးမယ်။ လူပုညကနဲ့ ပက်ထရီရှာကို တွေ့ပါပြီတဲ့၊ ဘာလုပ်မှာလဲ”

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထုံးစံအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြီးလိုက်လေပြီး-

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ကိုဗိုက်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သိရသလောက် လူပုညကလေးတွေက ရှားပါးဖို့နွယ်စုလေ၊ ပြီးတော့ ပက်ထရီရှာက မစွတာမိုင်းလက်ရဲ့ သမီးလေ၊ သူတို့ကို မြို့ပြန်ခေါ်သွားရတော့မပေါ့”

“ဪ”

“သူတို့ကို လွယ်လွယ်နဲ့တွေ့ပြီး လွယ်လွယ်နဲ့ ခေါ်လို့ရမယ် ထင်ထားသလား”

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်တော့၏။

“ဒါကတော့ တွေ့ကြ ကြိုက် ဆုံကြလျှင်ဖြင့် အဖြေပြောနိုင်မှာပါဗျာ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မုဆိုးကြီးစောတာပုကို စခန်းသို့ ပြန်ခေါ်သွားကြလေပြီး ဆေးဝါးထည့် နားနေစေတော့၏။ စောတာပု၏ ဒဏ်ရာတို့သည် မပြောပလောက် သည်ဖြစ်၍ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်တို့နှင့် ပက်ထရီရှာ ရှာပုံတော်ခရီးကို လိုက်ပါနိုင်ခဲ့ချေ၏။

ထို့ထိုတော့ မုဆိုးကြီး စောတာပုနှင့် သူတို့ဆုံကြသည် နေရာလောက်မှနေ၍ ခြေရာခံ ရှာလိုက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ တောတိုးသွားရင်း နွယ်တောတစ်ခုသို့ ရောက်လာတော့၏။ နွယ်တောဆိုသည်၌ နွယ်ပင်တို့ချည်း ပေါက်ရောက်နေကြခြင်းမရှိချေ။

သစ်ပင် ကြီးငယ်တို့ကို လိမ်ယုက် တက်နေကြသည် နွယ်တောကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏။

ထိုနွယ်တောသို့ ရောက်သည်တွင် မုဆိုးကြီးစောတာပု တစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားလေပြီး...

“ငါတို့တွေ သည်နေရာကနေ ပြန်လှည့်ကြလျှင် ကောင်းမယ်”

လို့ ပြောလာသဖြင့် “ဘာလို့တုန်း” မေးလိုက်၏။

“သည်နွယ်ကို ကြည့်စမ်း၊ သည်အပင်ကို နွယ်ယုက် တက်နေပုံဟာဖြင့် အခြားနွယ်တွေနဲ့ မတူပေဘူးကွ”

သို့ စောတာပုက သစ်ပင်ပေါ်သို့ လိမ်ယုက် တက်နေသည့် ကျားမနိုင်နွယ်ပင်ကို ကြည့်၍ ပြောလာလေသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အနား သွားကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဘာများ ထူးခြားလို့လဲ ဖထိရယ်”

လို့ ပြိုင်တူမေးလိုက်ကြ၏။

“အသေအချာကြည့်လေ ဆရာတို့ရယ်”

သို့ ဆိုလာပြန်သဖြင့် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ကြပြန်၏။ မည်သည့်ထူးခြားမှုမျှ မတွေ့လေသဖြင့် သေချာအောင် ဆိုပြီး ပို၍ပင် အားစိုက်ကြည့်ကြပြန်၏။

ဘယ်လိုပင်ကြည့်ကြည့် ထူးခြားမှုဆိုသည် မတွေ့ပါကလား။ သို့ကြောင့် နှစ်ယောက်သား စောတာပုကို အံ့အား သင့်စွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိကြတော့၏။

“ဘာတွေလဲ ထူးခြားမှု”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ခေါင်းခါပြလိုက်၏။ သည်တွင် စောတာပုက-

“ဟောဟိုက နွယ်ကို ကြည့်လိုက်ဦး”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့က ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ နွယ် တစ်ပင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပြန်၏။

“ဘာမှ မထူးခြားဘူး၊ ဘာထူးခြားလို့တုန်း၊ ရှင်းအောင် ပြောစမ်းပါ ဖထီရယ်”

သို့ဆိုတော့ မုဆိုးကြီးစောတာပုက အောင်နိုင်သူအပြီး ဖြင့် ပြီးပြလာချေပြီး-

“ဟိုနွယ် သစ်ပင်ပေါ် ပတ်တက်ပုံက ညာရစ်လေ၊ သည်နွယ်က ဘယ်ရစ်ပြီး အပင်ကို တွယ်တက်တာကလား”

“ဟင်”

သို့မှ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် သဘောပေါက် နားလည် သွားတော့၏။

“သည် နွယ်နှစ်ပင်က ဘယ်ရစ်ပတ် တက်တာနဲ့ ညာရစ် ပတ်တက် ကွာတာပဲရှိတာ၊ ဒါ ဘာဆန်းလဲ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ဆန်းတာပေါ့... သိပ်ဆန်းတာပေါ့ကွ၊ ကျန်နွယ်တွေကို အနားကပ်သွားကြည့်စမ်း၊ သည်လို ဘယ်ရစ်ပတ်ပြီး တက်တာ ရှိလားလို့”

သို့ မုဆိုးကြီးက ပြလေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် အနီးရှိ နွယ်တို့ကို သွားရောက်ကြည့်လေ၏။

ဟုတ်ပါ အားလုံး အပင်ပေါ် ရစ်ပတ်တက်နေကြခြင်း သည် ညာရစ်၍ တက်ကြခြင်းသာလျှင် ဖြစ်၏။ ဘယ်ရစ်နွယ်ပင် ဆို၍ ထိုတစ်ပင်သာလျှင် ထူးထူးခြားခြား ရှိနေခြင်းဖြစ်၏။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်သားကလား၊ နို့ နေပါဦး၊ ဒါ ဘာ များ ထူးခြားလို့တုန်း”

“မှတ်ထားကွ၊ ဘယ်ရစ်နွယ်မျိုးတွေလျှင်ဖြင့် သည် တောက မဟန်ပေဘူး၊ သားကောင်လည်း ရေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ တောမှောက် တောခြောက်တာတွေလည်း အင်မတန်ကြမ်းတဲ့တော ဖြစ်ဖို့များတယ်”

“ဖထီ ဘယ်လို အတပ်ပြောနိုင်တုန်း”

“ငါ မကြာကဏ ကြီးဖူးလို့ပေါ့ကွ”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ကြတော့၏။

သို့ရှိစဉ်...

“ဈေးဝှမ်း ဂျက် ဝရော ဈေးဝှမ်း ဘုတ်”

ရှုတ်တရက်မို့ ထိတ်လို့သွား၏။

ကျွန်တော်တို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ နေရာလေးမှ သစ်ပင် လတ်လေးတစ်ပင်သည် ပေါင်လုံးခန့်သာလျှင် ရှိချေမည်။ ခါးလယ် အထက် သုံးပုံ တစ်ပုံလောက်မှ ထက်ပိုင်းပြတ် ကျလာခြင်းဖြစ်၏။

ကျိုးကျလာသောအပိုင်းသည် အခြောက်မဟုတ်။ အစို သာလျှင် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် အံ့သြရခြင်း ဖြစ်တော့၏။

“ပြောလို့မှ မဆုံးဘူး၊ ပညာ စပြလာပြီကွ”

သို့ စောတာပုက ပြောလေ၏။

“တိုက်ဆိုင်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ရှေ့ဆက်ကြည့်ဦးလေ ဆရာပိုက်ရဲ့”

မုဆိုးကြီး စောတာပုက ပြောလာပြန်၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် နွယ်တောကို တိုးကြွပြန် လေ၏။ အချိန်ကြာ ခရီးအတန် ပေါက်လာသည့်တိုင် မည်သည့် ထူးခြားမှုမျှ မရှိပါချေ။

“ဟာ... ကိုလင်းရေ ဖိုမယ်ကြည့်စမ်း”

သို့ ကျွန်တော်တို့ ကျောက်ချောင်းလေးတစ်ခုအတွင်း ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း (အတော်ဝေးသား ကလား)တွင် လူပုညကလေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို မြင်တွေ့မသွားစေရန် ပုန်းကွယ် ကြည့်လိုက်၏။

လူပုညကလေး ကျောက်ချောင်းတွင် ရေဆင်းခပ်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကိုယ့်ကိုရေ လူပုလေးနောက် လိုက်သွားကြမယ်”

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်းက တိုးညှင်းစွာ ပြောလာ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုလူပုညကလေး ပြန်သွားသည့် တောင်ကြောပေါ်သို့ ပိရီစွာဖြင့် လိုက်သွားကြတော့၏။

လူပုညကလေးသည် တောင်ကြောပေါ်သို့ ရောက်လာသည်တွင် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လာလေ၏။

ဟူး တော်ပါသေးရဲ့ အကာအကွယ်ယူ မြန်လိုက်ကြခြင်းကြောင့် လူပုညကလေး ကျွန်တော်တို့ကို မမြင်သွားခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လူပုညကလေးနောက် ဆက်လိုက်သွားကြပြန်၏။ မကြာလိုက်သော အချိန်ကလေးတွင် လူပုညကလေးသည် တောင်ကြောပေါ် ခြေချမိသွားတော့၏။

မကြာလိုက်သော အချိန်ကလေးတွင် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း တောင်ကြောပေါ် ခြေချမိတော့၏။

သို့ တောင်ကြောပေါ် ရောက်သည်တွင် တစ်ဖက်တစ်ချက် ဝှေ့ဝိုက်ကြည့်လိုက်၏။ တောင်ကြောပေါ်တွင် မြက်ရိုင်းပင်နှင့် တောင်အုန်းရိုင်းပင်တို့သာလျှင် ရှိကြ၏။ သစ်ပင်ကြီးဆိုလို့ အတော်ကြီးကြီးရှိလေခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်းပင်ခြောက်ကြီး အောက်တွင် လူပုညကလေးတွေ့လိုက်ကြ၏။ သူနှင့်အတူ လူပုညကလေး နှစ်ယောက်နှင့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်သဖြင့် လွန်မင်းစွာအံ့အားသင့်မိလေတော့၏။

“ငါ့ကို ရိုက်သွားတာ အဲဒီအမျိုးသမီးပေး”

သို့ စောတာပု ပြောလာလေမှ သတိပြန်ဝင်လာရတော့၏။

“လာဗျာ... ကိုယ့်ကို”

လင်းမြင့်လှိုင်းက သို့နယ်ပြောပြီး ထိုအမျိုးသမီးနှင့် လူပုညကလေးတို့ရှိရာ သွားလိုက်တော့၏။

အမျိုးသမီးက ပြေးမလွတ်သာပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ သူ့ထံလာနေသည်ကို သိလေငြား မတုန်လှုပ် ထိုင်နေလေတော့၏။

“မင်း ထွက်မပြေးတော့ဘူးလား”

သို့ ဆိုသလိုပင် လင်းမြင့်လှိုင်းက မေးလိုက်၏။

“လူ လူ လူ”

“လူ လူ”

“သတ် သတ် သတ် သတ်”

မိန်းမပျိုက လင်းမြင့်လှိုင်းအမေးကို ဖြန်မဖြေ။ ရှုတည်တည်ကြီး ကြည့်နေသေး၏။ သူ့နားတွင်ရှိ လူပုညကလေး နှစ်ယောက်က သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်တို့ကိုကြည့်၍ ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်နေလေသဖြင့် သေချာကြည့်လိုက်မိတော့၏။

“ဟင်”

တစ်ယောက်သော လူပုညကလေးက ပတ်လက်ပါကလား။ အလိုလေးဗျာ ရင်တွင် ဒဏ်ရာရထားပုံ ဖြစ်၏။

အမျိုးသမီးက ပတ်တီး စည်းပေးထားဟန် တူ၏။

“သူ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ရှင်တို့ အသိဆုံးဖြစ်မယ်”

အလိုလေးဗျာ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမသိရပါကလား၊ ရှင်တို့ အသိဆုံး ဆိုပါကလား၊ ဘာကို ပြောတာပါလိမ့်။

သို့ကြောင့်...

“ရှင်းအောင်ပြောဗျာ”

အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို စိမ်းစိမ်းဝါးဝါး ကြည့်နေလေပြီး-

“ရှင်းအောင်ပြောရမယ် ဟုတ်လား”

“အင်းလေ”

“‘လေး’ကို ရှင်တို့ သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်တာလေ”

“ဘာတုန်း ‘လေး’”

“‘လေး’ ဆိုတာ သူပေါ့၊ သူနာမည် ‘လေး’၊ သူက ‘ဝါး’ နဲ့ ‘သုံး’”

သို့ဆိုသလို ကျန်လူပုညကလေး နှစ်ယောက်ကို လက်ညှန်ပြပြောလာလေ၏။

“အဆန်းသားကလား၊ နာမည်တွေက လေး၊ သုံး၊ ငါး ဆိုပါကလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ကိုယ်နှိုက် နာမည်သိကြအောင်လို့ ပေးထားတဲ့ နာမည်တွေပဲ၊ သူတို့အားလုံး ရှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အားလုံး နံပါတ်တွေနဲ့ နာမည်ပေးထားတာ”

“လိုရင်းကို အရင်ပြောစမ်းပါ”

“အေး... ပြောမယ်၊ ခု ‘လေး’ သေနတ်မှန်ထားတယ်၊ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းရှင်၊ ရှင်တို့မို့ လုပ်ရက်လေတယ်၊

သူတို့တွေက ဘာသာစကား မတတ်ကြဘူးလေ၊ နို့ကြောင့် ကျွန်တော် သင်ပေးနေတာ၊ အဖေကိုစွန့်ပြီး သင်ပေးနေတာ၊ ရှင်တို့မယ် စာနာစိတ် မရှိကြဘူး၊ ခုတောင် သည်သုံးယောက်ပဲ ရှိတော့တာ”

“ဟင်... မင်းပြောလိုတာ သည့်အလျင်က ရှစ်ယောက် ရှိခဲ့တာပေါ့”

“ခု သူတို့တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

“သေကုန်ပြီ”

“ဟင်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်းဗျာ”

“သိချင်စမ်းပါဘိ”

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်က စိတ်ဝင်တစား မေးလိုက်၏။

“ရှင်တို့သိချင်တာတွေ သိပ်များနေပြီ၊ တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ ကျွန်တော် တည်ယောက်တည်း မပြောတတ်ဘူး၊ သည်တော့ သည်လိုလုပ်”

“ပြောကြည့်လေ”

“လောလောဆယ် သည်သုံးယောက် ဘာမှစားရသေးဘူး”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ နို့ဖြင့် မင်းကကော”

“ကျွန်တော်က ပြဿနာမရှိပါဘူး”

“အိုး... ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ မင်းက မိန်းမသားပေပဲ”

“ကိုလင်းရယ် ပြောနေကြာတယ်၊ သည်ကနေစောင့်၊ ကျွန်တော် အမဲကောင် သွားပစ်ချေဦးမယ်”

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် လူတို့အနားမှ ကွက်ခဲ့လေတော့၏။ မိန်းမပျိုက ကျွန်တော့်ကို အတော် လေလုံး

ထွားသည် လူရယ်လို့ ထင်သွားပုံရ၏။ ပြီးစိမ့်ဖြင့် ကြည့်လာ
ချေ၏။ သို့ပေမည် ကျွန်တော်သည် ဘာမှမပြောတော့ပါချေ။

သူတို့လေးတွေ ကံကောင်းလေသည်လား။ ကျွန်တော်
သည်ပင် ကံကောင်းလေသည်လားမသိ။ ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ပြီး
မဝေးလောက်အောင် နေရာလေးတွင် ကျုံ့(ချေ)တစ်ကောင် ပစ်ခတ်
ရဆိုက်တော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာလေးမှ ချောင်းဘက်သို့
ကူးလာကြပြီး ချောင်းမကြီး ကမ်းနံဘေး တောင်ကြောစွယ်လေး
တစ်ခုတွင် ရှင်းလင်းနေသည်ကြောင့် စခန်းနေရာ ချလိုက်တော့၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်က ရလာသော ကျုံ့(ချေ)ကောင်
ကို အသားဖျက် မီးကင်နေစဉ် မိန်းမပျိုက လူပုညကလေး
သုံးယောက်နှင့် ထိုင်နေလေ၏။ ကျွန်တော်တို့နှင့် အတန်ငယ်
လှမ်းလေသည်ကြောင့် ဘာတွေမြောနေလေ သည်တော့ဖြင့်
မသိပါချေ။ လက်ဟန်ခြေဟန် လှုပ်ရှားပုံ ကြည့်၍ ပြောရမည်
ဆိုပါလျှင် မိန်းမပျိုက လူပုညက သုံးယောက်ကို သင်တန်းပို့ချနေပုံ
ဖြစ်ချေ၏။

“ကိုလင်းရေ သည်အမျိုးသမီးက ပက်ထရီရာပေပဲဗျ
ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“သူနဲ့ စကားပြောကြည့်မယ်ဗျာ၊ ပြီးလျှင် သူမကိုကော
လူပုညက သုံးယောက်ကိုကော ခြံခေါ်သွားကြမယ်”

“လိုက်ပါမလား”

“လိုက်အောင် ပြောယူရမှာပေါ့ဗျာ”

“နို့ နေပါဦး ကိုလင်းရေ၊ ကျွန်တော် မရှင်းတာတစ်ခု
မေးချင်တယ်”

“မေးကြည့်လေ”

“သည်အမျိုးသမီး ဘာလို့ ကျွန်တော်တို့ကို လွယ်လွယ်နဲ့
အမိခံတာတုန်း”

ကျွန်တော်၏အမေးကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သွားတက်
ကလေးပေါ်ရုံ ပြီးလိုက်လေပြီး-

“သူတို့တွေ အခက်အခဲနဲ့ ကြုံနေကြတာနေမှာပေါ့၊
စားနပ်ရိက္ခာလည်း မရှိတော့ပြီ ထင်ပါရဲ့၊ နို့ကြောင့် ကျွန်တော်
တို့ကို အလွယ်တကူ အတွေ့ခံ၊ အမိခံလိုက်တာ ဖြစ်မပေါ့ဗျာ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလေမှ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိလိုက်
တော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသည်မှာ ဖြစ်နိုင်လောက်၏။

ဟိုတစ်နေ့ညက ကျွန်တော်တို့စခန်းတွင် တံစို့ထိုး မီးကင်
ထားသည့် ဝက်ကောင်ကင်ကို လူပုညကသုံးယောက် လာချောင်း
ကြသည်ပဲ။ သည်တွင် မုဆိုးကြီး စောတာပုက သေနတ်ဖြင့်
လှမ်းခစ်လိုက်လေသည်။ မဟုတ်ပါကလား။ အင်းပေါ်လေ လူပုညက
သုံးယောက်နှင့် ရှိနေသည့် မိန်းမပျိုသည် သားကောင် ရှာဖမ်းမရ၍
ဖြစ်ချိမ့်မည်။

သူမတွင် သားကောင်ကို သတ်ဖြတ်ရန် မည်သည့်လက်နက်
မျှလည်း မရှိပါကလား။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏ လွယ်လင့်တကူ
ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် ပြေးလွှားခြင်း၊ ပုန်းရှောင်ခြင်း၊ ပုန်ကန်ခြင်း မရှိ
သေးပေ။ လူအမိခံ အပစ်ခံလိုက်ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ချိမ့်၏။

ထိုသည်က ကျွန်တော်တို့၏ အတွေးသာလျှင် ဖြစ်၏။
ကာယကံရှင်ဖြစ်သည့် သူတို့သာလျှင် အဖြစ်မှန် သိပေလိမ့်မည်။
သို့ကြောင့်-

ကျိသားမီးကင် ကျက်သည်တွင် သူတို့နှင့် ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်
နေစဉ်မှာပင်-

“ညည်း ငါတို့ကိုသာလျှင် မဟုတ်၊ သည်တောတောင်ထဲ သွားလာနေတဲ့ သစ်ခုတ် ဝါးခုတ်သမားတွေနဲ့ မျက်နှာချင်း မဆိုင်အောင် နေလာခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ညည်းတို့ကို လှမ်းတွေ့ သာလောက် ရှိချင်ရှိမယ်၊ နို့ကြောင့် လူသားစင်စစ်တွေမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့တောင် ထင်ကြရအောင် ပုန်းရှောင်နေကြတာ မဟုတ်လား။ ခုတော့လည်း ငါတို့ ခြေရာခံ လိုက်နေရတာ ညည်းတို့ကို လွယ်လင့်တကူ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံရလိမ့်မယ် မထင်ထားဘူး၊ ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာရလိမ့်မယ် ထင်တာ၊ ပြီးတော့ ခုလို အသာတကြည် ဆုံရလိမ့်မယ်လို့လည်း ထင်မထားဘူးလေ၊ ခုတော့ ဘာကြောင့်...”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်သည်တွင် သူမသည် ပြုံး၍ သာ နေလိုက်လေပြီး-

“ခု ဆုံပြီ... တွေ့ပြီပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဘာလုပ်မလဲ ပြော” သို့သာ ပြောလာ၏။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲကွယ်၊ အေး... တို့သိချင်တာလေးတွေ သိခွင့်ရှိဖို့ပဲ လိုပါတယ်”

“ဘာသိချင်တာတုန်း”

“အလျင်ဦးဆုံး သိချင်တာ မင်းတို့အပြင် ဘယ်သူရှိသေး တုန်း၊ ဘယ်မှာရှိကြတုန်း”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလေသည်တွင် သူမ မျက်စိ မျက်နှာ တစ်ချက်မျှ ပျက်သွားလေပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို ဣန္ဒြေ ပြန်ဆည်လိုက်လေကာ-

“ခု တွေ့ရပြီလေ၊ သူတို့ ‘လေး’ ‘သုံး’ ‘ငါး’နဲ့ ကျွန်တော် ရှိတာပေါ့၊ အခြား ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး”

“နို့ဖြင့် ငါတို့ သိရသလောက်” ဆိုလျက် ရွာသူကြီး ဦးဇာမဏီ ပြောပြလေသည့် ဘုံကြီး မစ္စတာမိုင်းလက် သူကြီးတို့ကို ပြောပြသည့် ဇာတ်လမ်းကို အကျဉ်းချုံး ပြောပြလိုက်၏။

သို့ ဇာတ်လမ်းပြောနေစဉ် သူမကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်မိ သည်တွင် သူမ လွန်မင်းစွာ စိတ်ဝင်စားပုံသာလျှင်မက ဝမ်းနည်း ဆွေးမြည်နေပုံရချေ၏။ အဓိက မစ္စတာမိုင်းလက်ဆိုသည့် ဘုံကြီး နာမည် ပြောလေတိုင်း သူမ မျက်ဝန်းတွင် ဆွေးရိပ် တမ်းတစိတ်များ ပေါ်လွင်နေသည်ကြောင့်-

“သည်တော့ ငါ အတပ်ပြောလိုက်မယ်၊ ညည်းက ပက်ထရီရှာ ဆိုတဲ့ မစ္စတာမိုင်းလက်ရဲ့ သမီးမဟုတ်လား၊ အေး... မင်းကို ခေါ်ထားတဲ့၊ ဇာမဏီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကော ခု ဘယ်မလဲ”

သို့ ကျွန်တော်က ရုတ်ခြည်း မေးလိုက်သည်တွင် သူမသည် တုန်လှုပ်သွားလေပြီး...

“ရှင်... ဘာ... ဘာ... ကျွန်တော်က ပက်ထရီရှာ မဟုတ်လား၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း ရှင်တို့အတွက်မှာပြီပဲ၊ ကျွန်တော်က ဇာမဏီပါ”

“ဟင်”

“ဟာ”

“နို့ဖြင့် အမြန်ပြောစမ်းပါ၊ ပက်ထရီရှာ ဘယ်မလဲ၊ သူနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် အဓိက ပက်ထရီရှာကို သူ့ဖခင်ကြီး ဖြစ်သူ (ရှားသွပ်နေပုံရသည့်) ဘုံကြီးမိုင်းလက်နှင့် ပြန်ဆုံပေးချင် သောကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

“ပက်ထရီရှာ သေပြီ”

“ဟာ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်... ပက်ထရီရှာ သေပြီ၊ တစ်၊ နှစ်၊ ခြောက်၊ ခုနစ်၊ ရှစ်တို့ကို ကာကွယ်ရင်း သေသွားရတာတယ်”

“အလိုလေးဗျာ... သူမ ပြောပုံအရ ပက်ထရီရှာ သေပြီ ဆိုပါကလား။ တစ်၊ နှစ်၊ ခြောက်၊ ခုနစ်၊ ရှစ် တို့အတွက် သေရခြင်းဆိုပါကလား။”

သို့ကြောင့်...

“ရှင်းအောင် ပြောပါလား”

လို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်လေ၏။ သည်တွင်-

“ညည်းအဖေတော့ လစ်ပြေးသွားပြီ”

“ဟင်...”

ဇာမဏီ ပြောပြလာသည့် တစ်ဒဂံ အချိန်ကလေးတွင် မတော့ မက်ထရီရှာ တစ်ယောက် တုန်လှုပ်သွားမိသည်ငြား ပက်ထရီရှာတစ်ယောက် သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားမိသည်တွင်-

“ဘယ်စာတံနိုင်ပါ့မလဲ ဇာမဏီရယ်၊ ကျွန်မတော့ ဒယ်ဒီနဲ့ တောတောင်ထဲ စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်သွားနေမယ့် အစား အဲဒီလိုကြီး အချိန်ဖြုန်းပြီး ဘဝကို မဖြတ်သန်းချင်ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း တောင်သလဲဆင်စခန်းမှာရှိတဲ့ ကလေးတွေကို စာသင်ပေးဖို့ ဒယ်ဒီနဲ့ လိုက်လာတာလေ၊ ခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ ကံကြမ္မာဖန်တီးလာတော့လည်း သည်က တစ်၊ နှစ်၊

သုံး၊ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်၊ ခုနစ်၊ ရှစ် တို့ကို ဘာသာစကား သင်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ပြီလေ၊ ဒါ ကျွန်မ ကလေးတွေကို စာသင်ပေးတာထက် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်ထင်တာ၊ ပြီးတော့ လူသားမျိုးနွယ်စု တစ်စုကို ထိန်းသိမ်းထားသလိုလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လေ။ ဘာဖြစ်လဲ ဇာမဏီရယ် ဒယ်ဒီသွားလျှင် သွားပါစေ၊ ကျွန်မတော့ ဇာမဏီနဲ့ပဲ ပျော်ပျော်နေတော့မယ်”

“ဟင်... တကယ်ပြောတာလား ပက်ထရီရှာရယ်၊ ဇာမဏီ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဇာမဏီလည်းလေ သည်လူမျိုးစုလေးတွေ အပေါ်မယ် သံယောဇဉ်ဖြစ်နေမိတယ်၊ ပြီးတော့ ရှားပါးမျိုးနွယ်စု အတွက် ဇာမဏီ အဖေဆီတ လက်ဆင့်ကမ်းယူ ထိန်းသိမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး သည်မယ် သူတို့နဲ့ပဲ နေနေတာလေ၊ ဇာမဏီအဖေက မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်ပဲပေါ့၊ ဇာမဏီတို့က ရွာမှာမနေကြဘူး၊ တောတောင်ထဲမှာပဲ နေကြတာ၊ အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုပဲပေါ့၊ သည်လိုနဲ့ နေလာကြရင်း သည်လူပုညကလေး ရှစ်ယောက်နဲ့ ဆုံကြတာ၊ ဖေဖေနဲ့ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်၊ နှစ် သူတို့နဲ့ နေလာကြတာ၊ သူတို့မယ် ဘာသာစကားမရှိတော့တာ လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ပြောဆို လာကြရတာပေါ့၊ ဇာမဏီကလည်း ဘာသာစကား ဘယ်လို သင်ပြရမယ် မသိဘူးပေါ့၊ ပက်ထရီရှာနဲ့တွေ့မှ သူတို့ကို ဘာသာစကား သင်ပေးဖို့ အတွေးရလိုက်တာလေ၊ ဖေဖေက တလောကပဲ ဆုံးသွားတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဆုံးသွားတာလဲဟင်”

“ဇာမဏီတို့တွေ စားနပ်ရိက္ခာအတွက် အမဲကြီး ပစ်သွားမင်း ဟင်းကောင်နဲ့ ထိပ်တိုက်တိုးပြီး ဟင်းကောင်ရဲ့ အားမာန်ကို မယှဉ်သာလို့ အသက်ပေးလိုက်ရတာပေါ့”

“ဟင်းကောင် ဆိုတာ ဘာကောင်တုန်း”

“ဟင်းကောင် ဆိုတာ ကျားပေါ့ ပက်ထရီရှာရယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်ထယ် ပက်ထရီရှာ၊ သည်တောမယ် လူသားစား ဟင်းကောင်ကြီး တစ်ကောင်ရှိနေတယ်၊ တစ်ချိန်က သည် လူပုညကလေးတွေက ခုလို ရှစ်ယောက်လောက်ပဲ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဆယ်လေးငါးယောက်မက ရှိတယ်လို့ ဖေဖေက ပြောတယ်၊ သူတို့လည်း ဟင်းကောင်ရဲ့ အစာဖြစ်သွားရလို့ သည်ရှစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တာလို့ ပြောတယ်။ သူတို့တောင်မှ ဖေဖေက ကာကွယ် ပေးထားတာ”

“ဟင်... နို့ဖြင့် ကျွန်မတို့တွေကော ဟင်းကောင်ကြီးကို ဘယ်လိုခုခံနိုင်မှာတုန်း၊ တုယှဉ်နိုင်မှာတုန်း”

ပက်ထရီရှာက စိုးရိမ်တကြီး ပြောလေ၏။ သို့ပြောရင်းမှ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ သေနတ်ကို သတိရသွားတော့၏။

“သည်ဟင်းကောင်ကို ဒယ်ဒီဆီမယ်ရှိတဲ့ သေနတ်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်လို့ကတော့ ရနိုင်မယ်ထင်တယ်”

သို့ အားတက်သရော ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်မလဲ သေနတ်”

ဟုတ်ပါရဲ့ ဒယ်ဒီ ထွက်သွားပြီဆိုတော့ ပါသွားလေပြီပေါ့။

“ငါတို့တွေ ဟင်းကောင်ကို ရှောင်နိုင်လျှင်ဖြင့်တော့ ရပါတယ်”

သို့သာလျှင် လုပ်ရတော့မပေါ့။ နို့ကြောင့် ညရေးညတာ လုံခြုံ စိတ်ချမှုရှိစေရန်သာမက ပုန်းရှောင်ကွယ်နေရန်အလို့ငှာ ပက်ထရီရှာနှင့် ဇာမထိစို့သည် လျှို့ဝှက်တစ်ခုကို သူတို့ ပုန်းအောင်း

သက်သောင့်သက်သာ နေထိုင်ကြရန် ပြုပြင် ဖန်တီးလိုက်ကြ၏။ လျှို့ဝှက်ခါးကြီး တစ်ခုကိုလည်း ပြုလုပ် လိုက်ကြတော့၏။

(ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခဲ့ တွေ့ခဲ့သောလျှို့ဝှက် ဖြစ်ချေ၏။)

“သည်လျှို့ဝှက်ထဲမှာ နေရတာ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဟင်းကောင်တင်မဟုတ် လူတွေလည်း မရိပ်မိ၊ မသိကြပါဘူး။ နို့ပေမင့်လို့ ရှင်တို့တွေနဲ့ ဆုံတဲ့အခါ သည်လျှို့ဝှက်ထဲမယ် နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ၊ နို့ကြောင့် ကျွန်မတို့တွေ သည်လျှို့ဝှက်ကနေ ခွာခဲ့ကြရတယ်၊ ကျွန်မတို့မှာ ဟင်းကောင်လည်း ကြောက်ရ၊ ရှင်တို့ကိုလည်း ကြောက်ရနဲ့ ဒုက္ခရောက်လိုက် ရတာရှင်”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် လွန်မင်းစွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရချေတော့၏။

“နို့ဖြင့် ပြောပါဦး၊ မင်းတို့တွေ စားနပ်ရိက္ခာအတွက် ဘယ်လိုရှာကြသလဲ”

“ဒါကတော့ရှင် မဆိုးကြီးသမီးပေပဲ၊ ပက်ထရီရှာနဲ့ လူပုညက လေးတွေကို လျှို့ဝှက်မှာပဲနေခိုင်းပြီး ကျွန်တော်က ထွက်ရှာတာပေါ့”

“အင်းလေ... ထားပါလေ၊ ပက်ထရီရှာ တစ်ယောက် ဘယ်လိုသေရတာလဲ၊ ပြန်ပြောပါလား”

“တစ်နေ့ ကျွန်မ အမဲသွားရှာနေတုန်း ပက်ထရီရှာက လူပုညကလေးတွေကို လျှို့ဝှက်ထဲမယ် ဘာသာစကားသင်ပေး နေသည်လေ။ အဲဒီအချိန်မှာ လူပုညက တစ် နှစ်က လုစ်ခနဲ လျှို့ဝှက်အပြင်ဘက် ထွက်သွားကြတယ်၊ သူတို့ အလေးအခင်း သွားတာပဲလို့ ပက်ထရီရှာက ထင်လိုက်တယ်၊ သည်လိုနဲ့ တစ် နှစ် လျှို့ဝှက် ပြန်မလာကြတော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်တဲ့ အထိပဲပေါ့”

“ဟယ်... ဒုက္ခပဲ၊ တစ်၊ နှစ်တော့ ဒုက္ခပဲ” ဆိုပြီး ပက်ထရီရှာက လှံတံကို ကိုင်ပြီး လျှိုအပြင် ပြေးထွက်သွားတယ်။

“ဟဲ့ ဟဲ့... ဘယ်တုန်း ပက်ထရီရှာ”

“ကျွန်မက ရလာတဲ့ တောဝက်ကောင်လေးကို အသားမျက်နေရင်းစာနေ လှမ်းမေးလိုက်ပါတော့တယ်”

“တစ် နှစ်ကို သွားရှာမယ်လို့ပဲ ပြောတယ်”

သည်တော့ ကျွန်မလည်း ပက်ထရီရှာအတွက် စိုးရိမ်သွားတာပေါ့။ ဟင်းကောင်ရန်သာမဟုတ်၊ ကျွန်မတို့တို့ ခြေရာခံလိုက်နေတဲ့ ရှင်တို့နဲ့လည်း ပက်ထရီရှာ ပက်ပင်း တိုးသွားမှာ ကြောက်ရသေးတယ်လေ။ နို့ကြောင့် ကျွန်မလည်း ဝက်ကောင်သေကို တံစို့ထိုး မီးကင်ပြီး သူတို့သုံးယောက် လေး၊ သုံး၊ ငါးကို လျှိုကြီးထဲမှာ နေရစ်ခဲ့ချေပြီး ခြောက်၊ ခုနစ်၊ ရှစ်ကို ပက်ထရီရှာ နောက် လိုက်သွားတော့တယ်။

မှောင်စက ပျိုးနေပြီဆိုတော့ ပက်ထရီရှာအတွက် စိုးရိမ်ရတယ်လေ။ သည်လိုနဲ့ တောတိုးရှာရင်း ဝါးပြိုက်တောလေးနားရောက်တော့ မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်မ တော်တော် ထိတ်လန့်လို့ သွားရတယ်။

“ဘာလို့များတုန်း”

“ပက်ထရီရှာရယ်လေ သူ ရင်ဆိုင်နေရတာက ဟင်းကောင်ကြီးနဲ့ပေါ့”

“ဗျာ”

“အလိုလေးဗျာ”

“ပက်ထရီရှာက တကယ် ခံရင့်ပါတယ်။ သူ့ချည်းဆို ဟင်းကောင်ရဲ့လက်က လွတ်မြောက်နိုင်ပေမယ့် တစ်၊ နှစ်တို့

နှစ်ယောက်အတွက် သူက ရှေ့က မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပြီး ဟင်းကောင်ကို ရင်ဆိုင်နေတာလေ။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ကျွန်တော်လည်း ပက်ထရီရှာလောက် သတ္တိမရှိဘူး ပြောရမှာပဲ။ သူတို့တိုက်ပွဲကြား မဝင်ခဲ့ဘူးလေ။ အင်းအားချင်းမှ မမျှတော့ ကျွန်မ မလဲ လုံလက်နက်လေးနဲ့ ဘယ်လို ဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့မှာတုန်း။ ကျွန်မ ဝင်လိုက်လျှင်လည်း ဟင်းကောင်ကြီးက ကျွန်မကိုလည်း အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ပြီးတော့ ကျွန်မနဲ့ပါလာတဲ့ ခြောက်၊ ခုနစ်၊ ရှစ်ကိုလည်း အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ နို့ကြောင့် အသာအယာပဲ ချဲ့ကွယ်တစ်ခု မယ်-ပုန်းအောင်းနေပြီး ပက်ထရီရှာနဲ့ ဟင်းကောင်ကြီးရဲ့ တိုက်ပွဲ၊ ပက်ထရီရှာအတွက်တော့ အသက်လုတိုက်ပွဲပေါ့။

ဟင်းကောင်ကြီး အတွက်ကတော့ အစားလှပွဲပေါ့။ ကျွန်မ မမြင်ရက်ပါဘူးရှင်၊ ပက်ထရီရှာတစ်ယောက် မြေပြင်မှာ လူးလှိမ့်နေတော့တာပဲ။ တစ်၊ နှစ် ကလည်း လူကောင်သာ သေးကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ဆရာမအတွက် ခံရဲခံပဲ ဝင်တိုက်ကြတယ်လေ။ သည်တော့ တစ်၊ နှစ်လည်း ဟင်းကောင်ကြီး လက်ချက်နဲ့ လူးလှိမ့်နေတော့တာပေါ့။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းလည်း မသိပါဘူး။ ကျွန်တော် တစ်ဒင်္ဂ မှင်တက်မိနေချိန်လေးမယ် ခြောက်၊ ခုနစ်၊ ရှစ်က ကျွန်တော့်အနားက ပြေးထွက်သွားပြီး ပက်ထရီရှာကို ဝင်ကယ်ကြပြန်တယ်လေ။ ဘယ်လိုမှ ကျွန်မ တားဆီးချိန် မရလိုက်ပါဘူး။

“နို့ပြင် ခြောက်၊ ခုနစ်၊ ရှစ်လည်း ဟင်းကောင်ကြီးလက်ချက်နဲ့ သေသွားကြပြန်တာပေါ့”

ကျွန်တော်က သို့ ပြောလိုက်၏။

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြလာချေ၏။

“မင်းကွာ တကယ် တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်တယ်”

သို့ ကျွန်တော်က အပြစ်ပြောလိုက်၏။ သည်တွင် သူမက ကျွန်တော်ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လာချေပြီး-

“ရှင်အတွေးတွေ မှားနေပြီ၊ ကျွန်တော် သေရဲတယ်၊ အရာရာကို စွန့်လွှတ်ရဲတယ်၊ ကျွန်မ သေရမှာကြောက်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ရှားပါးတဲ့ မျိုးနွယ်စု မပျောက်ပျက်ရေးအတွက် ကျွန်မမှာ တာဝန်ရှိလို့၊ နိမ့်မဟုတ် ကျွန်တော်လည်း ပက်ထရီရှာကို ကူတယ်၊ လျှို့ဝှက်စွာမယ် သူတို့သုံးယောက် ကျန်သေးလေတော့ ကျွန်တော်မှ အသက်ရှင်မလျှင် သူတို့ကော ဘယ်လို အသက်ရှင် နေနိုင်မှာတုန်း၊ သူတို့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ကျွန်တော် အသက် ရှင်ရလိမ့်ဦးမယ်လေ”

သို့သူမ ပြောသည်လည်း ဟုတ်လို့ နေချေ၏။ သို့ကြောင့်-

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား လုပ်ရပ် မန်ပါတယ်”

လို့ ပြောလိုက်ရတော့၏။

“အေးဗျာ ပက်ထရီရှာတစ်ယောက် သနားပါတယ်နော်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း သူ့ကို လာရှာကြတာပါ၊ သူ့ အဖေကြီးခဗျာ သနားစရာပါ၊ သူ့ရှားတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတယ်လေ”

သို့နွယ် ပြောလိုက်လေပြီး ကျွန်တော်သည် သူမကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေ၏။

သူမသည်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံ ရချေ၏။

“ကဲ... ခင်ဗျား... ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုလုပ်မယ်စိတ်ကူးလဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာတုန်း၊ သည်တောတောင်ထဲမှာပဲ သူတို့နဲ့ နေမပေါ့”

“ဟင်”

“ဗျာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုန်း၊ ကျွန်တော်တို့သဘော ပြောရ လျှင်ဖြင့် သည်တော သည်တောင်ထဲမှာ နေမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ခင်ဗျားတို့ ဒုက္ခသုက္ခတွေနဲ့ပဲ ကြုံနေမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက် တည်း အားမာန်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ် သူတို့သုံးယောက်ကို စောင့်ရှောက် နိုင်မှာတုန်း”

“သည်တော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ”

သို့ ပြောသည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူမကို ပြီး၍ ကြည့်လိုက်လေပြီး-

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ မြို့ပြကို လိုက်ခဲ့တော့ပေါ့”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဆိုလျက် ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါရမ်းနေတော့၏။

“ဘယ်လို မဖြစ်နိုင်ရမှာတုန်း”

“သူတို့သုံးယောက်ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူတို့ကိုလည်း ခေါ်သွားမှာပေါ့”

“ပိုမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

သို့ ခြင်းဆန်နေလေတော့၏။

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“ဘာဖြစ်ရမှာတုန်း၊ သူတို့က လူသားလို့သာ ဆိုရတယ်၊ အသိဉာဏ်က ရှိတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ တိရစ္ဆာန်သာသာရယ်၊ ဘယ်လိုလုပ် လူယဉ်ကျေးတွေနဲ့ နေလို့ဖြစ်မှာတုန်း”

“ဘာမှမဆိုဘူးလေ၊ လူယဉ်ကျေးတွေက သူတို့ကို နားလည်ကြမှာပါ”

သို့ ကျွန်တော်က ပြီးစလွယ်ပြောလိုက်သည်တွင်-

“ရှင် ထင်လား၊ လူယဉ်ကျေးတွေက သတ္တဝါထဲမယ် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးပဲရှင်”

“ဟင်”

ကျွန်တော် သူမကို အံ့သြတကြီး ကြည့်လိုက်၏။ သို့အတွေ သူမ ဘယ်လိုရပါလိမ့်။ တောတောင်ထဲ နေနေသည့် သူမက လူယဉ်ကျေးတွေအကြောင်း ဘယ်လောက် သိနေလို့ပါလိမ့်။

လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်မိ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်အကြည့် အဓိပ္ပာယ်ကို သိသွားပုံ ရ၏။ သို့ကြောင့် သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြီးပြလာ၏။

“ဘာလို့ အဲလို ပြောနိုင်တာတုန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်က သူမကို စိမ်းစိမ်းကြည့် မေးလိုက်၏။

“လူယဉ်ကျေးတွေပါ ဆိုတဲ့ လူသားစင်စစ်တွေက လောဘ ဆိုတာ ရှိတယ်၊ ဒေါသဆိုတာ ရှိတယ်၊ မစ္ဆရိယစိတ် ဆိုတာရှိတယ်၊ လူယဉ်ကျေးချင်းတောင်မှ အဆင်ပြေအောင် မနေတတ်ကြတဲ့ လူယဉ်ကျေးတွေများတယ်၊ လူသားချင်း စာနာစိတ် မရှိကြဘူး၊ တောတောင်ထဲမယ် တိရစ္ဆာန်တွေက အစာလုကြတယ်ဆိုတာ

ခွန်အားကိုပဲ အသုံးပြုကြတယ်၊ ဉာဏ်နိဉာဏ်နက်ဆိုတာ မရှိဘူး အဲ... လူယဉ်ကျေးတွေက အစာလုတယ်ပဲပြောရမှာပေါ့၊ စီးပွား ပြိုင်ကြတယ်၊ အဲဒီအခါ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့စိတ်တွေ အသုံးပြု ကြမယ်၊ အဲဒီလို လူသားတွေနဲ့ သူတို့သုံးယောက်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ မတုန်း၊ တော်နေ... သူတို့ကို အသုံးချကြလိမ့်မယ်၊ သူတို့ဟာ လူသားတွေဖြစ်ပြီး ပြစားခံရလျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သည်ခါ လူသားစစ်စစ်ဖြစ်ပြီး တိရစ္ဆာန်ဘဝ ရောက်သွားတော့မှာပေါ့”

“ဟင်... မင်း ဘာကို ဆိုလိုချင်တာတုန်း၊ ရှင်းအောင် ပြောပါလား”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ရှင်းရှင်းလေးပါ ထူးဆန်းသတ္တဝါဆိုပြီး အခကြေးငွေယူကြ ပြီး သူတို့ကို တိရစ္ဆာန်ကောင်လို ရောင်းချိုင်ထဲထည့် ပြစားကြမှာကို ဆိုလိုတာလေ၊ အဲဒါ ကျွန်တော် သဘောတရားကို ပြောတာ၊ သည့်ထက် နက်နက်နဲနဲကိစ္စတွေကို ရှင်တို့ တွေးကြည့်တတ်မှာပါ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဥပမာသဘောနဲ့ ပြောလိုက်တာလေ”

“ဟင်”

“ဟာ”

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူမကို အံ့သြတကြီး ကြည့်နေမိလိုက်ကြတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ လုံးဝ ထင်မထားပါချေ။

တောတောင်ထဲ နေနေတဲ့ သူက ခုလို တွေးခေါ်မြော်မြင် ခြင်းတွေ ရှိနေခြင်းသည် အံ့ဖွယ်ပင်မဟုတ်ပါကလား။

“ကိုလင်းရေ သည်အမျိုးသမီးက အင်မတန် ထက်ခွန်တယ်၊ တောတွင်းသူလို့ မထင်ရဘူးနော်”

သို့ ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို တိုးတိုးကပ်ပြောလိုက်၏။
“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ကိုပိုက်ရယ်၊ သူက ဇာမဏီမှ မဟုတ်
တာဗျာ”

“ဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင် ဘာကို ဆိုလိုချင်တာပါလိမ့်။

“ကဲ... ကိုပိုက် ခုချိန်ကစပြီး သူမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ
ထပ်မေးမြန်း မလုပ်ပါနဲ့လေ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာပဲ မီးစင်ကြည့်
ကတော့မယ်၊ ကိုပိုက်က အလိုက်အထိုက်ပဲ နေချေဗျာ...
ဟုတ်လား”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က နှစ်ကိုယ်ကြား သတိပေး ပြောလာ
သည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဘာမှနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွား
ရတော့သည်။ သို့ပေမည် လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလို နေလိုက်ရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်တော့၏။

“ကဲ... ဇာမဏီ တော်ပါပြီ၊ ဒို့ဖြင့်လည်း ကျွန်တော်တို့
ခင်ဗျားကိုကော သူတို့ကိုပါ ပြီပြခေါ်မသွားတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့
ကူညီပေးနိုင်တာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ဆိုလိုက်တော့ သူမ မျက်ဝန်းသည်
ရွန်းလှလာချေပြီး-

“ဘာများ ကူညီနိုင်မှာတုန်းရှင်”

“ခင်ဗျားတို့ကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ဟင်းကောင်ကြီးကို သုတ်သင်
ပေးပြီးမှ သည်တောက ထွက်ကြမယ်ဗျာ”

“ဟင်... တကယ်ပြောတာလားဟင်”

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

သည်တွင် သူမသည် လေး၊ သုံး၊ ငါး ဘက် လှည့်ပြီး လက်မ
ထောင်ပြလိုက်လေ၏။

လေး၊ သုံး၊ ငါး သည်လည်း အားပါးတရ ပြီးပြလာကြကာ
လက်မကိုယ်စီ ထောင်ပြလာတော့၏။

သူတို့ အဓိပ္ပာယ်နှင့် သူတို့ ရှိကြသည်ပဲ။

ဟင်းကောင်ကြီးကို သုတ်သင်ပေးမည်ဆိုတော့ ဝမ်းသာ
ရှာကြသည်ပေါ့။

“ကဲ... ဇာမဏီ၊ ကျွန်တော်တို့ သည်မယ်ပဲ ညအိပ်
စခန်းချကြတာပေါ့၊ ဖြစ်မလား”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာတုန်းရှင်၊ ညအိပ် စခန်းချဖို့ တဲတစ်လုံး
ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ထား”

“အင်း”

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်က သူမ၏ အရည်အချင်းကို
သိလို၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကြ၏။

သူမနှင့် လူပုညက သုံးယောက်သည် ကျွန်တော်တို့
အပါးမှထွက်၍ ဝါးသွားချတ်ကြလေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်းပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်
တွင် သက်သောင့်သက်သာ နားနေထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ကိုလင်း”

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်က လက်ကမ်းလိုက်၏။ သည်တွင်
လင်းမြင့်လှိုင်က အလိုက်တသိပင် ဝိစကီပုလင်းပြားလေးကို
ထုတ်ပေး၏။

ကျွန်တော်သည် ဝိစကီပုလင်းပြားလေးကို လှမ်းယူရင်း-

“သူတို့ စိတ်ချရပါ့မလား”

လို့ ပြောကာ ပုလင်းအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး တစ်ခု မော့
သောက်လိုက်၏။

“ဘာကို ဆိုလိုချင်တာတုန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေး၏။

“သည်လိုလေ သူတို့ လစ်ပြေသွားကြလျှင် ဘယ်နှယ် လုပ်မတုန်း”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထုံးစံအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြီးလိုက်လျက် ကျွန်တော့် လက်တွင်းမှ ဝိစင်္ကာပြားလေးကို လှမ်းယူ တစ်ငုံမော့သောက် လိုက်ပြီးလေမှ-

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လစ်ပြေလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး”

“ဘာလိုတုန်း”

“သူတို့လေးယောက် တောတောင်ထဲမယ် ဟင်းကောင်နဲ့ တိုးမှာ အရမ်းကြောက်နေကြတယ်လေ၊ တောတောင်ထဲလည်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် သွားလာတတ်ပုံ မပေါ်ပေဘူးဗျ”

“မဖြစ်နိုင်တာချည်း ကိုလင်းရယ်၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မတွေ့ခင် ကတည်းက ဇာမဏီဆိုတဲ့ မိန်းမက တောတောင်ထဲမှာနေ၊ တောတောင်ထဲမှာ ကြီးပြင်းလာတဲ့ သူပေပဲ”

“ဇာမဏီ ဆိုလျှင်ဖြင့် ဟုတ်တာပေါ့”

“ဘာ...ဘယ်လို... သူက ဇာမဏီ ပေပဲလေ”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ခေါင်းခါရမ်းပြလာချေပြီး-

“သူက ဇာမဏီမှ မဟုတ်တာချည်း”

“ဗျာ... ရှင်းအောင်ပြောပြပါလား”

“သူက ဇာမဏီ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ ဆိုတာ ကိုပိုက်ပဲ တွေးကြည့်တော့”

“ဘာလဲ...ကိုလင်း ပြောချင်တာက သူက ပက်ထရီရှာပေါ့”

“ဒါပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော် စဉ်းစားမတတ် ဖြစ်သွားရတော့၏။

“ဟိုမယ်ကြည့် သူတို့ ဝါးသွားခုတ်တာ ဝေးဝေးလံလံ မဟုတ်ဘူး၊ ရှေ့ကကြောပေါ်မှာတင်”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြော၍ ကျွန်တော် ရှေ့တောင်ကြောသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ သစ်ပင်တို့ကြား ရှားရှားပါးပါး ပေါက်နေ သည့် ဝါးပင်တို့ကို လိုက်လံ ခုတ်နေကြခြင်းပါကလား။ ခပ်လှမ်းလှမ်း တောင်ကြောတွင်မတော့ ဝါးတွေပေါ်မှာပေါ့။ ဝါးတောလိုပင် ပြောရ ချေ၏။ ဘယ်တွက် ရှားရှားပါးပါး ဝါးလုံးတွေကို ရှာခုတ်နေကြ ပါလိမ့်။

ကျွန်တော် ကြည့်နေရင်းမှပင် ဇာမဏီတို့ ပြန်ရောက် လာကြ၏။ သူတို့ခုတ်လာသော ဝါးတို့ကိုကြည့်၍ အံ့သြမိသေး တော့၏။

တံထိုးရန် ဘယ်လို လုံလောက်ပါ့မလဲ၊ ပြီးတော့ ဝါးပိုးထိုး ဝါးနာတွေပါကလား။ သို့ကြောင့်-

“မဖြစ်ချေဘူး ကိုလင်းရေ၊ ကျွန်တော် ဝါးသွားခုတ်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဆိုလျက် နေရာမှ ထလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်လက်ကို ဖမ်းဆွဲ တားထားလေတော့၏။

“နေပါစေ ကိုပိုက်၊ တစ်ညတလေပဲ ဖြစ်သလိုနေလို့ ရပါတယ်၊ သူတို့ဝါးတဲ ဘယ်လိုထိုးမလဲ ကြည့်ချင်သေးတယ်”

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလိုပင် ဇာမဏီတို့သည် ဝါးတဲဆိုရာ၌ တဲလေးတစ်လုံး ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် ထိုးလိုက်ကြတော့၏။ ယိုင်တိယိုင်တိုင် ခနော်ခနဲရယ်။

ကျွန်တော် ကြိတ်၍ ပြီးလိုက်မိ၏။

“ကိုပိုက် အဲဒါ ကြည့်တော့ဗျာ၊ ဇာမဏီသာဆိုလျှင် သည်လိုတွေ ဘယ်ဟုတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ခု သူက ပက်ထရီရှာ ဖြစ်နေတာကိုး”

“နို့ဖြင့်လည်းဗျာ သူက ဘာလို့ ဇာမဏီလို့ လိမ်ပြော နေရတာတုန်း”

“ကိုပိုက်ရယ် အ၊ရန်ကော၊ သူသာလျှင် ပက်ထရီရှာလို့ ကျွန်တော်တို့ သိသွားလျှင်ဖြင့် သူ့ကို ဖြို့ပြ ပြန်ခေါ်သွားမှာ စိုးလို့ပေါ့၊ သူ့ကြည့်ရတာ ရှားပါးလှူမျိုးနွယ်စုလေးအပေါ် သံယောဇဉ် တော့ ရှိနေပုံပဲဗျာ၊ ကိုပိုက် စဉ်းစားကြည့်လေ၊ စောစောက သူပြောတဲ့စကားတွေက အတွေးအခေါ်ရှိတဲ့သူ၊ ပညာတတ်တဲ့သူ ပြောတဲ့စကားမျိုးတွေလေ၊ တောတောင်ထဲမှာနေပြီး ကြီးပြင်း လာတဲ့ ဇာမဏီက အဲလို ဘယ်ပြောတတ်ပါ့မလဲ၊ သိတတ်ပါ့မလဲ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလေမှ ကျွန်တော် သတိထားမိ တော့၏။ ဟုတ်သားကလား။

“နို့ဖြင့်လည်း သူ့ကို ဖြို့ပြ ပြန်ခေါ်သွားချေပေါ့”

“သူက လိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အတင်းအကြပ် ခေါ်လေ”

“အဲလိုလည်း ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး”

“နို့ဖြင့်...”

“အခြေအနေကြည့်ပြီး သူ့ကိုယ်နှိုက်က လိုက်ပါ့မယ် ပြောလာလေအောင် တဖြည်းဖြည်း စည်းရုံး ပြောရတော့မပေါ့”

“အဲလိုကော ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဖြစ်လာနိုင်တာပေါ့”

“ဘာလို့တုန်း”

“သူ ဟင်းကောင်ကို ကြောက်တယ်လေ၊ ရင်ဆိုင်ဖို့ မပြောလေနဲ့ ပုန်းရှောင်ဖို့တောင် သူ့စွမ်းဆောင်နိုင်မယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုလည်း ယုံကြည်ပုံ မရဘူး၊ နို့ကြောင့် သူ့အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး မီးစင်ကြည့်က၊မှ ရတော့မယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ကိုလင်း ဘယ်လိုဆက်လုပ်မလဲ”

“ကိုပိုက်သာ သူ့ကို သင်္ကာမကင်းတဲ့ပုံ မပြန်၊ ကျွန်တော် ကြည့်လုပ်ပါ့မယ်၊ အချိန်တော့ ပေးရလိမ့်မယ်”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် သားကောင်မီးကင်ကို စားရင်း သူမနှင့် စကားစမြည် ပြောကြလေ၏။ သို့ စားသောက်ရင်း အလွှဲပသလွှာပ ပြောနေရင်းမှ-

“ကျွန်တော် အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်တယ်”

“ပြောကြည့်လေ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်၏။

“ဟင်းကောင်ကြီးကို သုတ်သင်ပေးပါကလား”

“မလွယ်ဘူး ထင်တယ်”

“ကျွန်တော်က ကြားဖြတ် ဝင်ပြောလိုက်၏။

“နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့တွေအတွက် မစဉ်းစားနိုင် တော့ဘူးပေါ့”

“ဘာကို ဆိုလိုချင်တာတုန်း”

“သည်ဟင်းကောင်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို အနှောင့်အယှက် ဒုက္ခပေးနေတာလေ၊ စားကောင်းခြင်း မစားရ အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ” သို့ ပြောပြီး မှိုင်တွေသွားလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ ကြီးစားကြည့်ပေးမယ်လေ၊ ဟင်းကောင် ကြီးကို ဘယ်လိုရှာတွေ့နိုင်မလဲ”

“ကျွန်တော် သိရသလောက် ရင်ငန်းမြောင်ဘက်မှာ အတွေ့များတယ်”

“နို့ဖြင့်လည်း နက်ဖြန် သွားကြတာပေါ့”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မအိပ်မီ ထင်းမီးပုံကြီးကို ဖိုလိုက်လေပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြတော့၏။

သို့ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်ဆိုရာ၌ သူမနှင့် လူပုညကလေးတို့ကို တပေါ်တွင် အိပ်စေပြီး ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထင်းမီးပုံနားမှာပင် ငိုက်မြည်းရင်း အရုဏ်ဦးကို စောင့်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်တော့၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် သူမ ပြောသည့် ရင်ငန်းမြောင်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

ကျွန်တော်တို့စခန်းနှင့် မည်သို့မျှ ဝေးလှသည်တော့ မဟုတ်။ နေထန်းဖျား လမ်းလျှောက်ခရီးလောက်တွင် ရင်ငန်းမြောင်သို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ရင်ငန်းမြောင်အတိုင်း လျှောက်ဝင်ခဲ့၏။ သူမထင်သလိုပင် ဟင်းကောင်ကြီးသည် ရင်ငန်းမြောင် တစ်ဝိုက်တွင် ကျက်စားနေပုံရ၏။ သည်ရင်ငန်းမြောင်တစ်ဝိုက်တွင် ကျွဲခြေရာ၊ ဆတ်ခြေရာနှင့် သားကောင်ငယ်တို့၏ ခြေရာ အတော်များများကို တွေ့ရသည့်ပြင် ဟင်းကောင်ကြီး၏ ခြေရာကိုပင် တွေ့လိုက်ရ၏။

ရင်ငန်းမြောင် အလယ်လောက် ရောက်သည်တွင် မြောင်နံရံတောင်ကြောသို့ အတက်လမ်းရှိလေသဖြင့် ထိုလမ်းအတိုင်း တောင်ကြောပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြ၏။ တောင်ကြောပေါ်သို့ ရောက်သည်တွင် ခေတ္တမျှ နားနေလိုက်ကြပြန်၏။ သို့ နားနေစဉ် ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်နား ကပ်၍ တိုးညှင်းသောလေသံဖြင့်-

“သူ့က ဘာလို့ ဟင်းကောင်ကိုပဲ မဖြစ်မနေ သုတ်သင် ခိုင်းတာလဲဟင်”

ကျွန်တော့်အမေးကို မဖြေ၊ ပြီး၍သာ ပြလာချေပြီး-

“ဟင်းကောင်ကြီး မရှိတော့လျှင်ဖြင့် သူ သည်တောသည်တောင်မှာ သွားလာပုံပြီလေ၊ နို့ကြောင့်ပေါ့”

ကျွန်တော် သဘော ပေါက်သွားရတော့သည်။

ပက်ထရီရှာ ကြည့်ရသည်မှာ တောတောင်ထဲမှာပင် နေလိုချင်စိတ် ရှိလေခြင်း ဖြစ်ချိန်မည်။

သူ့ကို ပက်ထရီရှာမှန်း သိသွားလျှင် အတင်းအကြပ် ပြန်ခေါ်သွားကြမည်ကို စိုးရိမ်နေသည်ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ဇာမဏီလို့ ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ဇာမဏီသည် ရဲရင့်သူဖြစ်၏။ လူပုညက လေးများကို ကာကွယ်ရင်း ဟင်းကောင်၏အစာ ဖြစ်သွားရခြင်းပင်။

ထိုသည်ကို ပက်ထရီရှာက သေဆုံးသံသည် ပက်ထရီရှာ။ သူသည် ဇာမဏီလို့ လိမ်လည် လှည့်ဖြား ပြောလာလေခြင်း ဖြစ်တော့၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရင်ငန်းမြောင် တောင်ကြောပေါ်တွင် ခေတ္တမျှ နားနေကြပြီးနောက်-

“ကဲ... ညည်းတို့တစ်တွေ ရွှေကသွားချေ၊ ငါတို့ နောက်က ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ခဲ့မယ်”

သို့ ဆိုလေလျှင် သူမသည် လူပုညကသုံးယောက်နှင့် ရွှေမှ ဦးဆောင်သွားလေတော့၏။

တကယ်တော့ သူမသည် ရွှေမှသွားလိုဟန် မတူချေ။ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးကြောက်နေပုံရ၏။ အဓိက ဟင်းကောင် ဖြစ်ချိန်မည်။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့နောက် လှမ်းလှမ်းမှ
ခြေရာခံလိုက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမနှင့် လူပုညက သုံးယောက်
သည် ရှေ့မှ တောတိုး လျှောက်ခဲ့ကြသည်တွင်-

“သူမရဲ့အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့တွေ သူ့ကို
ဟက်ထရီရှာမှန်း သိနေပြီ ဖွင့်ပြောမယ်ဗျာ”

“ခုပြောတော့ကော ဘာထူးခြားမှာတုန်း”

“ခုနေခါ ပြောလိုက်လျှင် သူ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပြန်မလိုက်
ဘူးချည်း ပြောနေမှာပါ”

“ဘာလို့တုန်း”

“ဟိုသုံးယောက်ကို သူ ငဲ့ပြီး ပြောမှာသေချာတယ်”

“ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကိုပါ ခေါ်သွားမယ် မဟုတ်လားဗျ”

“အင်းလေ သူပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ မြို့ပြကို သူတို့ခေါ်သွားဖို့
ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ”

“အင်း... ဟုတ်သားကလား”

“လာပါဗျာ... သူတို့နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းက လိုက်သွား
တာပေါ့၊ အဲလိုသွားလာရင်း သူမတို့တွေ ရှေ့အခက်အခဲတွေနဲ့
ကြုံလျှင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ထိတ်လန့်စရာနဲ့ ဆုံလျှင်ဖြစ်ဖြစ် အဲဒါကို
အားနည်းချက်ပြောပြီး ခေါ်ရတော့မပေါ့”

လင်းမြင့်လှိုင်သဘောကို ကျွန်တော် ဂဃနဏ သိလိုက်
ပြီဖြစ်တော့၏။ သူမတို့ အခက်အခဲလေးနဲ့ တွေ့ကြုံလေလျှင်
တောတောင်ထဲ မနေတော့ဘဲ ကျွန်တော်တို့ ပြောသည့်အတိုင်း
မြို့ပြသို့ လိုက်လာလိမ့်မည်ဟု တွက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်တော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် သူမတို့နောက်မှ ဖြည်းလေးစွာ
လိုက်ပါခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်တော့၏။

သို့ တောတိုးလျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ထင်မှတ်မထားလေဘဲ
သူမတို့နှင့် မျက်ခြေပြတ်သွားရတော့၏။

သို့ ဖြစ်ချေခြင်းသည် ကျွန်တော်တို့၏ ပေါ့လျော့မှုကြောင့်
ဖြစ်ချေ၏။

“ကိုလင်း လုပ်ပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့တွေ ရင်ငန်းမြှောင်
ဘက် ရောက်ကြပြီးလေမှ သူတို့နဲ့ မျက်ခြေပြတ်သွားရတယ်လို့၊
မတော်လို့ဗျာ သူတို့တွေ ဟင်းကောင်နဲ့ တိုးလျှင် ဘယ်နှယ်
လုပ်မတုန်း”

သို့ ကျွန်တော်က စိုးရိမ်စွာဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြောလိုက်၏။

“အေးဗျာ ကျွန်တော်လည်း အဲဒါပဲ စဉ်းစားမိလို့ စိုးရိမ်နေရ
တာပါဗျာ၊ လာ လာ... သည်ဘက်လိုက်ကြစို့”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် သူမတို့ ခြေရာတွေလေသည့်
ဆင်းလမ်းအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လိုက်ခဲ့ကြတော့၏။

သို့ လျှောက်ခဲ့ရင်းမှ ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းလောက်တွင်မှ
ဆူဆူညည်ညံအသံများ ကြားလိုက်ရသဖြင့် နားစွင့်လိုက်ကြ၏။

အလိုလေးများ- တိုက်ခိုက် သတ်ပုတ်သံပါကလား။ ရုန်ရင်း၊
ဆန်ခတ်သံ ပါကလား။ ရှေ့တွင် ဘာတွေများ ဖြစ်နေကြပါလိမ့်။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် အပြေးကလေး
သွားလိုက်ကြ၏။ သို့ ပြေးသွားရာမှာ ဝါးဖျိုက်တောလေးတစ်ခုသို့
ရောက်လေသည်တွင် ထိတ်လန့်ဖွယ် မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ကြ
တော့၏။

ဘုရားရေ...

သို့ ဘုရား တလျှက်မှ ကျွန်တော်သည် လက်တွင်းရှိ
သေနတ်ကို ကပျာကသီ မောင်းတင်၍ ထိုးချိန်လိုက်၏။

“ဝေါင်း ဝေါင်း”

“လီး ဂရား ဝေါ ဝေါင်း”

“လီး”

ဟင်းကောင်နှင့် လူသားလေးယောက် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်နေကြခြင်းပါကလား။

ဇာမဏီနှင့် လူပုညကသုံးယောက် ဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်တော်တို့ မရောက်မီ လူပုညက နှစ်ယောက်သည် မြေပြင်တွင် သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် လဲလျက်ရှိနေပြီး ဖြစ်တော့၏။

ဇာမဏီ၏လက်တွင်မတော့ လှံရှည်တစ်ချောင်း ရှိနေ၏။ ထိုလှံရှည်ဖြင့် ဟင်းကောင်ကို ရင်ဆိုင်နေခြင်းပါကလား။

မဖြစ်ချေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ပစ်ကွင်းကိုချောင်းနေလိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင် သည်လည်း ကျွန်တော်လိုပင် ပစ်မှတ်ချိန်ထားပြီးဖြစ်ပြီး လွတ်လွတ် ကင်းကင်း ပစ်ခတ်နိုင်ရန်ကို ကြည့်နေပုံ ရချေ၏။ ပစ်မှတ်သည် မရှင်း။

ဇာမဏီနှင့် လူပုညကတို့က ဟင်းကောင်ကြီးကို ကွယ်နေ လေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

“ဝေါင်း”

“လီး”

“အား”

ကျွန်တော်တို့ ပစ်ခတ်မရလိုက်မီ အချိန်ကလေးမှာပင် ဟင်းကောင်ကြီးသည် သူမတို့ထံ မှန်လွှားလိုက်ပြီ ဖြစ်တော့၏။

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်တို့လက်တွင်းမှ ကျည်နှစ်တောင့် သည် ဟင်းကောင်ကြီး လေထဲတွင် ပို့နေခန့် ထိုးဝင်သွားလေ၏။ သို့ငြား လွဲချော်သွားကြ၏။

“ဟာ”

“ဟင်”

လူပုညကလေးသည် ဟင်းကောင်ကြီး၏ ကိုယ်အောက် တွင် ပိပြားသွားလေ၏။

သို့ အချိန်ကလေးမှာပင် ဇာမဏီသည် လူပုညကလေးကို ကယ်ဆယ်ရန်အလို့ငှာ သူ့လက်တွင်းရှိ လှံဖြင့် ဟင်းကောင် ကြီး၏ ခါးဆစ်ရိုးကို ပြေးထိုးလေတော့၏။

ဘယ်လို ဖြစ်နိုင်မှာတုန်း။

ဟင်းကောင်ကြီးက သူ့အား လှံဖြင့် နာကျင်အောင် ပြုလုပ်လာသည် ဇာမဏီကို အလွတ်မပေးပါချေ။

ရုတ်ခြည်းဆိုသလို သူမထံ ခုန်လွှားလိုက်ပြန်၏။

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

သည်တစ်“ကိမ် ပစ်လွှတ်လိုက်သော ကျည်နှစ်တောင့်သည် ဟင်းကောင်ကြီးကို ထိမှန်သွားတော့၏။

သို့ပေမည်လို့ သူသည်လည်း ဟင်းကောင်ကြီး၏ ကျားနာ ခဲခြင်း ခံလိုက်ရတော့၏။

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

ကျွန်တော်တို့သည်လည်း သိမြင်ကွင်းကြောင့် ထူပူသွား
လေပြီး လက်တွင်း ရှိသေ့နတ်ဖြင့် ဟင်းကောင်ကြီးကို ဒုလစပ်
ပစ်လိုက်ကြတော့၏။

ဘုရားရေ...

ဟင်းကောင်ကြီး တုပ်တုပ်မလှုပ်နိုင်သလို သူမသည်လည်း
ငြိမ်သက်လို့ သွားပါကော်လား။

ရှားပါး လူမျိုးစုလေးအတွက် မြို့ပြတွင် အေးချမ်းစွာ
နေနိုင်သည့် သူ့ဘဝကို စွန့်လွှတ်၍ အသက်ပေးသွားသော
ပက်ထရီရှာအတွက် ဂုဏ်ယူမိချေတော့သတည်း။

ကိုရိုက်

၈-၉-၂၀၀၆

(1:35 - PM)

